

The book cover features a dramatic, dark scene. A large, menacing dragon with glowing orange eyes and a wide, toothy mouth is the central focus, breathing fire. Below it, a knight in dark armor is seen from behind, holding a sword aloft. The background is a chaotic, war-torn landscape with smoke and debris. The overall tone is epic and dark.

DAVID EDDINGS

TAMULI

Tamuli

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.tridistri.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

David Eddings

Tamuli – e-kniha

Copyright © TRITON, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TRIFID

David Eddings

TAMULI

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

TAMULI trilogy: 1. Domes of Fire, 2. The Shining Ones, 3. The Hidden City

Originally published in three separate volumes in the United States by A Del Rey Book, an imprint of The Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc., as Domes of Fire in 1993, The Shining Ones in 1994 and The Hidden City in 1995.

Copyright Domes of Fire © 1992 by David Eddings

Copyright The Shining Ones © 1993 by David Eddings

Copyright The Hidden City 1994 by David Eddings

Eosia map © Shelly Shapiro

Other maps © Claudia Carlson

Translation © Adéla Bártlová, 2018

Cover © Dusan Kostic | Dreamstime.com, 2018

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2018

ISBN 978-80-755-3344-9 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-755-3551-1 (ePDF)

ISBN 978-80-755-3552-8 (ePUB)

ISBN 978-80-755-3553-5 (Mobi)

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

| DAVID EDDINGS |

TAMULI

DAVID EDDINGS

TAMULI

Stanislav Juhaňák – TRITON

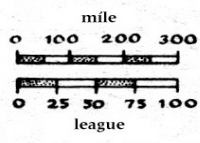

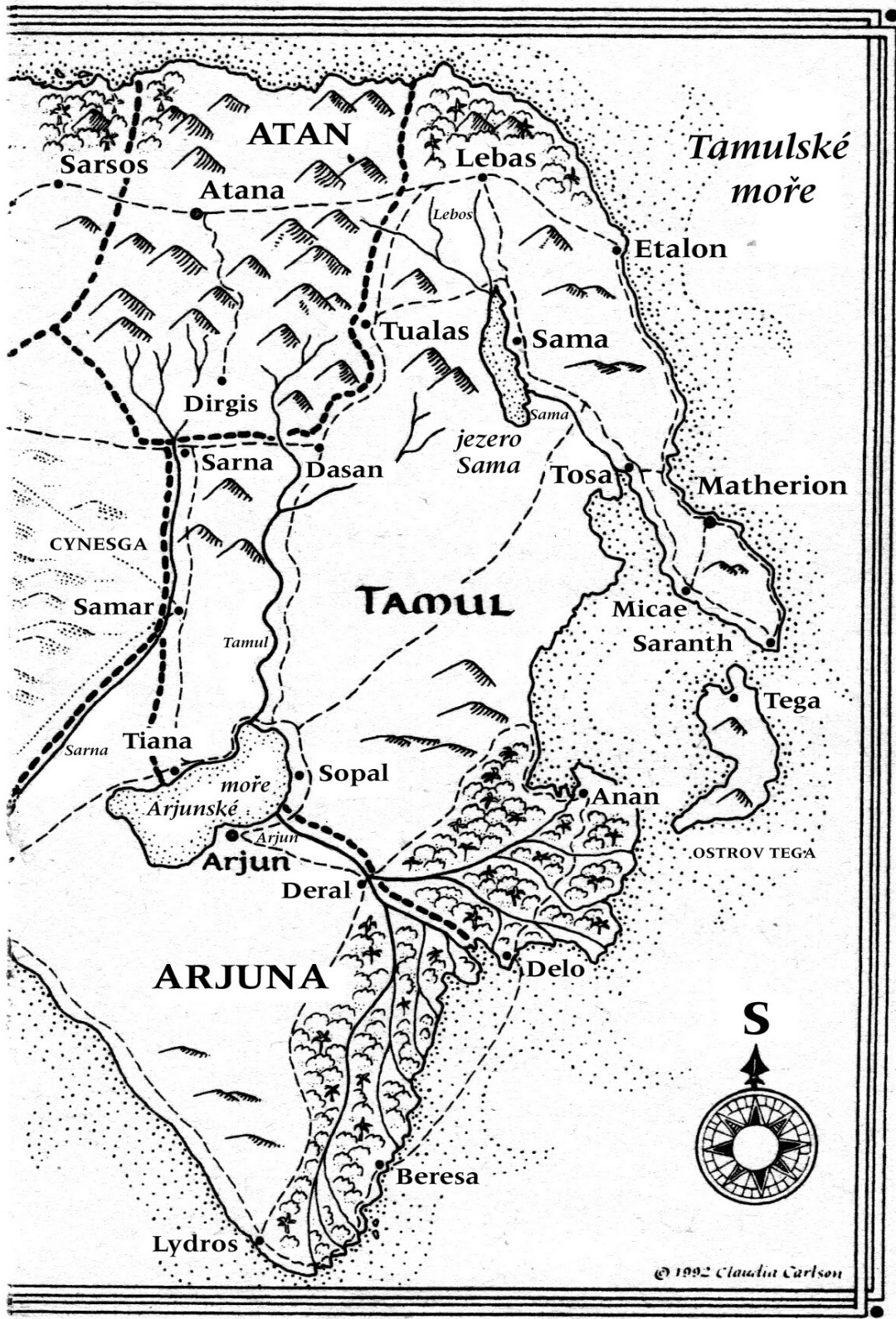

D UHOVÉ
PALÁČE

DARESIE

*Veronice, za její pomoc,
Marii, za její nadšení.
Dvě mimořádné ženy v našich životech.*

Prolog

Z druhé kapitoly Události v Cyrze:

Pohled na nedávnou krizi.

Sestaveno Oddělením moderní historie
z Matherionské univerzity.

ten moment bylo císařské radě poměrně jasné, že říše stojí proti nejstrašlivější hrozbě, hrozbě, které vláda Jeho císařského Veličenstva není připravena čelit. Říše se dlouho spoléhala na atanské armády, které bránily její zájmy během pravidelně propukajících občanských nepokojů, jež jsou normální a v různorodé říši ovládané silnou centrální autoritou se dají očekávat. Situace, kterou musela vláda Jeho Veličenstva řešit nyní, však nevěšla ze spontánní demonstrace několika nespokojených výtržníků, kteří vyráželi do ulic z různých univerzit během volna po závěrečných zkouškách. S takovými demonstracemi není těžké si poradit a pořádek bývá nastolen bez zbytečného krveprolití.

Vláda si však rychle uvědomila, že tentokrát je všechno jinak. Především demonstrující tentokrát nebyli roz dovádění studenti, a když na univerzitách opět začala výuka, do ulic se klid nevrátil. I kdyby byly demonstrace projevem obvyklé revoluční nálady, nakonec by se podařilo nastolit pořádek. Samotná přítomnost atanských válečníků dokázala za normálních okolností uhasit vášně i těch nejzapálenějších revolucionářů. Tentokrát byly obvyklé vandalské činy, které doprovázely demonstrace, očividně nadpřirozeného původu. Vláda přirozeně vrhla tázavý pohled na Styriky v Sarsu. Vyšetřování, vedené styrickými členy císařské rady, jejichž oddanost trůnu byla nezpochybnitelná, však jasně prokázalo, že Styricum se na nepokojích nepodílí. Nadpřirozené incidenty byly zjevně zatím neznámého původu a vyskytovaly se v tak rozlehlé oblasti, že za nimi nemohlo stát jen pár styrických renegátů. Ani sami Styrikové nedokázali zdroj identifikovat, dokonce i legendární Zalasta, ač byl nejlepším mágem v celém Styricu, musel konstatovat, že to nechápe.

Byl to však Zalasta, kdo navrhl způsob řešení, který vláda Jeho Veličenstva přijala. Navrhl, aby říše hledala pomoc na eosijském kontinentu, a konkrétně doporučil její pozornosti muže jménem Sparhawk. Všichni vyslanci říše na eosijském kontinentu dostali okamžitě příkaz všeho nechat a plně se soustředit na tohoto člověka. Pro vládu Jeho Veličenstva bylo životně důležité získat o Sparhawkovi informace. Když z Eosie začaly chodit zprávy, císařská rada si postupně vytvořila Sparhawkův obraz, jeho vzhled, osobnost i historii.

Sir Sparhawk, jak zjistili, byl členem jednoho z polonáboženských řádů elénské církve. Jeho řád se jmenuje „Pandionští rytíři“. Sparhawk je vysoký hubený muž časně středních let, má potlučený obličej, pronikavou inteligenci a obvykle se chová příkře, až neomaladě. Rytíři elénské církve jsou obávaní bojovníci a sir Sparhawk zaujímá přední místo mezi těmi nejlepšími. V době, kdy na eosijském kontinentu došlo k založení čtyř řádů církevních rytířů, tu byly podmínky tak strašné, že Eléni odložili obvyklé předsudky a dovolili vojenským řádům vzdělat se v prastarém učení Styrika. Právě toto umění pomohlo rytířům přežít první zemošskou válku, ke které došlo zhruba před pěti stoletími.

Sir Sparhawk zastával pozici, jež nemá v naší říši obdoby. Byl dědičným „šampiónem“ královského rodu Elénské království. Západní Eléni mají rytířskou kulturu, prosycenou mnoha archaismy. „Výzva“ (v podstatě nabídka na účast v souboji muže proti muži) je obvyklou reakcí členů šlechty, kteří získají pocit, že nějak utrpěla jejich čest. Je zvláštní, že ani vládnoucí monarchové nejsou vyjmuti z povinnosti na výzvy odpovědět. Aby se vyhnuli nepříjemné nutnosti odpovídat na nestoudné návrhy horkých hlav, vybírají si eosijské vládcy nějakého velmi dobrého (a obvykle všeobecně obávaného) válečníka jako svého zástupce. Povaha a pověst sira Sparhawk je taková, že i nejhádavější šlechtici Elénské království po pečlivé úvaze usoudí, že ve skutečnosti uraženi nebyli. Je nutné přičíst k dobru schopnostem a chladnému úsudku sira Sparhawk, že jen málokdy musel během soubojů někoho zabít, protože vážně zraněný protivník si může podle starého zvyku zachránit život, když se vzdá a výzvu odvolá.

Po smrti otce se sir Sparhawk představil králi Aldreasovi, otci současné královny, a byl připravený převzít své povinnosti. Král Aldreas však byl slabý vládce a ve skutečnosti ho ovládali jeho sestra Arissa a Annias, cimmurský primas, který byl Arissiným tajným milencem a otcem jejího bastarda Lychease. Primas cimmurský, jenž de facto vládl Elénii, si dělal naděje na trůn arcipreláta elénské církve, který sídlil ve svatém městě Chyrellu, a přítomnost nesmlouvavých a spravedlivých církevních rytířů u dvora mu v tom překážela. Přesvědčil proto krále Aldrease, aby sira Sparhawk poslal do exilu v Rendorském království.

Časem se stal nepohodlným i král Aldreas, a tak ho primas Annias a princezna otrávil, čímž se na trůn dostala princezna Ehlana, Aldreasova dcera. Přestože byla mladá, sir Sparhawk stihl královnu ještě v jejím dětství ledacos naučit a Ehlana byla mnohem silnější panovnicí než její otec. Zanedlouho začala primasovi opravdu vadit. Také ji otrávil, ale pandionští druhové sira Sparhawk pod vedením své učitelky dávných umění, Styričky Sephrenie, provedli kouzlo, které uzavřelo královnu do krystalu a udrželo ji při životě.

Do takové situace se sir Sparhawk vrátil z exilu. Protože vojenské řády nestály o primase cimmurského na arciprelátově trůnu, ostatní tři řády poslaly své šampióny, aby pomohli siru Sparhawkovi pátrat po protijedu nebo léku, který by vyléčil královnu Ehlanu. Protože královna v minulosti odepřela Anniasovi přístup do pokladnice, církevní rytíři usoudili, že jakmile se uzdraví, opět uzavře Anniasovi cestu k penězům, které na kandidaturu potřebuje.

Annias se spojil s bývalým Pandioncem Martelem, který byl, stejně jako všichni Pandionci, zběhlý ve styrické magii. Stavěl Sparhawkovi do cesty překážky, hmotné

i nadpřirozené, ale sir Sparhawk a jeho společníci nakonec přesto zjistili, že královnu Ehlanu může uzdravit jen magický předmět „Bhelliom“.

Západní Eléni jsou zvláštní lidé. Se světskými záležitostmi si někdy umějí poradit ještě lépe než my, ale zároveň s téměř dětskou naivitou věří i pouťové magii. „Bhelliom“ by údajně měl být velký safír vyrytý kdysi dávno do tvaru růže. Eléni trvají na tom, že rytec, který ho zhotovil, byl troll. S něčím tak absurdním se nemůžeme ztotožnit.

Sir Sparhawk a jeho přátelé však každopádně překonali mnoho překážek a nakonec se jim podivný talisman podařilo získat. S jeho pomocí pak (jak tvrdí) uzdravili královnu Ehlanu – přestože se nelze zbavit dojmu, že jejich učitelka Sephrenie by uspěla i bez pomoci a Bhelliom jí posloužil jen jako úskok, který ji měl ochránit před nepříjemnou bigotností západních Elénu.

Když zemřel arciprelát Cluvonus, sbor vládnoucích kněží elénské církve odcestoval do Chyrellu, kde mělo dojít k „volbě“ následníka. Volba je podivný zvyk, při kterém všichni oznamují svůj výběr. Kandidát, kterého si vybere většina jeho kolegů, je zvolen do příslušného úřadu. To je samozřejmě velmi nepřirozený proces, ale protože elénští kněží podle pravidel musejí dodržovat celibát, neexistuje žádný neskandální způsob, jak by se dal úřad arcipreláta dědit. Cimmurský primas podplatil hodně vysokých představitelů církve, aby mu vyjádřili podporu, ale stejně nedosáhl požadované většiny. V tu chvíli jeho poskok Martel zahájil útok na Svaté město, aby sbor k volbě primase Anniase donutil silou. Siru Sparhawkovi a malé skupině církevních rytířů se podařilo ubránit před Martelem baziliku, kde shromáždění zasedalo. Většina Chyrellu však byla v bitvě těžce poškozena nebo zničena. Když situace dospěla ke kritickému vrcholu, přispěchaly obráncům na pomoc armády Elénského království ze západu (Elénská politika je poměrně přímočará.). Spojení mezi primasem cimmurským a renegátem Martelem vyšlo najevo a s ním i fakt, že duo se tajně spiklo s Othou Zemošským. Sbor kněží, rozhněvaný primasovou proradností, odmítl jeho kandidaturu a místo něj zvolil Dolmanta, patriarchu z Demosu. Dolmant se zdá být kompetentní, přestože na taková tvrzení je ještě trochu brzo.

Královna Ehlanu z Elénského království byla ještě skoro dítě, ale ukázalo se, že je to schopná a silná mladá žena. Už dlouho se tajně viděla v siru Sparhawkovi, přestože byl o víc než dvacet let starší, a po jejím uzdravení bylo oznámeno jejich zasnoubení. Po zvolení Dolmanta do úřadu arcipreláta se vzali. Královna si kupodivu podržela svou moc, přestože se musíme domnívat, že na ni má sir Sparhawk velký vliv ve věcech vlády i domácích.

Podíl císaře zemošského na vnitřních záležitostech elénské církve byl pochopitelně casus belli, a armády západní Eosie, vedené církevními rytíři, pochodovaly na východ přes Lamorkand, aby se střetly se zemošskými hordami, čekajícími na hranicích. Začala obávaná druhá zemošská válka. Sir Sparhawk a jeho přátelé však pokračovali na sever, aby se vyhnuli bitevní vřavě, a pak se obrátili na východ, přešli hory v severním Zemochu a nenápadně se dostali do Othova hlavního města Zemoch. Očividně pronásledovali Anniase a Martela.

Ani při největší snaze se císařským agentům na západě nepodařilo zjistit, co přesně se v Zemochu stalo. Je však jisté, že Annias, Martel i Otha zmizeli; jejich

úloha v historii je však mizivá. Mnohem důležitější je fakt, že Azash, starší bůh Styrika a síla, která podporovala Othu a jeho Zemochy, se také ztratil, a to je nepochybně práce sira Sparhawk. Musíme připustit, že úroveň magie použité v Zemochu byla mimo naše chápání a že sir Sparhawk vládne silami, jaké nikdy žádný smrtelník neměl. Důkazem rozměrů násilí, k němuž ve střetu došlo, budiž fakt, že město Zemoch bylo během diskuze zcela zničeno.

Styrik Zalasta měl evidentně pravdu. Sir Sparhawk, manžel královny Ehlany, byl jediný člověk na světě, který mohl vyřešit krizi v Tamuli. Sir Sparhawk naneštěstí nebyl občanem Tamulského císařství, a proto ho císař nemohl povolát do hlavního města Matherion. Vláda Jeho Výsosti byla postavena před složité dilema. Císař neměl nad Sparhawkem žádnou moc a žádat o něco muže, který měl stejné postavení jako prostý občan, by bylo nemyslitelné ponížení.

Situace v říši se den ode dne zhoršovala a zásah sira Sparhawk a jsme potřebovali stále naléhavěji. Stejně naléhavá byla nutnost zachovat císařovu důstojnost. Řešení nakonec navrhl první tajemník Oscagne, nejlepší diplomat úřadu zahraničních věcí. Brilantní diplomatický manévř Jeho Excelence podrobněji probereme v následující kapitole.

Část první

Eosie

moře

EOSIE

Zemošské moře

Kapitola prvni

ačínalo jaro a déšť s sebou ještě přinášel zbytky zimního chladu. Z noční oblohy se snášel jemný stříbřitý deštěk a zahaloval cim-murské hranaté strážní věže. Kapky syčely v pochodních po stranách široké brány a kameny na silnici se černě leskly. K mě-stu mířil osamělý jezdec. Byl zabalený v těžkém cestovním pláš-ti a jel na vysokém chlupatém grošákovi s dlouhým nosem a prázdným zákeřným pohledem. Jezdec byl velký, jako bývají lidé se silnými těžkými kostmi a provazovitými šlachami místo masa. Měl černé hrubé vlasy a kdysi zlomený nos. Seděl na koni uvolněně, ale neztrácel zvláštní ostražitost, typickou pro cvičené válečníky.

Když zastavil v kruhu narudlého světla u východní brány, grošák ze sebe setřá-sl vodu.

Ze strážního domu vylezl vousatý strážný ve zrezivěném brnění a helmě a ze-le-ném plášti, ležérně přehozeném přes jedno rameno, a tázavě se na jezdce podíval. Mírně se při tom kymácel.

„Jenom projíždím, sousede,“ řekl vysoký muž tiše a poodrhnul si kapuci pláště.

„Aha,“ pravil strážný, „to jste vy, princí Sparhawku. Nepoznal jsem vás. Vítejte doma.“

„Děkuji,“ odvětil Sparhawk. Cítil z mužova dechu laciné víno.

„Mám poslat zprávu do paláce, že jste dorazil, Výsosti?“

„Ne. Nech je spát. Umím si koně odsedlat sám.“ Sparhawk nesnášel ceremonie, obzvláště pozdě v noci. Sehnul se a podal strážnému malou minci. „Vrať se dovnitř, sousede. Když budeš stát na dešti, nastydeň.“ Pobídl koně a projel bránou.

Za městskou bránou se rozkládala chudá čtvrť s omšelými polorozpadlými dom-ky, natěsnanými na sobě. Druhá patra se nakláněla nad mokřými ulicemi plnými odpadků. Sparhawk projel úzkou dlážděnou ulicí. Klapot ocelových podkov se rozléhal mezi domy. Noc s sebou přinesla vítr a vývěsní štíty nad pečlivě zabeďně-nými obchody v přízemí se houpaly na vrzajících rezavých hácích.

Z uličky vylezl pes, a protože neměl zřejmě nic lepšího na práci, začal důležitě štěkat. Sparhawkův kůň mírně otočil hlavu a věnoval mokrému čoklovi dlouhý chladný pohled, který věstil smrt. Hloupé psisko přestalo štěkat, stáhlo krysí ocas mezi nohy a přikrčilo se. Kůň po něm vyjel, pes zakňučel, vyjekl, otočil se a utekl. Sparhawkův kůň opovržlivě frkl.

„Dělá ti to dobře, Farane?“ zeptal se Sparhawk grošáka.

Faran zahýbal ušima.

„Můžeme pokračovat?“

Na křižovatce neklidně plápolala pochodeň a v její načervenalé záři stála mladá, baculatá a úplně promáčená děvka v levných odraných šatech. Tvářila se rezignovaně, tmavé vlasy se jí lepily na hlavu a po tvářích jí stékala růž.

„Proč tu stojíš v tom dešti, Naween?“ zeptal se jí Sparhawk a zastavil koně.

„Čekala jsem na tebe, Sparhawkku,“ pravila dívka čtverácky a upřela na něj drzý pohled.

„Nebo na někoho jiného?“

„Jistě. Jsem profesionálka, Sparhawkku, ale pořád ti hodně dlužím. Nemohli bychom se už vyrovnat?“

Sparhawk otázku ignoroval. „Proč jsi na ulici?“

„Pohádali jsme se se Shandou,“ pokrčila rameny. „Rozhodla jsem se, že si půjdu po svém.“

„Nejsi dost zkažená, aby sis mohla vydělávat na ulici, Naween.“ Sparhawk sáhl do váčku na boku, vylovil pár mincí a dal jí je. „Tu máš. Najmi si pokoj někde v hospodě a pár dní tam zůstaň. Promluvím si s Platimem a uvidíme, jestli by pro tebe něco neměl.“

Dívka přimhouřila oči. „To nemusíš, Sparhawkku. Umím se o sebe postarat.“

„Samozřejmě. Proto stojíš venku v dešti. Prostě mě poslechni, Naween. Na hádku je moc pozdě a moc mokro.“

„Teď už ti dlužím dvakrát, Sparhawkku. Víš určitě, že...?“ nedokončila větu.

„Docela určitě, sestřičko. Jako bys nevěděla, že jsem teď ženatý.“

„No a?“

„Nic. Běž se někam schovat.“ Sparhawk pokračoval dál a vrtěl přitom hlavou. Měl Naween rád, ale ona se o sebe naprosto nedokázala postarat.

Projel přes tiché náměstí. Všechny obchody a stánky byly zavřené, dnes večer venku skoro nikdo nechodil a stejně by nebyly tržby. V myšlenkách se zatoulal před uplynulý měsíc a půl. V Lamorkandu s ním nikdo nechtěl mluvit. Arciprelát Dolmant byl moudrý muž, zběhlý v doktríně a církevní politice, ale bohužel netušil nic o tom, jak smýšlejí prostí lidé. Sparhawk se mu trpělivě snažil vysvětlit, že nemá cenu posílat pro informace církevního rytíře, ale Dolmant na tom trval a Sparhawk ho musel poslechnout. Kvůli tomu promarnil šest týdnů v ošklivých městech jižního Lamorkandu, kde se s ním nikdo nechtěl bavit o čemkoli vážnějším než o počasí. A jako by toho nebylo dost, Dolmant ze své vlastní chyby vinil jeho.

Vjel do temné postranní uličky, kde voda z okapů jednotvárně kapala na dlažbu, a všiml si, jak Faran napnul svaly.

„Promiň,“ zašeptal, „nedával jsem pozor.“ Někdo ho sledoval a Sparhawk cítil nepřátelství, které varovalo jeho koně. Faran byl válečný kůň a cit pro nepřátelství měl zřejmě přímo v krvi. Sparhawk zamumlal rychlé kouzlo ve styričtině a pod pláštěm nenápadně provedl příslušná gesta. Opatrně kouzlo vypustil, aby na sebe neznámého neupozornil.

Nepřítel nebyl Elén. Sparhawk to hned poznal. Zkoumal dál. Potom se zamračil. Bylo jich víc, a nebyli to ani Styrikové. Stáhl své myšlenky zpět a pasivně čekal, až se o jejich identitě dozví něco víc.

Náhle si s hrůzou uvědomil, že to nejsou lidé. Poposedl v sedle a sjel rukou k jílcům meče.

Pak se pronásledovatelé ztratili a Faran se otrásl úlevou. Otočil ošklivou tlamu na svého jezdce a věnoval mu podezřívavý pohled.

„Neptej se mě, Farane,“ řekl mu Sparhawk. „Já také nevím.“

Což nebyla tak docela pravda. Dotyk cizích myslí v temnotě mu něco vzdáleně připomněl a postavil před něj otázky, kterými se vůbec nechtěl zabývat.

* * *

U palácové brány se zastavil jen na chvíli, aby přísně nakázal vojákům, že nesmějí vzbudit celý palác, a potom vjel na nádvoří, kde sesedl.

Ze stáje vyšel do deště mladý muž. „Proč jsi nám nevzkázal, že se vracíš, Sparhawk?“ zeptal se velice tiše.

„Protože nemám rád ceremonie a divoké oslavy uprostřed noci,“ odpověděl Sparhawk svému panošovi a stáhl si kapuci. „Proč jsi ještě vzhůru? Slíbil jsem tvé matce, že na tebe dohlédnu, abys měl dost odpočinku. Budu mít kvůli tobě potíže, Khalade.“

„Snažíš se být vtipný?“ zeptal se Khalad chraplavým, nevlídným hlasem a převzal Faranovy otěže. „Pojď dovnitř, Sparhawk. Jestli budeš stát na dešti, zrezneš.“

„Jsi stejně příšerný jako tvůj otec.“

„Je to náš rodinný rys.“ Khalad odvedl prince a jeho nevrlého válečného koně do stáje, kde voněla sláma a dvě lucerny vydávaly zlaté světlo. Khalad byl urostlý, měl hrubé černé vlasy a krátce zastřiženou černou bradku. Nosil těsné černé kožené kalhoty, boty a vestu bez rukávů, která mu odhalovala ramena a ruce. Na opasku mu visela těžká dýka a zápěstí mu obepínaly ocelové manžety. Byl vzhledem i chováním tolik podobný svému otci, že Sparhawk opět pocítil krátké bodnutí bolesti.

„Myslel jsem, že Talen přijede s tebou,“ řekl Khalad a začal odsedlávat Farana.

„Nastydl. Jeho matka – a tvoje – rozhodla, že v tomhle počasí nikam nepojede. Nemínil jsem se s nimi hádat.“

„Moudré rozhodnutí,“ pravil Khalad a nepřítomně pleskl přes nos Farana, který se ho pokusil kousnout. „Jak se mají?“

„Vaše matky? Dobře. Aslade se pořád pokouší Elys vykrmit, ale moc se jí to nedaří. Jak jsi zjistil, že jsem ve městě?“

„Jeden z Platimových hrdlořežů tě viděl projíždět branou a poslal zprávu.“

„Mělo mě to napadnout. Nevzbudil jsi moji ženu, že ne?“

„Těžko bych mohl, když před jejími dveřmi stojí Mirtai. Dej mi ten mokrý plášť, můj pane. Pověším ho do kuchyně, aby uschl.“

Sparhawk něco zamručel a sundal si promáčený plášť.

„Kroužkovou košili taky, Sparhawk,“ dodal Khalad, „než zrezne úplně.“

Sparhawk přikývl, odepnul si meč a začal si stahovat kroužkovou košili.

„Jak pokračuje učení?“

Khalad nespokojeně zamlaskal. „Nenaučil jsem se zatím nic, co bych už nevěděl. Můj otec byl mnohem lepší učitel než ti v kapitule. Ten tvůj nápad prostě nefunguje, Sparhawk. Ostatní novicové jsou všichni šlechtici, a když jsme s bratry na cvičišti lepší, mají na nás vztek. Jen si děláme spoustu nepřátel.“ Zvedl z Faranova

hřbetu sedlo a odložil ho na přepážku vedlejšího stání. Na chvíli položil ruku na hřebcovu záda, pak se sehnul, zvedl hrst slámy a začal ho čistit.

„Vzbud' některého čeledína, ať to udělá,“ zarazil ho Sparhawk. „Je v kuchyni ještě někdo vzhůru?“

„Myslím, že pekaři už vstali.“

„Ať mi někdo připraví něco k jídlu. Od oběda uplynulo hodně času.“

„Dobře. Co ti v Chyrellu tak dlouho trvalo?“

„Udělal jsem si malý výlet do Lamorkandu. Občanská válka se tam vymyká z rukou a arciprelát chtěl, abych se tam trochu porozhlédl.“

„Měl jsi poslat zprávu své ženě. Už se chystala poslat Mirtai, aby tě našla.“ Khalad se zazubil. „Myslím, že si zase něco vyslechněš, Sparhawk.“

„O tom nepochybuji. Je tu Kalten?“

Khalad přikývl. „Je tu lepší jídlo a nemusí se tu třikrát denně modlit. Kromě toho mám pocit, že se mu zalíbila jedna z komorných.“

„To by mě nepřekvapilo. Stragen je tu také?“

„Ne. Musel kvůli něčemu zpátky do Emsatu.“

„Tak vzbud' Kaltena. Ať se k nám přidá v kuchyni. Chci s ním mluvit. Za chvíli přijdu. Nejdřív se dojdu umýt.“

„Nebude teplá voda, v noci se oheň neudrží.“

„Jsme vojáci boží, Khalade. Čeká se od nás, že budeme výjimečně odvážní.“

„Zkusím si to zapamatovat, můj pane.“

Voda v umývárně opravdu nebyla moc teplá, takže se tam Sparhawk zbytečně nezdržoval. Zabalil se do měkkého bílého pláště a šel ztemnělými chodbami paláce do kuchyně, kde na něj čekal Khalad a ospalý Kalten.

„Buď pozdraven, vznešený princi,“ pronesl Kalten suše. Siru Kaltenovi se probuzení uprostřed noci očividně příliš nezamlouvalo.

„Buď pozdraven, vznešený příteli z dětství vznešeného prince,“ odvětil Sparhawk.

„Tomu říkám příšerný titul,“ odpověděl Kalten kysele. „Co mi chceš tak důležitě, že to nepočká do rána?“

Sparhawk se posadil k jednomu stolu a pekař pokrytý bílými skvrnami před něj postavil ták s pečeným hovězím a horkým bochníkem chleba, právě vytaženým z pece.

„Díky, sousede,“ poděkoval mu Sparhawk.

„Kde jsi byl, Sparhawk?“ zeptal se Kalten a posadil se ke stolu proti svému příteli. V jedné ruce držel láhev vína a ve druhé plechový hrnek.

„Sarathi mě poslal do Lamorkandu,“ odpověděl Sparhawk a utrl si z bochníku kus chleba.

„Tvoje žena obrátila palác vzhůru nohama.“

„Je hezké, že o mě má starost.“

„Pro nás to moc hezké nebylo. Co Dolmant potřeboval v Lamorkandu?“

„Informace. Některým hlášením, která dostával, tak úplně nevěřil.“

„Čemu nevěřil? Lamorkové se prostě oddávají své národní kratochvíli – občanské válce.“

„Tentokrát to vypadá, že tam něco nehraje. Pamatuješ si hraběte Gerricha?“

„Toho, který nás nechal obklíčit na zámku barona Alstroma? Osobně jsem ho nepotkal, ale jeho jméno je mi povědomé.“

„Vypadá to, že má prsty ve sporech v západním Lamorkandu a skoro všichni místní věří, že se mu zachtělo trůnu.“

„No a?“ Kalten si nabídl kus Sparhawkova bochníku. „Všichni lamorkandští baroni by se rádi viděli na trůnu. Proč to Dolmanta najednou tak zajímá?“

„Gerrich navazuje spojení za hranicemi Lamorkandu. Někteří z baronů z hranic s Pelosii jsou víceméně nezávislí na králi Sarosovi.“

„V Pelosii jsou všichni nezávislí na Sarosovi. Saros ani není král. Pořád se jen modlí.“

„Od božího vojáka to zní dost divně,“ zamumlal Khalad.

„Musíš brát v úvahu i takové věci,“ poučil ho Kalten. „Z nadměrného modlení měkne mozek.“

„Každopádně,“ pokračoval Sparhawk, „jestli se Gerrichovi podaří vtáhnout pelosijské barony do hry o trůn krále Friedahla, bude muset Friedahl Pelosii vyhlásit válku. Církev už vede válku v Rendoru a Dolmantovi se představa druhé fronty příliš nezamlouvá.“ Na chvíli se odmlčel. „Ale narazil jsem ještě na něco jiného,“ dodal. „Vyslechl jsem rozhovor, který jsem slyšet neměl. Objevilo se v něm jméno Drychtnath. Víte o něm něco?“

Kalten pokrčil rameny. „Byl to národní hrdina Lamorků před nějakými třemi nebo čtyřmi tisíci lety. Říká se, že byl dvanáct stop vysoký, k snídani snědl každé ráno vola a vypil sud medoviny. Prý dokázal rozbít skály tím, že se na ně zamračil, a když natáhl ruku, zastavil slunce. Nicméně ty příběhy jsou možná trochu přehnané.“

„Velmi vtipné. V té skupině, kterou jsem vyslechl, si říkali, že se Drychtnath vrátil.“

„To by byl od něj podařený kousek. Podle toho, co vím, ho zabil jeho nejbližší přítel. Bodl ho do zad a pak mu kopím proklál srdce. Víš, jací Lamorkové jsou.“

„Divné jméno,“ podotkl Khalad. „Co znamená?“

„Drychtnath?“ Kalten se podrbl na hlavě. „Nejspíš něco hrůzostrašného. Lamorské matky svým dětem takové věci dělají.“ Vypil hrnek a obrátil nad ním lahev. Vyteklo pár kapek. „Budeme tu dlouho?“ zeptal se. „Jestli tu budeme sedět celou noc, dojdou si pro další víno. Ale abych byl upřímný, Sparhawk, raději bych se vrátil do své vyhřáté postele.“

„A k tvé rozehřáté komorné?“ dodal Khalad.

„Je osamělá,“ pokrčil Kalten rameny. Potom se zatvářil vážně. „Jestli Lamorkové zase začínají mluvit o Drychtnathovi, znamená to, že se začínají cítit trochu stísněně. Drychtnath chtěl ovládnout svět, a kdykoli Lamorkové začnou opakovat jeho jméno, znamená to, že se začínají rozhlížet po trochu širším prostoru.“

Sparhawk odsunul talíř.

„Je pozdě, teď už se tím nebudeme trápit. Vrať se do postele, Kaltene. Ty také, Khalade. Promluvíme si o tom zítra. Měl bych vykonat zdvořilostní návštěvu u své ženy,“ řekl a vstal.

„To je všechno?“ podivil se Kalten. „Zdvořilostní návštěvu?“

„Zdvořilost má mnoho tváří, Kaltene.“

Palácové chodby jen tlumeně ozařovaly svíce, rozestavěné daleko od sebe. Sparhawk tiše prošel kolem trůnního sálu ke královským pokojům. Mirtai jako obvykle podřimovala na židli vedle dveří. Sparhawk se zastavil a chvíli si tamulskou obryni prohlížel. Když měla obličej takhle uvolněný, byla neuvěřitelně krásná. Její kůže se ve světle svíce zlatě leskla a řasy měla tak dlouhé, že se dotýkaly tváří. Meč měla položený na klíně a rukou lehce svírala jílec.

„Nesnaž se kolem mě proplížit, Sparhawk,“ řekla, aniž by otevřela oči.

„Jak víš, že jsem to já?“

„Cítím tě. Vy Eléni pořád zapomínáte, že máte nosy.“

„Jak bys mě mohla cítit? Právě jsem se umyl.“

„Vím. Toho jsem si také všimla. Měl sis dát na čas a trochu si vodu ohřát.“

„Občas mě udivuješ, víš to?“

„Není těžké tě udivit, Sparhawk.“ Otevřela oči. „Kde ses toulal? Ehlana už byla úplně zoufalá.“

„Jak je jí teď?“

„Pořád stejně. Copak ji nikdy nenecháš vyrůst? Už mě nebaví být majetkem dítěte.“ Mirtai se pořád viděla jako otrokyně, majetek královny Ehlany. To jí ovšem nebránilo, aby nevládla královské rodině Elénie železnou pěstí a nerozhodovala, co je pro ni dobré a co ne. Velice rychle zmařila všechny královniny pokusy emancipovat ji se slovy, že je Atanka z Tamuli a její rasa se pro svobodu nehodí. Sparhawk s ní rozhodně souhlasil, protože si byl jistý, že kdyby Mirtai směla následovat své instinkty, dokázala by v krátké době vylidnit několik větších měst.

Mirtai elegantně vstala. Byla o dobré čtyři palce vyšší než Sparhawk, kterého se opět zmocnil podivný pocit, že se zmenšuje.

„Kde jsi byl tak dlouho?“ zeptala se.

„Musel jsem jet do Lamorkandu.“

„Byl to tvůj nápad? Nebo někoho jiného?“

„Poslal mě tam Dolmant.“

„Vysvětlí to Ehlaně hned na začátku. Když si bude myslet, že jsi tam jel sám od sebe, budete se hádat celé týdny a mně to leze na nervy.“ Vytáhla klíč od královské komnaty a věnovala mu přímý pohled. „Buď k ní hodně pozorný, Sparhawk. Hodně jsi jí chyběl a bude potřebovat nějaký hmatatelný důkaz tvé náklonnosti. A nezapomeňte zajistit dveře do ložnice. Tvoje dcera je na některé věci ještě moc malá.“ Odemkla dveře.

„Mirtai, je opravdu nutné, abys nás každou noc zamykala?“

„Ano, je. Nemohla bych usnout, kdybych si nebyla jistá, že se nikdo z vás nepotuluje po hradě.“

Sparhawk vzdychl. „Ještě něco,“ dodal. „V Chyrellu byl Kring. Řekl bych, že se tu během několika dnů objeví, aby tě zase požádal o ruku.“

„Už je na čase,“ usmála se Mirtai. „Od posledního pokusu uplynuly tři měsíce. Už jsem začínala mít podezření, že mě přestal milovat.“

„Přijmeš někdy jeho nabídku?“

„Uvidíme. Běž vzbudit svou ženu, Sparhawk. Ráno tě pustím ven.“ Jemně ho prostrčila dveřmi a zamkla za ním. Sparhawkova dcera, princezna Danae, ležela stočená do klubíčka ve velkém křesle u ohně. Danae už bylo šest let. Měla velmi

tmavé vlasy a pleť bílou jako mléko, obrovské tmavé oči a malé růžové rtíky. Chovala se jako mladá dáma, velice vážně a dospěle. Přesto ji všude doprovázelo otlučené a otrhané hadrové zvířátko Rollo. Rolla princezna Danae podědila po matce. Na nohách měla Danae jako obvykle zelené skvrny od trávy.

„Jdeš pozdě, Sparhawku,“ přivítala otce úsečně.

„Danae,“ odpověděl Sparhawk, „víš, že bys mi neměla říkat jménem. Kdyby tě slyšela máma, začala by se vyptávat.“

„Spí,“ pokrčila Danae rameny.

„Víš to jistě?“

Děvčátko mu věnovalo ostrý pohled. „Samozřejmě. Nechci udělat žádné chyby. Už jsem to takhle udělala mockrát. Kde jsi byl?“

„Musel jsem jet do Lamorkandu.“

„Nenapadlo tě poslat mámě vzkaz? Posledních několik týdnů se s ní absolutně nedalo vydržet.“

„Já vím. Už mi to řeklo hodně lidí. Netušil jsem, že budu pryč tak dlouho. Jsem rád, že jsi vzhůru. Možná bys mi mohla s něčím pomoci.“

„Popřemýšlím o tom – když se budeš chovat hezky.“

„Nech toho. Co víš o Drychtnathovi?“

„Byl to barbar, ale vzhledem k tomu, že to byl Elén, je to normální, řekla bych.“

„Máš předsudky.“

„Nikdo není dokonalý. Proč tě najednou zajímá tak dávná historie?“

„V Lamorkandu se povídá, že Drychtnath se vrátil. Lamorkandští brousí meče a tváří se u toho povzneseně. Co to znamená?“

„Drychtnath byl před několika tisíciletími jejich král. To bylo krátce poté, kdy jste vy Eléni objevili oheň a vylezli z jeskyní.“

„Nech toho.“

„Ano, tatínku. Drychtnath přinutil Lamorky jakž takž se sjednotit a pak je vyslal dobývat svět. Na Lamorky udělal obrovský dojem. Uctíval ovšem staré lamorské bohy a elénské církvi se představa pohana sedícího na trůně vládce celého světa příliš nelíbila. Nechala ho proto zavraždit.“

„To by církve neudělala,“ opáčil Sparhawk suše.

„Chtěl jsi slyšet, jak to bylo? Nebo chceš vést teologickou hádku? Když Drychtnath zemřel, lamorští kněží vyvrhli pár kuřat a prohrábli se vnitřnostmi, aby z nich vyčetli budoucnost. To je opravdu odporný zvyk, Sparhawku. Nechutný.“ Otrásla se.

„Na mě nekoukej. Já jsem si ho nevymyslel.“

„Ti ‚věštcí‘, jak se jim říká, prohlásili, že Drychtnath se jednoho dne vrátí, aby dokončil své dílo a dovedl Lamorky k nadvládě nad celým světem.“

„Chceš říct, že oni tomu opravdu věří?“

„Kdysi tomu věřili.“

„Donesly se mi zvěsti, že někteří se zase vrací k uctívání starých pohanských bohů.“

„To se dalo čekat. Když Lamork začne přemýšlet o Drychtnathovi, automaticky vytáhne ze skříně staré bohy. To je tak pošetilé. Copak není dost skutečných bohů?“

„Takže staří lamorští bohové nejsou skuteční?“

„Jistěže nejsou. Kam jsi dal rozum, Sparhawku?“

„Trollí bohové jsou skuteční. Jaký je mezi nimi rozdíl?“

„Velký, tati. Každé dítě to ví.“

„Proč se prostě nespokojím s tvým slovem? A proč se nevrátíš do postele?“

„Protože jsi mi ještě nedal pusu.“

„Omlouvám se. Myslel jsem na něco jiného.“

„Nezapomínej na důležité věci, Sparhawku. Chceš abych ti uchřadla?“

„Jistěže nechci.“

„Tak mi dej pusu.“

Sparhawk ji políbil. Voněla trávou a stromy, jako vždycky.

„Umyj si nohy,“ přikázal jí.

„A safra.“

„Chceš snad celý týden vysvětlovat matce, kde jsi přišla k těm skvrnám od trávy?“

„To je všechno?“ zaprotetovala. „Jedna skrovná hubička a pokárání, že mám špinavé nohy?“

Sparhawk se zasmál, zvedl ji a dal jí další pusu a pak ještě. Nakonec ji postavil na zem. „A teď utíkej.“

Danae trochu našpulila rty a pak vzdychla. Vyrázila k ložnici a za sebou táhla Rolla za jednu zadní nohu. „Nech mámu taky trochu vyspat,“ řekla ještě přes rameno, „a snažte se prosím být trochu potichu. Musíte vždycky nadělat tolik rámusu?“ Vrhla přes rameno rozpustilý pohled. „Proč jsi tak červený?“ zeptala se nevinně. Potom se zasmála, vstoupila do svého pokoje a zavřela za sebou dveře.

Sparhawk netušil, jestli jeho dcera chápe skutečný smysl svých poznámek, byl si však jistý, že aspoň jedna část její podivně vrstvené osobnosti jim rozumí velice dobře. Ujistil se, že západka na jejích dveřích je zavřená, a pak odešel do ložnice, ve které spal se svou ženou. Zavřel za sebou a zaklapl západku.

V krbu už žhnuly jen uhlíky, ale vydávaly ještě dost světla, aby Sparhawk viděl mladou ženu, která se stala středem jeho života. Světle plavé kadeře měla rozprostřené na polštáři a ve spánku vypadala velmi mladá a zranitelná. Stál u nohou postele a prohlížel si ji. V jejím obličejí ještě pořád viděl stopy malé holčičky, kterou kdysi trénoval a učil. Vzdychl. Ta vzpomínka v něm vždycky probouzela melancholickou náladu, protože ho upozornila na to, že je na ni opravdu moc starý. Ehlana by potřebovala mladšího muže, někoho méně onošného a rozhodně hezčího. Napadlo ho, kde asi udělal chybu, kvůli které se do něj Ehlana zamilovala tak, že jí ani nenapadlo hledat někoho jiného. Nejspíš to bylo něco nenápadného, bezvýznamného. Kdo ví, jaký vliv může mít i to nejmenší gesto na jiné?

„Vím, že tam jsi, Sparhawku,“ řekla Ehlana, aniž by otevřela oči. Znělo to malinko rozzlobeně.

„Užíval jsem si krásný výhled.“ Lehký tón by možná mohl nadcházející nepříjemné chvíle odvrátit, ale moc v to nedoufal.

Královna otevřela šedé oči. „Pojď sem,“ poručila a natáhla k němu ruce.

„Vždycky jsem byl nejoddanější služebník Vaší Výsosti.“ Zazubil se na ni a pošešel k boku postele.

„Skutečně?“ odpověděla, ovinula paže kolem jeho krku a políbila ho. Sparhawk jí polibek oplatil a chvíli v tom pokračovali.

„Myslíš, že bychom si mohli hubování nechat na ráno, lásko?“ zeptal se. „Jsem dost unavený. Co kdybychom si teď odbyli líbání a ty ostatní věci, a vynadat mi můžeš později.“

„Abych mezitím změkla? To by se ti líbilo. Šetřila jsem si na tuhle chvíli spoustu věcí, které ti řeknu.“

„Dokážu si to představit. Dolmant mě poslal do Lamorkandu, abych se na něco podíval. Trvalo mi to trochu déle, než jsem si představoval.“

„To není fér, Sparhawk,“ obvinila ho.

„Nerozumím ti.“

„To jsi ještě neměl říkat. Měl jsi čekat, až budu požadovat vysvětlení, a pak mi ho teprve dát. Teď jsi to zkazil.“

„Dokážeš mi odpustit?“ Sparhawk nasadil kající výraz a políbil ji na krk. Už věděl, že jeho žena tyhle malé hry zbožňuje.

Ehlana se zasmála a políbila ho. „Rozmyslím si to.“ Sparhawk si pomyslel, že ženská část jeho rodiny je hodně přítulná. „No dobře,“ řekla, „když už jsi to zkazil, tak mi můžeš rovnou říct, co jsi tam dělal a proč jsi mi neposlal zprávu, že se zdržíš.“

„Politika, lásko. Znáš Dolmanta. Lamorkand je na pokraji výbuchu. Sarathi chtěl profesionální posouzení, ale nepřál si, aby se vědělo, že jsem přijel na něčí příkaz. Nechtěl, aby se o tom cokoli povídalo.“

„Myslím, že je načase, abych si se ctěným arciprelátem promluvila,“ řekla Ehlana. „Zřejmě zapomíná, kdo jsem.“

„Nedoporučoval bych to, Ehlano.“

„Nebudu se s ním hádat, miláčku. Jenom mu připomenu, že by měl dbát na slušné chování. Než začne mému manželovi něco rozkazovat, musí se zeptat. Trochu už mě jeho císařské arciprelátstvo nebaví, tak ho naučím slušnému chování.“

„Mohl bych se dívat? To bude určitě úžasný rozhovor.“

„Sparhawk,“ podívala se na něj Ehlana přísně, „jestli se chceš vyhnout oficiálnímu pokárání, budeš muset urychleně podniknout kroky, kterými by sis mě udobřil.“

„Právě jsem se k tomu dostával,“ odpověděl Sparhawk a objal ji pevněji.

„Ale že ti to trvalo,“ vydechla Ehlana.

* * *

Bylo o něco později a mrzutost elénské královny se skoro rozplynula. „Co jsi zjistil v Lamorkandu, Sparhawk?“ zeptala se a ospale se protáhla. Nikdy nepřestávala tak úplně myslet na politiku.

„V západním Lamorkandu to vše. Mají tam hraběte – jmenuje se Gerich. Byl spolu s Martelem namočený v jednom z těch složitých plánů, které měly během voleb držet vojenská řáda dál od Chyrellu.“

„To o jeho charakteru hodně vypovídá.“

„Možná, ale Martel uměl velice dobře manipulovat lidmi. Vyprovokoval malou válku mezi Gerrichem a bratrem patriarchy Ortzela. Tažení ovšem hraběti trochu rozšířilo obzory. Začal pošilhávat po trůnu.“

„Chudák Freddie,“ vzdychla Ehlana. Král Friedahl z Lamorkandu byl její vzdálený bratranec. „Neměl jsi mi dávat jeho trůn. Proč by to ale mělo zajímat církev?“

Freddie má armádu dost velkou na to, aby si poradila s jedním ambicióznějším hrabětem.“

„Není to tak jednoduché, lásko. Gerrich uzavíral spojenečství s několika dalšími šlechtici ze západního Lamorkandu. Dal dohromady armádu skoro tak velkou jako královu, a jednal s pelosijskými barony z okolí jezera Venue.“

„S těmi loupežníky,“ pronesla Ehлана opovržlivě. „Ty si můžeš koupit každý.“

„Jsi v politických poměrech tamního kraje dobře zběhlá, Ehлano.“

„V podstatě musím, Sparhawk. Pelosia sousedí s našimi severovýchodními hranicemi. Ohrožuje nás to nějak?“

„Zatím ne. Gerricha zajímá hlavní město na východě.“

„Možná bych měla Freddiemu nabídnout spojenečství,“ zamyslela se královna. „Kdyby vypukla válka, mohla bych si ukousnout pěkný kousek jihozápadní Pelosie.“

„Dostáváme teritoriální choutky, Vaše Veličenstvo?“

„Dnes ne, Sparhawk,“ odpověděla. „Dnes mě zajímají jiné věci.“ Znovu se po něm natáhla.

* * *

Bylo ještě o něco později, skoro svítalo. Ehлanin pravidelný dech Sparhawkovi prozradil, že královna spí. Vylezl z postele a šel k oknu. Léta vojenského výcviku mu kázala každé ráno před úsvitem zkontrolovat počasí.

Děšť polevil, ale místo něj začal foukat vítr. Byl začátek jara a ještě několik týdnů se nedalo čekat pěkné počasí. Sparhawk byl rád, že už je doma, protože probouzející se den nevypadal moc slibně. Zadíval se na pochodně, jejichž plameny se míhaly ve větru na nádvoří.

Jeho myšlenky, jak měly za špatného počasí ve zvyku, se zatoulaly zpět k létům, která strávil v prosluněném městě Jirochu na suchém severním pobřeží Rendoru. Ženy, zahalené v černých šatech a závojích, chodily v ocelově šedých ránech ke studni, a jedna z nich, Illias, trávila jeho noci tím, čemu říkala láska. Noc v Cipprii, kdy ho Martelovi vrahové málem připravili o život, si však nepamatoval. S Martelem už si to vyřídil v Azashově chrámu v Zemochu, neměl tedy důvod si pamatovat ani ohradu v Cipprii, ani zvuk klášterních zvonů, které k němu volaly skrz temnotu.

Pořád se nemohl zbavit onoho chvilkového pocitu, že ho někdo sleduje, který ho přepadl v úzké uličce na cestě do paláce. Dělo se něco, čemu nerozuměl, a přál si, aby si o tom co nejdříve mohl promluvit se Sephrenií.

Kapitola druhá

aše Výsosti,“ protestoval hrabě z Lendy, „nemůžete s arciprelátem jednat tímto způsobem.“ Lenda se zlobil nad listem papíru, který mu královna právě podala. „Nařkla jste ho snad ze všeho možného kromě toho, že je ničema a zloděj.“

„Na to jsem zapomněla?“ podivila se Ehlana. „Já jsem tak nepozorná.“ Setkali se v poradní síni s modrým kobercem, kde se takhle ráno obvykle setkávali.

„Nemohl bys jí domluvit, Sparhawk?“ zaprosil Lenda.

„Ale Lendo,“ zasmála se Ehlana a věnovala starému muži úsměv, „to je jen koncept. Psala jsem ho trochu rozčilená.“

„Trochu?“

„Vím, že ten dopis nemůžeme odeslat v téhle podobně, můj milý Lendo. Jen jsem chtěla, abys věděl, jak se na tu záležitost dívám, než ji přepíšeme do diplomatického jazyka. Důležité je, že Dolmant začíná překračovat hranice. Je arciprelát, ne císař. Církev má už tak moc velký vliv na světské záležitosti, a jestli někdo Dolmantovi nepřistříhne křídélka, nebudou všichni eosijsí panovníci o moc víc než jeho vazalové. Je mi to líto, pánové. Jsem věrnou dcerou církve, ale nekleknu si před Dolmantem a nehodlám od něj přijmout svou korunu při nějakém napařádném obřadu, který nemá za úkol nic jiného než mě ponížit.“ Sparhawkova politická vypěstlost jeho ženy překvapila. Mocenská struktura eosijského kontinentu odjakživa stála na poměrně jemné rovnováze mezi autoritou církve a mocí jednotlivých králů. Když byla rovnováha narušena, hned se něco pokazilo.

„Její Výsost má pravdu, Lendo,“ pravil zamyšleně. „Eosijská království nebyla během uplynulé generace moc silná. Aldreas byl...“ hledal správné slovo.

„Nešika,“ zhodnotila jeho žena suše svého otce.

„Až tak bych to neřekl,“ zamumlal Sparhawk. „Wargun je nevypočitatelný, Soros je hysterický pámbíčkář, Obler je starý a Friedahl vládne jen se strpěním svých baronů. Za Dregose rozhodují jeho příbuzní, král Brisant z Cammorie je prostopášník a jméno stávajícího krále Rendoru ani neznám.“

„Ogyrin,“ doplnil Kalten. „Ne že by to bylo důležité.“

„Každopádně,“ pokračoval Sparhawk, ponořil se hlouběji do křesla a zamyšleně si mnul tvář, „v té samé době jsme měli v hierokracii velmi schopné kněží, Cluovona neschopnost dodala patriarchům odvahu udělat se pro sebe. Kdybys měla neobsazený trůn, rozhodně by se na něj našli horší kandidáti než Emban – nebo Orzel – nebo Bergsten, dokonce i Annias je velmi zběhlý v politice. Když králové slábnou, církev sílí – někdy až moc.“

„Jen to řekni, Sparhawku,“ zavrčel Platime. „Snažíš se říct, že bychom měli církvi vyhlásit válku?“

„Ještě ne, Platime. I když si ten nápad necháme v zásobě. Domnívám se, že teď bychom měli začít do Chyrellu vysílat nějaké signály. A proč by to nemohla udělat naše královna. Po tom, jak během Dolmantova zvolení splasila hierokracii, bych řekl, že budou velice dobře naslouchat všemu, co řekne. Nevím, jestli bych její dopis nějak zvlášť uhlazoval, Lendo. Podíváme se, jestli dokážeme upoutat jejich pozornost.“

Lendovi svítily oči. „Takhle by se ta hra měla hrát, přátelé,“ pravil nadšeně.

„Chápete, že Dolmant si možná neuvědomil, že překračuje hranici,“ poznamenal Kalten. „Možná poslal Sparhawka do Lamorkandu jako prozatímního preceptora Pandionského řádu a zcela zapomněl na fakt, že je také manžel královny. Sarathi toho teď má hodně.“

„Jestli je tak rozržitý, nemá na arciprelátském trůně co dělat,“ nesouhlasila Ehlana a přimhouřila oči, což vždycky znamenalo nebezpečí. „Chci, aby jasně pochopil, že se dotkl mých citů. Překoná se, aby to zase vyžehlil, a možná bych toho dokázala využít, abych získala vévodství severně od Vardenais. Lendo, můžeme nějak zakázat lidem, aby odkazovali svůj majetek církvi?“

„Je to dlouholetý zvyk, Výsosti.“

„Já vím, ale jejich půda původně patřila koruně. Neměli bychom spolurozhodovat o tom, kdo ji zdědí? Je přece logické, že majetek šlechtice, který zemře bez dědice, získám zpátky já, ale pokaždé, když se v Elénii vyskytne nějaký bezdětný šlechtic, začne kolem něj církev poletovat jako sup a snaží se ho přesvědčit, aby jim své pozemky daroval.“

„Seber pár titulů,“ navrhl Platime. „Vydej zákon, podle kterého si člověk bez dědice nesmí nechat svůj majetek.“

„Aristokracie by se okamžitě vzbouřila,“ zasípal Lenda.

„Od toho máme armádu,“ pokrčil rameny Platime, „aby hasila ohně. Něco ti řeknu, Ehlano, vydej zákon a já zařídím několik velmi veřejných a velmi nehezkyh nehod pro ty, kteří budou ječet nejhlasitěji. Aristokraté nejsou moc bystrí, ale nakonec jim to dojde.“

„Myslíš, že by to šlo udělat?“ zeptala se Ehlana hraběte z Lendy.

„Doufám, že o tom Vaše Výsost skutečně neuvažuje.“

„Něco udělat musím, Lendo. Církev mi ukusuje království akur po akuru, a jakmile jí nějaké pozemky spadnou do chřtánu, jsou navždycky zproštěné daně.“ Odmlčela se. „Tímhle způsobem by se dala upoutat pozornost církve, jak navrhoval Sparhawk. Co kdybychom napsali návrh nějakého nemístně represivního zákona a ‚náhodou‘ nechali kopii padnout do rukou nějakého průměrně významného duchovního. Jistě nikdo nepochybujete o tom, že ho Dolmant bude mít v rukou, ještě než uschne inkoust.“

„To je opravdu bezskrupulózní, královno,“ řekl Lenda.

„Jsem ráda, že souhlasíš, můj pane.“ Rozhlédla se. „Ještě něco, pánové?“

„V horách poblíž Cardosu operují bez povolení nějakí lupiči, Ehlano,“ zavrčel Platime.

Mohutný Platime s černým plnovousem seděl s nohama na stole. U lokte mu stála láhev s vínem a pohár. Kabátec měl zmačkaný a plný skvrn od jídla, a rozcu-

chané vlasy mu visely přes čelo a skoro zakrývaly oči. Platime postrádal schopnost používat oficiální tituly, ale královna se na tom rozhodla nebazírovat.

„Bez povolení?“ ozval se Kalten pobaveně.

„Víš dobře, co myslím,“ zavrčel Platime. „Nemají od rady zlodějů povolení v tom kraji krást, a porušují všechna pravidla. Nemám to potvrzené, ale pravděpodobně jde o bývalé nohsledy primase cimmurského. Tam jsi udělala chybičku, Ehlano. Měla jsi počkat, až je budeš mít pod zámkem, a pak je teprve postavit mimo zákon.“

„No dobrá,“ pokrčila královna rameny. „Nikdo není dokonalý.“

Ehlanin vztah k Platimovi byl zvláštní. Věděla, že Platime nedokáže dát dohromady zdvořilé formulky, kterými spolu mluví šlechta, a tak ho nechala mluvit stylem, který by ji od kohokoli jiného urazil. Platime se i přes všechny své chyby stával nadaným, téměř dokonalým rádcem, a Ehlanu si jeho rad velmi vážila.

„Nepřekvapuje mě, že Anniasovi staří kumpáni se v nouzi dali na přepadání pocestných. Byli to lotři už od začátku. V horách však odjakživa bývali lupiči, o bandu víc nebo méně, to snad není žádný rozdíl.“

„Ehlano,“ vzdychl Platime, „jsi stejná jako moje mladší sestra, ale občas jsi opravdu vedle. Povolený lupič zná pravidla. Ví, které pocestné může přepadat nebo zabít a které musí nechat na pokoji. Nikoho příliš nevzrušuje, když nějaký vykrmený kupec přijde o měšec a o krk, ale kdyby v horách našli mrtvého vládního úředníka nebo vysoce postaveného šlechtice, příslušné orgány by musely alespoň předstírat, že dělají svou práci. Taková pozornost nám velice kazí obchody. Zcela nevinní zločinci končí v žaláři a na šibenici. Práce lupiče není pro amatéry. A ještě je tu jeden problém. Ti bandité tvrdí místním lidem, že ve skutečnosti nejsou lupiči, ale vlastenci, kteří se bouří proti krutému tyranovi – to znamená proti tobě, moje milá. Lidé jsou vždycky dost nespokojení na to, aby takové myšlenky přijali za své. Vy aristokrati se nemáte proč míchat do zločinu. Vždycky se zabýváte jen politikou.“

„Ale můj drahý Platime,“ řekla Ehlanu mile. „Já myslela, že to víš. Politika je zločin.“

Tlustý Platime zařval smíchy. „Já tu holku miluju,“ sdělil ostatním. „O nic se neboj, Ehlano. Pokusím se do jejich bandy dostat své lidi, a až se vrátí Stragen, dáme hlavy dohromady a vymyslíme, jak se jich zbavit.“

„Věděla jsem, že se na tebe můžu spolehnout,“ přikývla Ehlanu a vstala. „Jestli je to všechno, pánové, mám schůzku se svým krejčím.“ Rozhlédla se. „Jdeš se mnou, Sparhawku?“

„Hned,“ odpověděl. „Chci si promluvit s Platimem.“

Královna kývla a zamířila ke dveřím.

„Co bys rád, Sparhawku?“ zeptal se Platime.

„Včera, když jsem přijel do města, jsem potkal Naweena. Šlape na ulici.“

„Naweena? To je nesmysl! Většinou si za to stejně zapomene vzít peníze.“

„To jsem jí také říkal. Rozešly se se Shandou, a stála na rohu poblíž východní brány. Poslal jsem ji do hospody, aby tam nestála v dešti. Nenašlo by se pro ni něco?“

„Podívám se, co pro ni můžu udělat,“ slíbil Platime. Ehlanu ještě neodešla z místnosti a Sparhawk občas zapomínal, jak bystré má uši.

„Kdo je ta Naween?“ zeptala se malinko napjatým hlasem.

„Jedna děvka,“ pokrčil rameny Platime, „Sparhawkova přítelkyně.“

„Platime,“ vyděsil se Sparhawk.

„A ne snad?“

„To sice ano, ale když to řekneš takhle...“ Sparhawk marně hledal správná slova.

„Aha. Tak jsem to nemyslel, Ehlano. Pokud vím, tvůj manžel je ti naprosto věrný. Naween je štetka. Je to její práce, ale nemá nic společného s jejím přátelstvím – ne že by tedy Sparhawkovi nedělala návrhy – ale ona je dělá každému. Je to velmi štědré děvče.“

„Prosím, Platime,“ zasténal Sparhawk, „přestaň se mě snažit hájit.“

„Naween je hodná holka,“ pokračoval Platime ve snaze vysvětlit to Ehlaně.

„Pracuje tvrdě, o své zákazníky se dobře stará, a platí daně.“

„Daně?“ vyjekla Ehлана. „Chceš říct, že moje vláda podporuje takové věci? Legalizuje je tím, že za ně vybírá daně?“

„Spadla jsi z měsíce, Ehlano? Jistěže platí daně. Všichni platíme daně. Lenda na to dohlíží. Naween jednou pomohla Sparhawkovi, když jsi byla nemocná. Hledal Kragera a ona mu pomohla. Jak jsem řekl, nabízela mu i další služby, ale odmítl ji. Je pravda, že ji tím zklamal.“

„Budeme si o tom muset důkladně promluvit, Sparhawk,“ pronesla Ehлана zlověstně.

„Jak si Tvoje Výsost přeje,“ vzdychl Sparhawk a královna s ledovým výrazem opustila místnost.

„Ona toho o skutečném světě moc neví, vid', Sparhawk?“

„Vyrostla v paláci.“

„Myslel jsem, že jsi ji vychovával ty.“

„To je pravda.“

„Tak to můžeš vyčítat jen sám sobě. Zavolám si Naween a všechno jí to vysvětlím.“

„Zbláznil ses?“

* * *

Druhý den přijel z Demosu Talen a vjel na nádvoří se sirem Beritem. Sparhawk a Khalad se s nimi potkali u dveří do stáje. Královnin manžel se snažil nějakou dobu držet z Ehlanina dohledu, dokud její zvědavost ohledně Naween nevyprchá. Talen měl červený nos a oteklé oči. „Myslel jsem, že zůstaneš na statku, dokud se nevylýčíš z nastydnutí,“ podivil se Sparhawk.

„Už jsem tu péči nemohl vydržet,“ řekl Talen a sesedl z koně. „Jedna matka stačí, ale já a moji bratři teď máme dvě. Myslím, že už se nikdy nebudu moct podívat na další misku slepičí polévky. Zdravím, Khalade.“

„Talene,“ zamručel Sparhawkův panoš. Přeměřil si svého nevlastního bratra kritickým okem. „Tvoje oči vypadají strašně.“

„A to bys je měl vidět z mé strany.“

Talenovi bylo kolem patnácti a procházel zrovna jedním z těch období. Sparhawk si byl poměrně jistý, že mladý zloděj během posledního měsíce a půl vyrostl o tři palce. Z rukávů kabátce mu čouhal pořádný kus paže a zápěstí.

„Myslíš, že mi kuchaři dají něco k jídlu?“ zeptal se chlapec. Následkem prudkého růstu jedl prakticky nepřetržitě.

„Mám pro tebe nějaké papíry, které potřebuji podepsat, Sparhawku,“ ozval se Berit. „Není to naléhavé, ale řekl jsem si, že pojedu s Talenem.“ Berit měl na sobě kroužkovou košili a u pasu připnutý široký meč. Jeho nejoblíbenější zbraní však zůstávala těžká válečná sekera, pověšená u sedla.

„Pojedeš zpátky do kapituly?“ zeptal se ho Khalad.

„Pokud pro mě Sparhawk nemá nějaký úkol.“

„Tak pojedu s tebou. Sir Clart nám chce odpoledne dát pár lekcí s kopím.“

„Co kdybys ho prostě párkrát vyhodil ze sedla?“ navrhl Berit. „Pak ti dá pokoj. Víš, že bys to dokázal. Jsi už lepší než on.“

Khalad pokrčil rameny. „Poranilo by to jeho city.“

„A také žebra, ramena a záda,“ zasmál se Berit.

„Nehodí se, abych překonal svého cvičitele,“ řekl Khalad. „Ostatní nováčci už jsou trochu zoufalí z toho, o kolik jsme s bratry lepší než oni. Snažili jsme se jim to vysvětlit, ale jsou nějak přecitlivělí z toho, že nejsme urození. Víš, jak to chodí.“ Tázavě se podíval na Sparhawka. „Budeš mě dnes odpoledne potřebovat, můj pane?“

„Ne. Běž trochu pomačkat brnění siru Clartovi. Má o svých schopnostech přehnané mínění. Dej mu lekci z pokory.“

„Mám hrozný hlad, Sparhawku,“ zakňučel Talen.

„Dobrá. Půjdeme se podívat do kuchyně.“ Sparhawk se na svého mladého přítele kriticky podíval. „A potom asi budeme muset zase poslat pro krejčího. Rosteš jako plevel.“

„Já za to nemůžu.“

Khalad si začal sedlat koně a Sparhawk s Talenem šli do paláce hledat něco k snědku. Asi o hodinu později vstoupili do královského pokoje a našli tam Ehlanu, Mirtai a Danae, jak sedí u ohně. Ehлана listovala nějakými dokumenty, Danae si hrála s Rollem a Mirtai si brousila jednu ze svých dýk.

„Ale,“ řekla Ehлана a zvedla hlavu od papírů. „Není to můj milovaný královský choť a moje zatoulané páže?“

Talen se uklonil a pak hlasitě popotáhl. „Použij kapesník,“ pokárala ho Mirtai.

„Ano, madam.“

„Jak se mají vaše matky?“ zeptala se mladíka Ehлана. Všichni, možná nevědomky, používali množné číslo, když mluvili s Talenem a jeho nevlastními bratry. Ostatně to vlastně odpovídalo skutečnosti. Aslade a Elys opatrovaly pět Kurikových synů nestranně a s láskou.

„Až moc dobře, má královno,“ odvětil Talen. „Stonat u nich není dobrý nápad. Během posledního týdne jsem dostal snad všechny léky proti nachlazení, které existují.“ Kdesi od jeho břicha se ozval podezřelý kvičivý zvuk.

„To byl tvůj žaludek?“ zeptala se Mirtai. „Už máš zase hlad?“

„Ne. Právě jsem se najedl. Nejspíš vydržím sytý nejméně patnáct minut.“ Talen sáhl jednou rukou za kabátec. „Ta mrška byla tak potichu, že jsem na ni skoro zapomněl.“ Přistoupil k Danae, která své hračky zavazovala pod bradou tkaničky malého čepečku. „Přinesl jsem ti dárek, princezno.“ Děvčátko se rozzářilo. Odložilo

Rolla a netrpělivě čekalo. „Ale žádné pusinky,“ dodal Kalten. „Obyčejné ‚děkuji‘ bude stačit. Jsem nastydlý a nechci, abys to chytla.“

„Co jsi mi přinesl?“ zeptala se dychtivě.

„Jen takovou maličkost, kterou jsem našel pod keřem na silnici. Je trochu mokrá a zablácená, ale mělo by stačit ji osušit a vykartáčovat. Není to nic drahého, ale napadlo mě, že by se ti to mohlo líbit – aspoň trochu,“ hrál Talen, seč mu síly stačily.

„Ukážeš mi to, prosím?“ zaprosila Danae.

„Jistě.“ Talen sáhl pod kabátec, vytáhl trochu pomačkané šedé kotě a posadil ho na podlahu před princeznu. Kotě mělo hnědošedé pruhy, rozčepýřený ocas, velké uši a modré oči, které se zvědavě rozhlížely. Udělalo opatrný krok směrem ke své nové paní. Danae radostně zapištěla, zvedla ho a přitiskla si ho na tvář. „Ta je krásná!“ vykřikla.

„Závěsy to mají spočítané,“ vzdychla rezignovaně Mirtai. „Kotata pořád šplhají po závěsech.“

Talen se zkušeně vyhnul Sparhawkově jásající dceři. „Jsem nastydlý, Danae,“ varoval ji. „Nezapomínej na to.“

Sparhawk věděl, že jeho dcera bude postupně stále šikovnější a časem se Talenovi už nebude dařit vyhýbat jejím projevům náklonnosti. Kotě bylo pouhé gesto, náhlý impuls, nad kterým Talen nijak zvlášť nepřemýšlel. Přesto definitivně zpečetilo jeho osud. Před pár dny Sparhawk přemýšlel, kde udělal chybu, která k němu navždy připoutala pozornost jeho nynější ženy. Uvědomil si, že to rozčuchané kotě je Talenova chyba – nebo aspoň jedna z nich. Sparhawk v duchu pokrčil rameny. Talen bude dobrý zeť, až si ho Danae vycvičí.

„Nevadí vám to, Výsosti?“ zeptal se Talen královny. „Může mít princezna kotě?“

„Není na takovou otázku už trochu pozdě, Talene?“ odvětila Ehlana.

„Nevím,“ odpověděl Talen drze. „Myslel jsem, že jsem ji načasoval správně.“

Ehlana se podívala na svou dceru, která si tiskla kočku k obličejí. Všechny kočky jsou rozené prospěchářky. Kotě poklepalo na dívčinu tvář měkkou tlapkou a pak se přitulilo. Kotata jsou výborní tuliči. „Jak bych mohla říct ne, když už jsi jí to kotě dal, Talene?“

„To by bylo dost těžké, že ano, Výsosti?“ Chlapec hlasitě popotáhl.

Mirtai vstala, odložila dýku a přistoupila k Talenovi. Natáhla ruku a Talen ucu-kl. „Nech toho,“ pokárala ho Mirtai. Položila mu ruku na čelo. „Máš horečku.“

„Schválně jsem si ji nepřivolal.“

„Měli bychom ho poslat do postele, Mirtai,“ řekla Ehlana a vstala z křesla.

„Nejdřív by se měl vypotit,“ dělá obryně. „Vezmu ho do koupelny a budu ho chvíli napařovat.“ Popadla Talena za ruku.

„Přece se mnou nepůjdeš do koupelny!“ protestoval chlapec a zrudl.

„Buď zticha,“ poručila Mirtai. „Pošli někoho do kuchyně, Ehlano. Ať připraví hořčičnou placku a uvaří slepičí polévku. Až ho přivedu z koupelny, dáme mu placku na hrudník, strčíme ho do postele a nalijeme do něj polévku.“

„Ty je necháš, aby mi takhle ubližovaly, a nic neuděláš, Sparhawk?“ zaprosil Talen.

„Rád bych ti pomohl, příteli,“ odpověděl Sparhawk, „ale musím myslet na vlastní zdraví.“

„Radši bych umřel,“ zasténal Talen, když ho Mirtai táhla z místnosti.

* * *

Stragen a Ulath přijeli z Emsatu před několika dny a okamžitě byli uvedeni do královských komnat. „Tloustneš, Sparhawk,“ řekl Ulath neomaleně a sundal si helmu se zlobřimi rohy.

„Pár liber jsem nabral,“ připustil Sparhawk.

„Blahobyť,“ zamručel Ulath nespokojeně.

„Jak se má Wargun?“ zeptala se Ehlana rozložitého blondátého Thalesijce.

„Zbláznil se,“ odpověděl Ulath smutně. „Zamknuli ho v západním křídle paláce. Většinu času tráví nepřítčným řáděním.“

Ehlana vzdychla. „Měla jsem ho celkem ráda – když byl střízlivý.“

„Pochybuji, že jeho syn by se ti líbil stejně, Výsosti,“ pravil Stragen suše. Stragen byl zloděj jako Platime, ale měl mnohem lepší vychování.

„Nikdy jsem ho nepotkala,“ řekla Ehlana.

„Až se budeš příště modlit, poděkuj za to, Výsosti. Jmenuje se Avin – krátké a bezvýznamné jméno pro malého a bezvýznamného muže. Nevypadá moc slibně.“

„Je to opravdu tak špatné?“ zeptala se Ehlana Ulatha.

„S Avinem Wargunssonem? Stragen to říká ještě slušně. Avin je malý mužík, který se většinu času snaží jen o to, aby ho lidé nepřehlédli. Když zjistil, že sem jedu, zavolał si mě do paláce a dal mi královské sdělení, které vám mám předat. Strávil dvě hodiny tím, že se na mě snažil udělat dojem.“

„A udělal?“

„Ani trochu.“ Ulath sáhl do kabátu a vyndal složený a zapečetěný list pergamenu.

„Co tam je?“ zeptala se královna.

„Nevím. Nečtu cizí poštu. Hádám, že je tam nějaké závažné sdělení o počasí. Avin Wargunsson se zoufale bojí, že na něj ostatní zapomenou, takže každý, kdo opouští Emsat, má plnou náruč královských pozdravů.“

„Jaká byla cesta?“ zeptal se Sparhawk.

„Musím říct, že cestování po moři v tuhle roční dobu moc nedoporučuji,“ odpověděl Stragen a pohled jeho ledově modrých očí ztvrdl. „Chci si promluvit s Platimem. V horách za Cardosem nás s Ulathem přepadli nějakí bandité. Bandité by měli být vychovanější.“

„Nejsou to profesionálové,“ informoval ho Sparhawk. „Platime o nich ví a chystá se podniknout kroky. Měli jste nějaké potíže?“

„My ne,“ pokrčil Ulath rameny. „Ale ti amatéři nedopadli moc dobře. Pět z nich zůstalo ležet v příkopu a ti ostatní si na poslední chvíli vzpomněli, že mají nějakou důležitou práci jinde.“ Šel ke dveřím a podíval se do haly. Pak dveře zavřel a ostražitě se rozhlédl. „Jsou tu někde v okolních místnostech sloužící nebo jiní lidé, Sparhawk?“ zeptal se.

„Jen Mirtai a naše dcera.“

„To je v pořádku. Těm můžeme určitě věřit. Poslal mě Komier, abych ti vyřídil, že Avin Wargunsson se v Lamorkandu setkal s hrabětem Gerrichem. Gerrich usiluje o trůn krále Friedahla a Avin není moc bystrý. Nemá dost soudnosti, aby se od sporů uvnitř Lamorkandu držel dál. Komier si myslí, že možná uzavřeli nějaké tajné spojení. Patriarcha Bergsten veze stejnou zprávu do Chyrellu.“

„Dolmanta za chvíli hrabě Gerrich začne rozčilovat, jestli si nedá pozor,“ řekla Ehlana. „Pokaždé když se někde objeví, se snaží navazovat spojení, přitom ví, že je to porušení pravidel. Lamorské občanské války by neměly ovlivňovat naše království.“

„To je skutečné pravidlo?“ zeptal se jí Stragen nedůvěřivě.

„Jistě. Platí už tisíc let. Kdyby lamorští baroni měli volnost v navazování vztahů se šlechtici z ostatních království, topil by se kontinent každých deset let ve válce. Přesně tak to bývalo, než se do věci vložila církev a zarazila jim to.“

„A to sis myslel, že naše společnost má složitá pravidla,“ zasmál se Stragen na Platima.

„Tohle je něco jiného, mylorde Stragene,“ pravila Ehlana povýšeně. „Naše zvláštnosti vycházejí z politiky státu. Vaše jsou výsledkem obyčejného zdravého rozumu. To je obrovský rozdíl.“

„Už to chápu.“

Když k tomu došlo, Sparhawk zrovna všechny tři sledoval, takže nebyl na pochybách, že stejně jako on pocítili podivný chlad a na samém okraji zorného pole zahlédli nenápadný záblesk temnoty.

„Sparhawku!“ vykřikla Ehlana zděšeně.

„Ano,“ odpověděl, „já vím. Viděl jsem to taky.“

Stragenova ruka, rychlá jako kočka, napůl tasila rapír. „Co to je?“ zeptal se a rozhlížel se po místnosti.

„Něco nemožného,“ řekla Ehlana suše. Pohled, který věnovala svému manželovi, však byl trochu nejistý. „Vid' Sparhawku?“ zeptala se a její hlas se mírně zachvěl.

„Také jsem si to myslel,“ přikývl Sparhawk.

„Teď se nehodí mluvit v hádankách,“ řekl Stragen. Chlad i stín se ztratil a všichni si oddechli. Uloth věnoval Sparhawkovi tázavý pohled. „Bylo to to, co si myslím, že to bylo?“

„Vypadá to tak.“

„Vysvětlí mi někdo, co se tu děje?“ ozval se Stragen.

„Vzpomínáš si na mrak, který nás sledoval v Pelosii?“ zeptal se ho Uloth.

„Samozřejmě. Ale to byl Azash, ne?“

„Ne. Mysleli jsme si to, ale Aphrael nám řekla, že jsme se mylili. Jenže až poté, co ses vrátil sem, takže se ti to pravděpodobně nedoneslo. Ten stín, který jsme viděli, byli trollí bohové. Jsou uvnitř Bhelliomu.“

„Uvnitř?“

„Potřebovali nějaké místo, kam by se mohli schovat, když prohráli pár sporů s mladšími bohy Styrika.“

Stragen se podíval na Sparhawka. „Myslel jsem, že jsi říkal, že jste Bhelliom hodili do moře.“

„To jsme udělali.“

„A trollí bohové se z něj nemůžou dostat?“

„Mysleli jsme si to.“

„Měli jste najít hlubší oceán.“

„Hlubší už nejsou.“

„To je zlé. Zdá se, že se někomu podařilo ho vylovit.“

„Je to logické, Sparhawk,“ pravil Ulath. „Schránka byla pobitá zlatem a Aphrael nám říká, že zlato Bhelliomu zabrání, aby se sám dostal ven. Protože trollí bohové se nemohou dostat ven z Bhelliomu, byli uvěznění i oni. Někdo schránku našel.“

„Slyšel jsem, že lovci perel se umějí potopit hodně hluboko,“ poznamenal Stragen.

„Takhle hluboko ne,“ nesouhlasil Sparhawk. „A kromě toho, něco je špatně.“

„A to sis všiml teprve teď?“ zeptal se ho Stragen.

„To jsem nemyslel. Když jsme byli v Pelosii, viděli mrak všichni.“

„Ano,“ skočil mu Ulath nedočkavě do řeči.

„Ale předtím – když to byl jen stín – ho viděla pouze Ehlena a já, protože jsme nosili prsteny. Tohle byl rozhodně stín a ne mrak, nemám pravdu?“

„Ano,“ připustil Stragen.

„Tak jak je možné, že ho vidíš i ty a Ulath?“ rozhodil Stragen bezmocně rukama.

„A to není všechno,“ pokračoval Sparhawk. „Tu noc, kdy jsem se vrátil z Lamorkandu, jsem cítil, jak mě na ulici něco sleduje – vlastně to bylo víc bytostí. Nebyli to Eléni ani Styrikové, a myslím si, že to ani nebyli lidé. Stín, který se tu před chvílí mihl, ve mně vyvolal stejný pocit.“

„Kéž bychom si mohli promluvit se Sephrenií,“ zamumlal Ulath. Sparhawk si byl poměrně jistý, že by to nějak šlo, ale nesměl o tom před ostatními mluvit.

„Řekneme o tom někomu?“ zeptal se Stragen.

„Nebudeme vzbuzovat paniku, dokud nezjistíme něco víc,“ rozhodl Sparhawk.

„Dobrá,“ souhlasil Stragen. „Na paniku je vždycky dost času – i dost důvodů, řekl bych.“

Počasi se během následujících dnů uklidnilo a v paláci se díky tomu všem trochu zlepšila nálada. Sparhawk strávil nějakou dobu rozhovory s Platimem a Stragenem, a pak oba zloději vyslali do Lamorkandu své lidi, aby obhlédli situaci.

„To jsem měl udělat hned na začátku,“ řekl Sparhawk, „ale Sarathi mi k tomu nedal příležitost. Náš milovaný arciprelát má svá slabá místa. Nemůže pochopit, že oficiální vyšetřovatelé se k tomu nejdůležitějšímu nikdy nedostanou.“

„Typická aristokratická neohrabanost,“ zavrčel Stragen. „Je to jedna z věcí, díky které to lidé jako Platime a já mají jednodušší.“ Sparhawk mu to nerozmlouval. „Jen řekni svým lidem, aby byli opatrní,“ varoval ho. „Lamorkové rádi řeší všechny problémy dýkami, a mrtvý špión není příliš užitečný.“

„Ty tomu prostě úžasně rozumíš,“ pravil Stragen a z hlasu mu kapala ironie. „Naprosto nechápu, jak je možné, že nás to s Platimem nikdy nenapadlo.“

„No dobře,“ připustil Sparhawk. „Možná jsem zbytečně opakoval, co je samozřejmé.“

„My jsme si všimli, že ano, Platime?“ Platime něco zamručel. „Řekni Ehlaně, že se na pár dnů ztratím z paláce, Sparhawk.“

„Kam jdeš?“

„Do toho ti nic není. Potřebuju si něco vyřešit.“

„Dobrá, ale zůstávej v kontaktu.“

„Už zase opakuješ samozřejmé, Sparhawk.“ Tlouštítk se poškrábal na břichu. „Promluvím si s Talenem. Ví, jak se se mnou spojit, kdyby mě královna opravdu potřebovala,“ dodal a s heknutím se zvedl. „Měl bych trochu zhubnout,“ řekl na-

půl sám pro sebe. Pak se odkolébal ke dveřím typickou rozkročenou chůzí hodně obézních lidí.

„Dneska má dobrou náladu,“ poznamenal Sparhawk.

„Má toho hodně na práci,“ pokrčil rameny Stragen.

„Jak dobré kontakty máš v paláci v Emsatu, Stragene?“

„Nějaké by se našly. Co potřebuješ?“

„Rád bych vztahu mezi Avinem a hrabětem Gerrichem naházel do cesty pár překážek. Gerrich začíná mít v severní Eosii moc velký vliv. Možná bys mohl poslat vzkaz i Melandovi z Acie. Gerrich už uzavírá spojení i v Pelosii a Thalesii. Nezdá se mi, že by zapomněl na Deiru, a v Deire je teď trochu zmatek. Požádej Melanda, aby měl oči na stopkách.“

„Ten Gerrich ti opravdu dělá starosti, zdá se.“

„V Lamorkandu se dějí věci, kterým tak docela nerozumím, Stragene, a nechci, aby Gerrich získal moc velký náskok, zatímco se jim budu snažit porozumět.“

„To dává smysl.“

* * *

Když Khalad vstával, měl trochu rozostřený pohled a z nosu mu tekla tenká pramínek krve. „Vidíš? Zase ses rozpráhl moc daleko,“ pokárala ho Mirtai.

„Jak jsi to udělala?“ zeptal se Sparhawkův panoš.

„Ukážu ti to. Kaltene, pojď sem.“

„Já nechci,“ odmítl světlovlasý Pandionec a couvl.

„Nebud' baba. Nic ti neudělám.“

„Netvrdila jsi Khaladovi to samé, než jsi ho omlátila o dlažbu?“

„Proč mě prostě neposlechněš, Kaltene,“ řekla Mirtai. „Nakonec tomu stejně neujdeš, a když se se mnou nebudeš hádat, nebude to tak bolet. Vytáhni meč a bodni mě do srdce.“

„Já ti nechci ublížit, Mirtai.“

„Ty? Ublížit mně?“ zasmála se obryně cynicky.

„Nemusíš si ze mě dělat legraci,“ ohradil se Kalten dotčeně a tasil meč.

Všechno by bylo v pořádku, kdyby Mirtai nešla po nádvoří zrovna ve chvíli, kdy Kalten učil Khalada zacházet s mečem. Mirtai utrousila pár nelichotivých poznámek, slovo dalo slovo a výsledkem byla improvizovaná tréninková lekce, během které Kalten i Khalad poznali ponížení – mimo jiné.

„Bodni mě do srdce, Kaltene,“ opakovala Mirtai. Nutno říct na Kaltenovu obrodu, že se o to opravdu pokusil, než s velkým rámusem dopadl zády na dlažbu.

„Udělal stejnou chybu jako ty,“ komentovala to Mirtai. „Moc napnul ruku. Napnutá ruka je nepohyblivá ruka. Vždycky držte lokty trochu ohnuté.“

„My se při výcviku učíme vést úder od ramene,“ vysvětloval Khalad.

„Protože Elénu je hodně,“ pokrčila Mirtai rameny. „Není těžké někoho nahradit. Jen pořad nechápu, proč si všichni myslíte, že je nezbytné do nepřítele vždycky zabodnout celý meč. Když nezasáhneš srdce prvními šesti palci čepele, moc tomu nepomůžeš, když do stejné díry strčíš celý meč, co myslíš?“

„Asi proto, že to vypadá dramaticky,“ řekl Khalad.

„Vy zabijíte lidi, aby to dobře vypadalo? To je ohavné, a navíc takový přístup jen plní hřbitovy. Vždycky se snaž mít zbraň volnou, abys mohl zaútočit na dalšího nepřítele. Lidé se ohnou, když do nich bodneš meč, a pak je musíš odkopnout, abys ho mohl znovu použít.“

„Zkusím si to zapamatovat.“

„Doufám. Mám tě docela ráda a přátele nerada pohřbívám.“ Sehnula se, zkušeně odtáhla Kaltenu víčko a zadívala se na jeho zastřené oko. „Měl bys na něj chrstnout kbelík vody,“ poznamenala. „Ještě se nenaučil padat. To probereme příště.“

„Příště?“

„Jistě. Když už se chceš něco učit, bude lepší, když se to naučíš dělat správně.“ Vrhla vyzývavý pohled po Sparhawkovi. „Chceš si to taky zkusit?“ zeptala se.

„Ani ne, Mirtai, teď ne. Ale děkuji.“ Mirtai pokračovala do paláce a vypadala maličko potěšená sama sebou.

„Víš, já asi nechci být rytíř, Sparhawk,“ ozval se Talen, který stál poblíž. „Vypadá to hrozně bolestivě.“

„Kde jsi byl? Moje žena už tě nechala hledat.“

„Vím. Viděl jsem její lidi na ulici. Musel jsem navštívit Platima ve sklepení.“

„Neříkej?“

„Narazil na něco, co bys prý měl vědět. Víš, jak jste mluvili o těch nepovolených lupičích v horách u Cardosu?“

„Osobně jsem je nepotkal.“

„Moc vtipné, Sparhawk. Platime zjistil, že jejich činy řídí jeden člověk, kterého známe.“

„Kdo je to?“

„Věřil bys, že Krager? Měl jsi ho zabít, když jsi měl možnost, Sparhawk.“

Kapitola třetí

anedlouho po západu slunce přišla od řeky mlha. Noci v Cimmuře bývaly na jaře vždycky mlhavé, když nepršelo. Sparhawk, Stragen a Talen odjeli z paláce, oblečení do obyčejných šatů a těžkých cestovních pláštů, a zamířili do jihovýchodní čtvrti. „Nemusíš své ženě říkat, že jsem to řekl, Sparhawk,“ začal Stragen a znechuceně se rozhlédl, „ale její hlavní město je jedno z nejošklivějších měst na světě. Máte tu vážně hnusné počasí.“

„V létě to není tak špatné,“ ohradil se Sparhawk trochu dotčeně.

„Minulé léto mi uteklo,“ řekl světlovlasý zloděj. „Jednou odpoledne jsem si zdříml a prospal jsem ho. Kam jedeme?“

„Za Platimem.“

„Jestli si dobře vzpomínám, jeho sklepení je poblíž západní brány města. Vedeš nás špatným směrem.“

„Nejdřív se musíme stavít v jedné hospodě.“ Sparhawk se ohlédl přes rameno. „Sleduje nás někdo, Talene?“ zeptal se.

„Samozřejmě.“

Sparhawk si odfrkl. „To jsem v podstatě očekával.“ Jeli dál, hustá mlha vířila kolem nohou jejich koní a zahalovala průčelí okolních domů do pochmurného závoje. Dorazili k hostinci na Růžové ulici, mrzutý vrátný je pustil do dvora a zavřel za nimi bránu.

„Cokoli o tomto místě zjistíte, si nechte pro sebe,“ poučil Sparhawk Talena a Stragena, a sesedl z koně. Faranovy otěže podal vrátnému. „Ty toho koně znáš, že ano, brachu?“ varoval ho.

„Je to legenda, Sparhawk,“ přisvědčil vrátný. „Ty věci, které jste chtěli, jsou v pokoji na konci schodiště.“

„Jací lidé jsou dnes v lokále?“

„Hluční, smrdutí a povětšinou opilí.“

„Takže nic neobvyklého. Ale chtěl jsem hlavně vědět, kolik jich je?“

„Patnáct dvacet. Uvnitř jsou tři naši lidé, kteří vědí, co mají dělat.“

„Výborně. Děkuji, pane rytíři.“

„Není zač, pane rytíři.“ Sparhawk vedl Talena a Stragena po schodišti.

„Mám pocit, že tahle hospoda není tím, čím se zdá být,“ podotkl Stragen.

„Patří Pandioncům,“ řekl mu Talen. „Když nechtějí upoutávat ničí pozornost, chodí sem.“

„Není to jen o tom,“ dodal Sparhawk. Otevřel dveře do pokoje na konci schodiště a všichni vstoupili. Stragen se zadíval na pracovní oblečení pověšené na háčcích u dveří. „Koukám, že se budeme muset uchýlit ke lsti.“

„Dělá se to tak běžně,“ pokrčil rameny Sparhawk. „Dejte se do toho. Rád bych se vrátil do paláce, než za mnou moje žena vyšle pátrací četu.“ Haleny byly z modrého plátna, obnošené a záplatované a dotvořené několika vhodně umístěnými šmouhami. K nim patřily vlněné kalhoty a obyčejné boty s tlustými podrážkami. Pytlovité pláště měly za úkol především chránit před špatným počasím než vypadat dobře.

„Tohle budeš muset nechat tady,“ ukázal Sparhawk na Stragenův rapír. „Je moc nápadný.“ Sám si zastrčil za opasek velkou dýku.

„Je ti jasné, že bránu hospody sledují, Sparhawkku?“ řekl Talen.

„Doufám, že si večer pěkně užijí. My samozřejmě bránu nepůjdeme.“ Sparhawk je vedl zpátky po schodech do dvora, přešel k úzkým dveřím v jedné ze zdí a otevřel je. Teplý vzduch, který na ně dveřmi vyletěl, páchl zvětralým pivem a nemytými těly. Trojice vešla dovnitř a zavřela za sebou. Ocitli se v malém skladišti s plesnivou slámou na podlaze.

„Kde to jsme?“ zašeptal Talen.

„V hostinci,“ odpověděl tiše Sparhawk. „Za pár minut začne rvačka. Během ní vejdemo dovnitř.“ Popošel k závěsem zakrytému vchodu a několikrát jím pohnul. „Až to začne, vmísíme se do davu a po chvíli odejdeme. Chovejte se, jako byste byli přiopilí, ale nepřehrávejte to,“ zašeptal.

„Udivuješ mě,“ pravil Stragen obdivně.

„Mě víc než udivuješ,“ dodal Talen. „Ani Platime neví, že z hospody vede víc než jeden východ.“

Zanedlouho vypukla hádka. Byla hlučná, obnášela spoustu křiku a strkání a nakonec i několik ran. Dva naprosto nevinní přihlízející se během ní ocitli v bezvědomí. Sparhawk a jeho přátelé se hladce vmísili do davu a po nějakých deseti minutách vyvrávorali ze dveří.

„Poněkud neprofesionální,“ odfrkl Stragen. „Předstíraná rvačka by neměla takhle zasáhnout přihlízející.“

„Když ti přihlízející přišli kvůli něčemu jinému než pár korbelům piva, tak ano,“ nesouhlasil Sparhawk. „Ti dva, kteří si zdírmli, nebyli místní štamgasti. Možná byli nevinní, ale možná že ne. Takhle nemusíme mít obavy, že by nás sledovali.“

„Vypadá to, že být pandionským rytířem není takové, jak jsem si myslel,“ poznamenal Talen. „Možná se mi to nakonec bude líbit.“

Šli zamlženými ulicemi do sešlé čtvrti u západní brány, bludištěm navzájem propojených uliček a nevydlážděných cest. Do jedné uličky zahrnuli a prošli jí až k zablácenému kamennému schodišti, vedoucímu dolů. O kamennou zeď se opíral mohutný muž.

„Jdete pozdě,“ pokáral Talena suše.

„Museli jsme se postarat, aby nás nikdo nesledoval,“ vysvětlil mu chlapec.

„Běžte dolů,“ vybídl je muž. „Platime čeká.“

Sklepení bylo pořád stejné, temné a plné kouře a směsice drsných hlasů zlodějů, štětek a hrdlořezů, kteří tu žili.

„Nechápu, jak to tu Platime může vydržet,“ otrásl se Stragen. Platime trůnil na velkém křesle na druhé straně ohně, který hořel v otevřené jámě a stoupal z něj dým. Když spatřil Sparhawkka, ztěžka vstal.

„Kde vězíte?“ houkl hromovým hlasem.

„Museli jsme se ujistit, že nás nikdo nesleduje,“ odpověděl Sparhawk.

Tloušťík zamručel. „Je vzadu,“ řekl a vedl je k zadní straně sklepa. „Má velké starosti o své zdraví, tak ho držím stranou.“ Vešel do malé, komoře podobné místnosti, kde seděl na stoličce muž a opatroval korbel ředěného piva. Byl malý, měl prořídle vlasy, vypadal nervózně a poněkud vyděšeně. „To je Polk,“ představil ho Platime. „Je zloděj. Poslal jsem ho do Cardosu, aby se tam porozhlédl a zjistil něco o lidech, kteří nás zajímají. Řekni mu, na co jsi přišel, Polku.“

„Totiž, sire, pánové,“ začal vyhublý mužík, „chvíli mi trvalo, než sem se k nim dostal dost blízko, to teda jo, ale kapku sem jim pomoh a nakonec mě vzali mezi sebe. Pořád dělali nějaký círáty, musel sem furt přísahat a nejdřív mě vodili do toho jejich tábora se zavázanejšma očima, ale nakonec si přestali dávat majzla a moh sem si chodit sem tam, jak se mi zachtělo. Jak už vám Platime asi řek, prvně sme si mysleli, že sou to náký amaččři, co nevěděj, jak se co správně dělá, že jo, Platime? Sou to takový ty, co se nechaj hned lapnout a pověsit.“

„Což je pro ně jedinečně dobře,“ zavrčel Platime.

„No, sire,“ pokračoval Polk, „jak sem řek, mysleli sme si s Platimem, že ti maníci v těch horách sou ty amaččři – jak berou podřezávání krků jen jako srandu a pro prachy, chápeš. Ale pak sem zjistil, že to není tak jednoduchý. Jim šéfuje náakejch šest nebo sedum urozenejch, kerejm se nelíbilo, jak se primasovi Anniasovi nevyvedly ty jeho velký plány, a byli děsně načurěný z toho, co o nich královna napsala na ty zatykače – oni urozený nejsou zvyklý, aby se jim takhle říkalo. No, abych to trochu zkrátil, ty urozený utekli do hor katovi zpod voprátky a začali vokrátat pocestný a zbytek volnýho času trávěj tím, že vymejšlej nadávky na královnu.“

„Zkrať to, Polku,“ přerušil ho Platime unaveně.

„Jasně, už sem se k tomu dostával. Tak sem teda chvíli tam mezi nima byl a potom přijel ten chlapík Krager do tábora, a některý ty urozený ho znali. Von jim řek, že by věděl, jak jim pomoct, když budou dělat dost rambajz tady v Elénii, aby si královna a její lidi moc nevyšímali náakejch jinejch věcí, který se budou dít v Lamorkandu. Ten Krager si myslí, že ty události v Lamorkandu by jim všem mohly pomoct vobrátit tu smůlu, kerá je pronásleduje od chvíle, kdy se Annias nechal odkráglovat. Ty vévody a hraběta a vostatní to začalo hrozně zajímat a řekli nám, ať prej jdeme za místníma lidma a začneme chytat vyběrače daní a všude vykládat, že není normální, aby nákou zemi řídila žencká. Měli sme je jako trochu podráždit, aby se vo tom začali bavit mezi sebou, že by se jako lidi měli sebrat a zbavit se královny a tak, a pak ty urozený pochytili pár vyběračů daní, pověsili je a prachy dali zpátky lidem. Lidi z toho byli šťastný jako prasata v blátě.“ Polk se podrbal na hlavě. „No, sire, to je asi tak všecko. Tak nák to teď v horách vypadá. Ten Krager má u sebe náký prachy a furt je rozdává, takže ty urozený, co jich doted' moc neměli, mu zobou z ruky.“

„Polku,“ řekl mu Sparhawk, „ty jsi poklad.“ Dal mužíkovi několik mincí a pak místnůstku opustili.

„Co budeme dělat, Sparhawku?“ zeptal se Platime.

„Něco podnikneme,“ odpověděl Sparhawk. „Kolik tam těch ‚osvoboditelů‘ je?“

„Asi tak sto.“

„Budu potřebovat pár desítek tvých lidí, kteří to tam znají.“

Platime příkřív.

„Zapojíš do toho armádu?“

„To ne. Četa pandionských by mezi lidmi, kteří mají pocit, že jim královnina vládá škodí, neudělala moc dobrý dojem, nemyslíš?“

„Není to trochu extrémní?“ zeptal se ho Stragen.

„Chci z toho udělat jasný příklad, Stragene. Aby všichni v Elénii věděli, jak nakládám s lidmi, kteří spřádají plány proti mé ženě. Nerad bych to opakoval, takže to udělám pořádně hned napoprve.“

* * *

„Přesně takhle to neříkal, že ne, Sparhawk?“ zeptala se Ehlana nedůvěřivě.

„Docela podobně,“ řekl Sparhawk. „Stragen je v nářečích dobrý.“

„Úplně to člověka hypnotizuje, že ano?“ žasla Ehlana. „A pořád mluví dál a dál a dál.“ Najednou se rozpustila zazubila. „Zapiš si to ‚šťastný jako prase v blátě‘, Lendo. Třeba se mi to hodí do nějakého oficiálního sdělení.“

„Jak si přejete, Výsosti,“ odpověděl Lenda neutrálním tónem, ale Sparhawk věděl, že s tím nesouhlasí.

„Co s tím uděláme?“ zeptala se královna.

„Sparhawk říkal, že se chystá něco podniknout, Výsosti,“ oznámil jí Talen. „Detaily asi raději nebudeš chtít znát.“

„My před sebou se Sparhawkem nemáme tajemství, Talene.“

„Nemluvím o tajemstvích, Výsosti,“ odpověděl chlapec nevinně. „Mluvím o nudných nedůležitých detailech, kterými byste neměla marnit svůj čas.“ Znělo to velmi věrohodně, ale Ehlana ho přesto podezřívavě sledovala.

„Opovaž se mi způsobit nějaké potíže, Sparhawk,“ řekla varovně.

„Samozřejmě,“ odpověděl Sparhawk mírně.

* * *

Tažení bylo krátké. Protože Polk znal přesnou polohu tábora spiklenců a Platimovi muži všechny ostatní skrýše v okolních horách, neměli bandité kam utéct a proti třiceti Pandioncům v černém brnění, v jejichž čele jeli Sparhawk, Kalten a Ulath, neměli šanci. Přeživší šlechtice čekala královnina spravedlnost a zbytek psanců skončil u místních soudců.

„Tak co, můj milý lorde z Boltonu,“ pravil Sparhawk k hraběti, který seděl před ním na kládě, na hlavě měl zakrvácený obvaz a ruce svázané za zády. „Nedopadlo to moc dobře, co?“

„Jdi se vycpat, Sparhawk,“ vybafl Bolton a zamžoural do odpoledního slunce. „Jak jsi nás našel?“

„Drahý Boltone,“ zasmál se Sparhawk, „snad sis nemyslel, že se před mojí ženou opravdu můžeš schovat? Zná své království osobně. Ví o každém stromu, městě i vesnici a zná všechny sedláky. Dokonce se říká, že zná křestní jména většiny srnek.“

„Proč jste po nás nešli už dřív?“ ušklíbl se Bolton.

„Královna měla moc práce. Konečně si našla čas udělat pár rozhodnutí ohledně tebe a tvých přátel. Řekl bych, že tě ta rozhodnutí nebudou moc zajímat, starouši. Mě ale zajímají veškeré informace, které máš o Kragerovi. Hodně dlouho jsme se neviděli a začínám velice toužit po jeho společnosti.“

Bolton zděšeně vytrěstil oči. „Ze mě nic nedostaneš, Sparhawk!“ vykřikl.

„Kolik si na to vsadíš?“ zeptal se ho Kalten. „Když Sparhawkovi řekneš, co chce vědět, ušetříš si hodně nepříjemností, a Kragen není tak úžasný, aby ti ty nepříjemnosti stály za to.“

„Prostě spust, Boltone,“ dožadoval se Sparhawk netrpělivě.

„Já... Já nemůžu!“ Boltonův posměšný úšklebek byl ten tam. Zbledl a začal se neovladatelně třást. „Sparhawk. Prosím. Jestli ti něco řeknu, přijdu o život.“

„Tvůj život nemá zrovna teď moc velkou cenu,“ řekl mu Ulath upřímně. „Buď mluvit, po dobrém nebo po zlém.“

„Pro lásku boží, Sparhawk! Nevíš, o co mě žádáš!“

„Já tě nežádám, Boltone,“ opravil ho Sparhawk mrazivě.

Náhle, bez varování a bez důvodu, zahalil les smrtelný chlad a slunce potemnělo. Sparhawk zvedl hlavu. Nebe bylo modré, ale slunce bylo bledé a světlo mdlé. Bolton zařval. Objevil se inkoustově černý oblak, který jako by vyskočil z nedalekých stromů, a zahalil ječícího zajatce. Sparhawk s polekanou kletbou uskočil a sáhl po meči. Boltonův jekot vystoupal až k vrískotu, a z neprostupné temnoty kolem něj se ozývaly strašlivé zvuky – zvuky lámaných kostí a trhaného masa. Vřískot náhle utichl, ale zvuky ještě po několik nekonečných minut pokračovaly. Potom se mrak vytratil stejně rychle, jako se objevil. Sparhawk s odpořem couvl. Zajatec byl roztrhaný na kusy.

„Dobrý bože!“ zasípal Kalten. „Co to bylo?“

„Oba to víme, Kaltene,“ odpověděl Sparhawk. „Už jsme to viděli. Nepokoušej se vyslyšet ostatní zajatce. Jsem si jistý, že by jim nebylo dovoleno odpovědět.“

* * *

Bylo jich pět – Sparhawk, Ehlana, Kalten, Ulath a Stragen –, sešli se v královském pokoji a měli špatnou náladu. „Byl to ten samý mrak?“ zeptal se Stragen napjatě.

„Až na několik rozdílů ano,“ odpověděl Sparhawk. „Byly spíš v tom, jaký jsem z něj měl pocit, než že bych to mohl nějak vysvětlit.“

„Proč by trollí bohové tak zuřivě chránili Kragera?“ nechápala Ehlana.

„Nemyslím si, že chrání Kragera,“ odvětil Sparhawk. „Spíš to má co dělat s tím, co se děje v Lamorkandu.“ Udeřil pěstí do opěrky křesla. „Kéž by tu byla Sephrenie!“ vyštěkl a zaklel. „Jenom tápeme v temnotě.“

„Sneseš trochu logiky?“ zeptal se ho Stragen.

„Snesl bych i astrologii,“ odpověděl Sparhawk kysele.

„Fajn.“ Světlovlasý zloděj z Thalesie vstal a začal zamýšleně přecházet sem a tam. „Za prvé, víme, že trollí bohové se nějak dostali ze schránky.“

„Ve skutečnosti pro to nemáš důkaz, Stragene,“ upozornil ho Ulath.

„Logický ne,“ zastavil se Stragen. „Vlastně má pravdu,“ připustil. „Tenhle závěr jsme založili na dohadách. Jediné, co můžeme tvrdit s logickou jistotou, je,

že jsme se setkali s něčím, co se tváří jako projev trollích bohů. Souhlasíš s tím, sire Ulathe?“

„Řekl bych, že s tím souhlasit můžu, mylordo Stragene.“

„To jsem moc rád. Známe něco jiného, co umí takové kousky?“

„Ne,“ odpověděl Ulathe, „ale to nehraje roli. Nemůžeme vědět všechno. Mohou existovat desítky věcí, které neznáme a které na sebe berou podobu stínů či mraků, trhají zajatce na kousky a lidé z nich mají mrazivý pocit.“

„Myslím, že logika nám nepomůže,“ konstatoval Stragen.

„Na tvé logice není nic špatného, Stragene,“ pravila Ehlana. „Jen tvůj výchozí předpoklad je špatný, to je celé.“

„I ty, Výsosti?“ zasténal Kalten. „Myslel jsem, že je tu aspoň jeden člověk, který se spoléhá na zdravý rozum a ne na nějakou zrádnou logiku.“

„Dobrá, sire Kaltene,“ řekla královna kousavě, „co ti říká tvůj zdravý rozum?“

„Především mi říká, že k problému přistupujete ze špatné strany. Měli bychom se ptát, co je na Kragerovi tak zvláštního, že něco nadpřirozeného udělá všechno pro to, aby ho ochránilo? Není zatím naprosto nedůležité, co je ta nadpřirozená věc zač?“

„Možná má pravdu,“ vložil se do hovoru Ulathe. „Krager je v podstatě jen šváb. Jediným smyslem jeho existence je, aby na něj někdo šlápl.“

„Nejsem si tím tak jistá,“ nesouhlasila Ehlana. „Krager pracoval pro Martela, a Martel pracoval pro Anniase.“

„Ve skutečnosti to bylo naopak, miláčku,“ opravil ji Sparhawk. Královna si toho nevšímal.

„Bolton a ostatní byli Anniasovi spojenci, a Krager nosil vzkazy mezi Anniasem a Martelem. Bolton a jeho lidé museli Kragera znát. Polk to víceméně potvrdil. Proto je Krager důležitý.“ Zarazila se a zamračila. „Ale proč je pořád důležitý, i když jsou zrádci pod zámek?“

„Stopa,“ zamručel Ulathe.

„Co prosím?“ nechápala královna.

„Ten mrak nechtěl, abychom Kragera použili k vystopování jeho současného zaměstnavatele.“

„To je přece jasné, Ulathe,“ odfrknul si Kalten. „Jeho zaměstnavatel je hrabě Gerrich. Polk řekl Sparhawkovi, že v Lamorkandu je někdo, kdo chce, abychom měli v Elénii tolik práce, že nebudeme mít čas se zabývat zmatkem v Lamorkandu. Musí to být Gerrich.“

„Nevíš to jistě, Kaltene,“ řekl Ulathe. „Možná máš pravdu, ale je to jen domněnka.“

„Vidíte, co mám proti logice?“ rozzlobil se Kalten. „Co chceš, Ulathe? Podepsané doznání od samotného Gerricha?“

„Máš nějaké po ruce? Jen říkám, že si musíme zachovat otevřenou mysl. Neměli bychom si zavírat žádná vrátka, to je celé.“ Na dveře kdosi rozhodně zatukal a hned potom se otevřely. Dovnitř nakoukla Mirtai. „Je tu Bevier a Tynian,“ oznámila.

„Mají být v Rendoru,“ pravil Sparhawk. „Co tu dělají?“

„Proč se jich nezeptáš?“ odsekla Mirtai nabroušeně. „Jsou tady v chodbě.“

Oba rytíři vstoupili dovnitř. Sir Bevier byl štíhlý Arcijec s olivovou pletí a sir Tynian světlovlasý, statný Deiránc. Oba na sobě měli kompletní brnění.

„Jak je v Rendoru?“ zeptal se Kalten.

„Vedro, sucho, prašno, rušno,“ odpověděl Tynian. „Rendor je pořád stejný, však víš.“

Bevier padl před Ehlanou na koleno. Přes veškerou snahu jeho přátel se mladý cyrnický rytíř pořád choval ohavně formálně. „Vaše Výsosti,“ zahuhlal uctivě.

„Vstaň, můj drahý Beviere,“ usmála se královna. „Jsme přátelé, nemusíš to pořád dělat. Kromě toho vržeš jako rezavé panty, když si klekáš.“

„Asi jsem přetřénovaný, Vaše Výsosti,“ připustil Bevier.

„Co tu vy dva děláte?“ zeptal se Sparhawk.

„Neseme hlášení,“ odpověděl Tynian. „Velí Darrellon a chce, aby ostatní preceptoři měli aktuální informace. Také máme rozkaz jet do Chyrellu a vyřídít to arciprelátovi.“

„Jak pokračuje tažení?“ zeptal se Kalten.

„Špatně,“ pokrčil rameny Tynian. „Rendorští rebelové nejsou moc organizovaní, takže nebojujeme s žádnou armádou. Schovávají se mezi lidmi a vycházejí v noci, aby zakládali požáry a vraždili kněze. Pak zase zalezou zpátky do nor. Další den uděláme odvetu – pálení vesnic, vraždění stád ovcí a tak podobně. Ale není to k ničemu.“

„Mají nějaké vůdce?“ zeptal se Sparhawk.

„O tom ještě pořád diskutují,“ děl Bevier suše. „Diskuze jsou poměrně vášnivé. Každé ráno v uličkách nacházíme pár mrtvých kandidátů.“

„Sarathi to pěkně zvorál,“ řekl Tynian a Bevier zalapal po dechu. „Nechci se dotknout tvého náboženského citění, můj mladý příteli,“ chlácholil ho Tynian, „ale je to tak. Většina kněží, které poslal do Rendoru, se soustředila na trestání a ne na smíření. Měli jsme šanci nastolit v Rendoru mír, ale promarnili jsme ji, protože Dolmant tam neposlal nikoho, kdo by dával pozor na misionáře.“ Tynian odložil helmu na stůl a odepnul si opasek s mečem. „Dokonce jsem viděl jednoho tupce v sutaně, jak na ulici strhává ženským závoje. Když po něm dav skočil, snažil se mi přikazovat, abych ho bránil. Takové kněze posílá církev do Rendoru.“

„Co jsi udělal?“ zeptal se Stragen.

„Nějak jsem neslyšel, co říkal,“ odpověděl Tynian. „Lidé dělali takový rámus, ještě větší než obvykle.“

„Co s ním provedli?“ zašklebil se Kalten. „Pověsili ho. Docela šikovně, vážně.“

„Tys ho nebránil?“ vyjekl Bevier.

„Naše příkazy jsou jasné, Beviere. Máme bránit kněží před nevyprovokovanými útoky. Ten idiot zneuctil slušnost tuctu rendorských žen. Vyprovokoval celý dav. Zasloužil si to. Kdyby ho nepověsili oni, nejspíš bych to udělal sám. Darellon to chce Sarathimu navrhnout – myslí si, že by církev měla z Rendoru stáhnout fanatické misionáře, než se to tam trochu uklidní. Pak by měla poslat novou várku – trochu méně zapálenou.“ Rytíř odložil meč vedle helmy a posadil se. „Co se dělo tady?“ zeptal se.

„Co kdybyste mu to vysvětlili,“ řekl Sparhawk. „Já bych si rád s někým popovídal.“ Otočil se a tiše se vrátil do královského pokoje. Nechtěl si promluvit s žádným dvorským funkcionářem, ale se svou dcerou. Našel ji, jak si hraje s kotětem. Její malá královská výsost se po chvíli přemýšlení rozhodla pojmenovat kotě „Mmrr“.

Když jméno vyřkla, bylo to tak podobné kočičímu předení, že Sparhawk nikdy nedokázal s jistotou určit, kdo z těch dvou přede. Princezna Danae měla mnoho schopností.

„Musíme si promluvit,“ řekl jí Sparhawk a zavřel za sebou dveře.

„Co se děje, Sparhawku?“ zeptala se.

„Přijeli Tynian a Bevier.“

„Já vím.“

„Zase si pohráváš s realitou? Schválně sem přitahuješ všechny naše přátele?“

„Jistě, tati.“

„Byla bys tak hodná a řekla mi proč?“

„Nebude to dlouho trvat a budeme něco potřebovat. Řekla jsem si, že nám ušetřím čas a všechny sem přivedu s předstihem.“

„Raději bys mi měla říct, co budeme muset udělat.“

„To nemůžu.“

„Nikdy si nevšímáš ostatních pravidel.“

„Tohle je něco jiného, tati. O budoucnosti opravdu mluvit nesmíme. Kdyby ses nad tím na chvíli zamyslel, určitě bys pochopil, proč. Au!“ Mmrr ji kousla do prstu. Danae na ni několikrát ostře zavrčela, zamňoukala a skončila shovívavým zapřením. Kotě se zatvářilo trochu zahanbeně a začalo jí olizovat poraněný prst. „Nemluv prosím tě po kočkovsku, Danae,“ vyčetl jí Sparhawk. „Kdyby tě slyšela některá služka, bude nám oběma trvat měsíc, než to vysvětlíme.“

„Nikdo mě neuslyší, Sparhawku. Máš na srdci ještě něco, vid’?“

„Chci si promluvit se Sephrenií. Potřebuji, aby mi pomohla s pár věcmi, které nechápu.“

„Já ti pomůžu, tati.“

Sparhawk zavrtěl hlavou. „Když mi něco vysvětluješ, mám na konci víc otázek než na začátku. Můžeš mi pomoci spojit se se Sephrenií?“

Danae se rozhlédla. „Tady v paláci by to asi nebyl dobrý nápad, tati,“ řekla. „Obnáší to něco, co bychom špatně vysvětlovali, kdyby nás někdo slyšel.“

„Byla bys zase na dvou místech najednou?“

„Tak nějak.“ Danae zvedla kotě. „Najdi si nějakou výmluvu, abys mě mohl zítra ráno vzít na vyjížďku. Pojedeme za město a tam to provedeme. Řekni mámě, že mi chceš dát lekci z ježdění na koni.“

„Vždyť nemáš žádného poníka, Danae.“

Princezna mu věnovala andělský úsměv. „Ale božínku,“ řekla, „to přece znamená, že mi budeš muset nějakého dát, ne?“ Sparhawk se na ni dlouze a upřeně zadíval. „Stejně bys mi ho jednou dal, ne?“ Na chvíli se zamyslela. „Bílého, Sparhawku,“ dodala. „Rozhodně chci bílého.“ Pak si přitiskla kotě na tvář a oba začali příst.

* * *

Sparhawk s dcerou vyjeli z Cimmury hned druhý den po snídani. Počasí bylo ošklivé a Mirtai hlučně protestovala, dokud jí princezna Danae neřekla, aby tak nevyváděla. Slovo „vyvádět“ z nějakého důvodu tamulskou obryni naprosto rozzuřilo. Oddusala pryč a klela přítom ve své mateřštině. Sparhawkovi trvalo celé hodiny,

než pro dceru sehnal bílého poníka, a když ho konečně měl, byl si jistý, že je to jediný bílý pony v celém městě. Když pak Danae toho malého tvora pozdravila jako starého přítele, pojal jisté podezření. V uplynulých letech Sparhawk se svou dcerou s velkými obtížemi vytvořili seznam věcí, které Danae nesmí. Začali s tím poměrně náhle jednoho letního odpoledne, kdy Sparhawk přišel do palácové zahrady a za živým plotem objevil hejtno víl, které pod princezniným dohledem opylovaly květiny. Přestože měla jistě pravdu, když tvrdila, že víly to umějí mnohem lépe než včely, Sparhawk byl neoblomný. Tentokrát se však po krátkém zamyšlení rozhodl z dceřina trvání na tom, aby dostala právě tohoto konkrétního poníka, nedělat rozruch. Potřeboval, aby mu pomohla, a Danae by mohla nikoli neoprávněně namítnout, že trvat na jednom použití toho, co nazýval „zahrávání“, a zakazovat jiné, je v přímém rozporu.

„Bude to nějak nápadné?“ zeptal se, když dojeli několik mil za město. „Co myslíš tím nápadné?“

„Nebudeš u toho létat nebo tak něco?“

„To by bylo trochu divné, ale jestli chceš, tak můžu.“

„Ne, bude to stačit i bez toho, Danae. Chci jen vědět, jestli budeš dělat něco, co by mohlo vyděsit kolemjdoucí, když vyjedeme támhle na tu louku a ty to uděláš tam?“

„Ničeho si nevšimnou, tati,“ ubezpečila ho princezna. „Dáme si závod támhle k tomu stromu.“ Aniž by poníka nějak viditelně pobízela, dorazila ke stromu dobrých dvacet yardů před Faranem, přestože se kůň opravdu snažil. Když Sparhawk přitáhl oštěže, velký hřebec si krátkonohého poníka nedůvěřivě přeměřil pohledem.

„Tys podváděla,“ nařkl Sparhawk dceru.

„Jenom trošku.“ Sjela z poníkova hřbetu a posadila se pod strom se zkříženýma nohama. Zvedla malý obličejík a zazpívala zvonivým hlasem podobným píšťalce. Písnička náhle skončila a princezna chvíli seděla s naprosto prázdňným výrazem a zcela nehybně. Zdálo se, že ani nedýchá, a Sparhawk se zmocnil nepřijemný pocit, že je úplně sám, ačkoli seděla ani ne dva yardy od něj.

„Co se děje, Sparhawk?“ Danainy rty se pohybovaly, ale promluvil z nich Sephreniin hlas, a když Danae otevřela oči, byly jiné. Danae měla oči velmi tmavé, zatímco Sephrenia temně modré, skoro levandulové.

„Chyběla jsi mi, matičko,“ řekl Sparhawk, klekl si a políbil dceřiny dlaně.

„Zavolal jsi mě z druhé strany světa, abys mi řekl, že jsem ti chyběla? Jsem sice dojatá, ale...“

„Nejen kvůli tomu, Sephrenie. Zase jsme viděli ten stín – a také mrak.“

„To není možné.“

„Také jsem si to myslel, ale přesto jsme ho viděli. Je ovšem trochu jiný. Mám z něj jiný pocit a kromě toho ho už nevidím jen já a Ehlana. Stragen a Uloth ho viděli také.“

„Raději mi přesně popiš, co se stalo, Sparhawk.“

Sparhawk podrobně popsal příhody se stínem a stručně se zmínil o incidentu v horách u Cardoso. „Ať je to cokoli,“ pravil nakonec, „nechce nám to dovolit, abychom zjistili, co se děje v Lamorkandu.“

„Tam se něco děje?“

„Hrabě Gerrich chystá vzpouru. Zřejmě získal pocit, že by mu slušela koruna. Dokonce neváhá tvrdit, že se vrátil Drychnath. Není to divné?“ Princezniny oči se zahleděly do dálky. „Ten stín, který jsi viděl, je přesně ten samý, jaký jste s Ehlanou viděli předtím?“ zeptala se.

„Mám z něj trochu jiný pocit.“

„Máš stejný pocit, že se v něm nachází víc než jedno vědomí?“

„To se nezměnilo. Je to malá skupina, ale je to skupina, a mrak, který roztrhal hraběte Boltona na kusy, byl rozhodně ten samý. Podařilo se trollům bohům nějak uprchnout z Bhelliomu?“

„Nech mě, ať si to promyslím po svém, Sparhawku. Vzpomínáš si na přízraky úsvitu, které vystoupily z mraku v Pelosii?“

Sparhawk se otrásl. „Na ty jsem se opravdu snažil zapomenout.“

„Nesmíš pomíjet možností, že se divoké zkazky o Drychnathově návratu mohou zakládat na nějakém skutečném faktu. Trollí bohové dokáží cestovat časem a přivádět z minulosti různé tvory i lidi. Drychnath se dost možná opravdu vrátil.“

Sparhawk zasténal. „Takže se trollům bohům podařilo osvobodit?“

„To jsem neřekla, Sparhawku. Jen proto, že už to trollí bohové jednou udělali, neznamená, že jsou jediní, kdo to umí. Aphrael by to také dokázala, kdyby chtěla.“ Zarazila se. „Na to ses ale mohl zeptat jí.“

„Možná ano, ale na tohle bych se jí určitě zeptat nemohl, protože by jistě neznala odpověď. Zdá se, že není schopná pochopit pojem hranice.“

„Už sis toho všiml,“ poznamenala Sephrenia suše.

„Nech toho. Koneckonců, je to moje dcera.“

„Původně to byla má sestra, takže do toho mám také co mluvit. Co je to za otázku, na kterou by neuměla odpovědět?“

„Mohl by za tím být styrický mág nebo nějaký jiný mág? Mohl by to být člověk?“

„Ne, Sparhawku, to si nemyslím. V uplynulých čtyřiceti tisících letech žili jen dva styričtí mágové, kteří dokázali cestovat zpět v čase, a oba to ovládali jen částečně. To, o čem tu mluvíme, je zkrátka mimo lidské schopnosti.“

„To jsem chtěl vědět. Takže máme co do činění s bohy?“

„Obávám se, že ano, Sparhawku, zcela jistě.“

Kapitola čtvrtá

receptore Sparhawku,

doufáme, že se Ty i Tvá rodina těšíte dobrému zdraví. Došlo k jisté ožehavé záležitosti, která si žádá tvou přítomnost v Chyrellu. Předáváme ti proto rozkaz církve dostavit se do Baziliky a předstoupit před náš trůn, kde ti budou vydány další instrukce. Víme, že jako pravý syn církve nebudeš s odjezdem váhat. Očekáváme Tě zde do týdne.

Dolmant, arciprelát.

Sparhawk spustil ruku s dopisem a rozhlédl se po ostatních.

„Moc to neokecává, co?“ podotkl Kalten. „Ovšem Dolmant nikdy zbytečně nechodil kolem horké kaše.“

Královna Ehlana vztekale zavyla, začala bušit pěstmi do stolu a dupat nohama.

„Potlučeš si ruce,“ varoval ji Sparhawk.

„Co si myslíš?“ vztekala se Ehlana. „Co si to dovoluje?“

„Přišlo to trochu náhle, to je pravda,“ ozval se opatrně Stragen.

„Ten drzý rozkaz budeš ignorovat, Sparhawku!“ rozkázala Ehlana.

„To nemůžu.“

„Jsi můj manžel a můj poddaný! Jestli tě Dolmant chce vidět, musí mě požádat o dovolení, tohle je neskutečné!“

„Arciprelát ale smí přivolat preceptora vojenského řádu do Chyrellu, Vaše Výsosti,“ řekl nesměle hrabě Lenda zuřící královně.

„Sedíš na příliš mnoha židlích, Sparhawku,“ řekl svému příteli Tynian. „Měl bys na některé z těch svých vznešených funkcí rezignovat.“

„To je ta jeho úchvatná osobnost,“ řekl Kalten Ulathovi, „a ty nevýslovné dary. Lidé v jeho nepřítomnosti zkrátka chřadnou, až umřou.“

„Zakazuji ti to!“ opakovala Ehlana příkře.

„Musím ho poslechnout, Ehlano,“ vysvětloval Sparhawk. „Jsem rytíř církve.“

Královna přimhouřila oči. „Tak dobrá,“ rozhodla se, „protože Dolmant má pocit, že může vydávat rozkazy, poslechneme ho všichni. Pojedeme do Chyrellu a utáboříme se v Bazilice. Dám mu vědět, že očekávám veškerý komfort a administrativní personál – samozřejmě na jeho náklady. Vyjasníme si to jednou provždy.“

„Tohle bude jeden z významných okamžiků v historii církve,“ neodpustil si Stragen.

„Postarám se, aby si ten nafoukaný osel přál, aby se nikdy nenarodil,“ prohlásila Ehlana výhrůžně.

I kdyby se Sparhawk o něco pokusil, názor jeho ženy to změnit nemohlo. Pravda je, že se ani příliš nesnažil, protože mu bylo jasné, o co jí jde. Dolmant si začínal moc dovolovat. Občas míval sklony jednat s eosijskými králi bezohledně, a střet mezi elénskou královnou a arciprelátem byl tudíž nevyhnutelný. Naneštěstí však měli jeden druhého upřímně rádi a ani jeden z nich neodporoval druhému z pouhé ješitnosti nebo pýchy. Dolmant jen prosazoval zájmy církve a Ehlana zájmy elénské trůnu. Nebyli už lidmi, ale institucemi, a Sparhawk se bohužel ocitl uprostřed mezi nimi. Věděl zcela jistě, že arogantní tón arciprelátova dopisu nepocházel od jeho starého přítele, ale od nějakého ospalého písaře, který psal naučené fráze a přitom myslel na něco jiného. Dolmant mu pravděpodobně řekl něco ve smyslu „napiš Sparhawkovi, že bych ho rád viděl“. Do Cimmury však dorazilo něco jiného, co v Ehlaně probudilo zuřivost a donutilo ji udělat všechno proto, aby svoji návštěvu v Chyrellu arciprelátovi co nejvíc znepríjemnila. Ze všeho nejdřív vylidnila palác. Všichni se k ní museli připojit. Královna potřebovala dvorní dámy. Dvorní dámy potřebovaly komorné. Všichni potřebovali čeledíny a sluhy. Lendovi a Platimovi, kteří měli zůstat v Cimmure a starat se o vládnutí, nezbyl k ruce téměř nikdo.

„To je skoro jako mobilizace armády,“ řekl Kalten vesele, když ráno před odjezdem scházeli po schodišti z paláce.

„Doufejme, že si to arciprelát nevysvětlí špatně,“ zamumlal Uloth. „Snad by nevěřil, že tvoje žena plánuje obléhání Baziliky, nebo ano, Sparhawk?“

Jakmile vyjeli z Cimmury, pestře oblečený elénský dvůr vytvořil pod modrým nebem řadu dlouhou celé míle. Nebýt ocelově tvrdého pohledu královniných očí, mohl to být jeden z těch výletů, které znuřená šlechta tak milovala. Ehlana „navrhla“, že Sparhawk by coby preceptor Pandionského řádu měl také mít doprovázející doprovod. Pohádali se o to, kolik Pandionců by si měl do Chyrellu vzít. Sparhawk chtěl Kaltena, Berita a možná jednoho nebo dva další, zatímco královna spíše preferovala celý řád. Nakonec se dohodli na dvacítce rytířů v černém brnění.

S takovou výpravou se nedalo jet příliš rychle. Zdálo se, že se Elénii prakticky plazí, pak se dověkli na východ do Lendy a nakonec jihovýchodně na Demos a do Chyrellu. Vesničané jejich průvod vzali jako záminku k vyhlášení svátku a cesta byla obvykle lemovaná zástupem lidí, kteří se chtěli podívat.

„Dobře že to neděláme moc často,“ podotkl Sparhawk poté, co projeli město Lenda.

„Mně se výlety líbí, Sparhawk.“ Královna s princeznou Danae jely ve zdobeném kočáře taženém šesti bílými koňmi.

„O tom nepochybuji, ale teď by se zrovna mělo sít, lidé by měli být na polích. Ještě pár takových královských výletů a budeme mít hladomor.“

„Tobě se moc nelíbí, co dělám, vid', Sparhawk?“

„Rozumím, proč to děláš, Ehlano, a nejspíš máš pravdu. Někdo by měl Dolmantovi připomenout, že nemá neomezenou moc, ale řekl bych, že tenhle způsob je poněkud pošetilý.“

„Jistěže je pošetilý, Sparhawk,“ přisvědčila královna klidně. „O to přece jde. Navzdory všem důkazům o opaku si Dolmant stále myslí, že jsem hloupá malá hol-

čička. Chci mu v tom trochu vymáchat nos. Až ho to začne zmáhat, vezmu si ho stranou a vysvětlím mu, že bude lepší, když mě bude brát vážně. To by ho mohlo přesvědčit. Pak se budeme moct začít bavit o důležitých věcech.“

„Ty máš ke všemu nějaký politický motiv, vid’?“

„Ke všemu ani ne, Sparhawk.“

Udělalí krátkou zastávku v Demosu a Khalad s Talenem vzali královský pár, Kaltena, Danae a Mirtai na návštěvu ke svým matkám. Aslade a Elys se věnovaly všem rovným dílem. Sparhawk měl silné podezření, že právě proto jeho žena často hledá různé důvody k návštěvám Demosu. Prožila pochmurné dětství bez matky a pokaždé, když se cítila nejistá nebo nechráněná, našla si záminku, podle které byla její přítomnost v Demosu naprosto nezbytná. V Asladině kuchyni bylo teplo a na stěnách visely naleštěné měděné hrnce. Bylo to útulné místo, které uspokojovalo nějakou královninu podvědomou potřebu. Jen vůně, které se tu vyskytovaly, samy dokázaly zaplašit všechny starosti každého, kdo vešel.

Elys, Talenova matka, byla veselá světlolvasá žena, a Aslade byla přímo pomník mateřství. Měly se navzájem rády. Aslade byla Kurikova žena a Elys jeho milenka, ale zdálo se, že na sebe vůbec nežárlí. Byly obě praktické, a tak si uvědomily, že žárlivost je nesmysl, který stejně nikomu nepomáhá, aby se cítil lépe. Sparhawk s Kaltenem byli z kuchyně okamžitě vyhnáni, Khalad a Talen dostali za úkol opravit plot a královna Elénie se svojí tamulskou otrokyní podstoupily další z občasných lekcí vaření. Aslade s Elys mezitím poskakovaly kolem Danae.

„Už si nevzpomínám, kdy jsem naposled viděl královnu hnit těsto na chleba,“ zašklebil se Kalten, když se Sparhawkem procházeli po dvorku.

„Myslím, že je na koláče,“ opravil ho Sparhawk.

„Těsto jako těsto, Sparhawk.“

„Připomeň mi, že tě nikdy nemám žádat, abys mi upekl koláč.“

„Toho se neboj,“ zasmál se Kalten. „Ale Mirtai vypadá, jako by to dělala odjakživa. Má s řezáním všeho možného – včetně lidí – spoustu zkušeností. Jen bych byl raději, kdyby nepoužívala své vlastní dýky. Nikdy nevíš, čeho se dotýkaly.“

„Vždycky je čistí, když někoho probodne.“

„To je tou představou, Sparhawk,“ otrásl se Kalten. „Jen při té myšlence mi tuhne krev v žilách.“

„Tak na to nemysli.“

„Přijedete pozdě, je ti to jasné,“ upozornil ho Kalten. „Dolmant ti dal na cestu do Chyrellu jen týden.“

„Jinak to nejde.“

„Chceš, abych vyrazil napřed a oznámil mu, že už jedeš?“

„A zkazil překvapení, které pro něj moje žena naplánovala? Nebuď blázen.“

* * *

Druhý den nebyli už ani leguy jihovýchodně od Demosu, když přišel útok. Stovka mužů, podivně oblečených a se zvláštními zbraněmi, se za bojovného řevu náhle přelila přes vrcholek nízkého kopce. Většina utíkala po svých, těch pár jezdců na koních byli nejspíš jejich velitelé. Dvořané se s jekotem rozutekli, zatímco Spar-

hawk štěkal rozkazy na své Pandionce. Dvacet rytířů v černém brnění se shluklo kolem královnina kočáru a lehce odrazilo první útok. Pro rytíře na koních nepředstavují pěšáci žádné nebezpečí.

„Co to bylo za řeč?“ křikl Kalten.

„Stará lamorkština,“ odpověděl Ulath. „Je hodně podobná staré thalesijštině.“

„Sparhawku!“ houkla Mirtai. „Ať se nestihnou znovu zformovat!“ Ukázala zakrváceným mečem na útočníky, kteří se mleli na kopci.

„Má pravdu,“ souhlasil Tynian. Sparhawk rychle posoudil situaci, nechal několik rytířů u Ehlany, a přeskupil zbytek jednotky.

„Do útoku!“ zařval.

Právě díky kopí jsou rytíři na koních proti pěšákům tak ničivá síla. Pěšák se nemůže nijak bránit a nemůže ani utéct. Třetina útočnicků padla při prvním útoku a značná část se stala obětí kopí při Sparhawkově protiútku. O zbytek se rytíři postarali meči a sekerami. Zvlášť Bevierova lochaberka byla ničivá zbraň a za Bevierem zůstávala v zástupu zmatených nepřátel široká ulice mrtvých a umírajících.

Byla to však Mirtai, která je omráčila neuvěřitelnou ukázkou čisté zuřivosti. Její meč byl lehčí než široké meče církevních rytířů, a mávala s ním skoro stejně elegantně jako Stragen se svým rapírem. Málokdy útočila na nepřítelovo tělo, soustředila se na obličej a krk, a když to bylo nutné, i na nohy. Její výpady byly krátké a úsporné, a nemířila na svaly, ale spíš na šlachy. Zmrazčila víc útočnicků, než zabila, a křik a sténání jejích obětí vytvářely nad bojištěm hrůzostrašný rámus. Standardním postupem rytířů proti pěšákům bylo zaútočit nejprve kopími a poté pomocí koní namačkat opěšalé nepřátele tak těsně na sebe, že se zamotají navzájem do sebe. Jakmile byli bezmocní, nebylo těžké je povraždit.

„Ulath!“ křikl Sparhawk. „Řekni jim, ať odhodí zbraně!“

„Pokusím se,“ houkl Ulath odpověď. Pak zařval něco nesrozumitelného na meloucí se pěšáky. Jezdec na koni, oblečený v komicky ozdobené helmě, na něj něco zavolal.

„Ten s těmi křídly na přílbě je jejich velitel, Sparhawku,“ řekl Ulath a ukázal zkrvavenou sekerou.

„Co říkal?“ chtěl vědět Kalten.

„Měl nějaké nevhodné poznámky o mé matce. Omluvte mě na chvíli, pánové. Musím s tím něco udělat.“ Otočil koně a vyrazil k muži v okřídlené helmě, který byl také ozbrojený válečnou sekerou. Sparhawk ještě nikdy neviděl souboj na sekery, a proto ho překvapilo, že to obnáší mnohem víc rafinovanosti, než si představoval. Hrubá síla samozřejmě rozhodovala, ale náhlé změny směru útoků napovídaly, že je to složitější, než si myslel. Oba muži měli těžké kulaté štíty a bránili se jimi mnohem důkladněji, než by tomu bylo v případě, že by bojovali meči.

Ulath se postavil ve třmenech a zvedl sekeru vysoko nad hlavu. Válečník v okřídlené helmě zvedl štít, aby si chránil hlavu, ale obrovský Thalesijec máchl paží dozadu a dolů a udeřil protivníka zespodu, přímo pod žebra. Velitel se prudce zlomil v pase, chytil se za břicho a nakonec spadl z koně. Mezi zbylými nepřáteli se ozval řev a najednou, jako když vítr rozežene mlhu, se zachvěli a zmizeli.

„Kam se poděli?“ křikl Berit a polekaně se rozhlížel kolem. Ale nikdo mu nedokázal odpovědět. Tam, kde před chvílí byla armáda pěšáků, teď nebylo nic

a na bojiště padlo ticho, protože utichl i křik raněných. Zůstali jen padlí a i ti byli podivně proměnění. Jejich těla vypadala jako vysušená – scvrklá a zkroucená. Krev, která je pokrývala, už nebyla jasně červená, staly se z ní černé uschlé krusty.

„Co to bylo za kouzlo, Sparhawku?“ zeptal se Tynian.

„Netuším,“ odpověděl bezradně Sparhawk. „Někdo si s námi hraje a mně se ta hra vůbec nelíbí.“

„Bronz!“ vyjekl Bevier. Mladý cyrinický rytíř sesedl z koně a prohlížel si brnění jedné vyschlé mrtvoly. „Mají bronzové brnění, Sparhawku. Jejich zbraně a přilby jsou ocelové, ale kroužkové košile mají vyrobené z bronzu.“

„Co se to tu děje?“ zeptal se Kalten.

„Berite,“ řekl Sparhawk, „vrať se zpátky do ústředí v Demosu. Seber všechny bratry, kteří ještě unesou brnění. Před polednem je tu chci mít.“

„Rozkaz,“ odpověděl Berit stručně, otočil koně a odcválal směrem, ze kterého přijeli.

Sparhawk se rychle rozhlédl. „Tam nahoru,“ ukázal na strmý kopec na druhé straně silnice. „Sežeňte všechny a odvedte je na vrchol. Ať se dvořanstvo, čeledíni a sluhové dají do práce. Chci příkopy a na úbočích chci vidět les špičatých kůlů. Nevím, kam se ti vojáci v bronzu poděli, ale jestli se vrátí, budu připravený.“

„Nemůžete mi říkat, co mám dělat!“ protestoval našňořený dvořan vztekle proti Khaladovým rozkazům. „Víte, kdo já jsem?“

„Jistěže vím,“ odpověděl výhrůžně Sparhawkův panoš. „Ty jsi člověk, který teď zvedne tu lopatu a začne pracovat. Nebo můžeš být člověk, který poleze kolem po kolenou a bude si sbírat zuby, jestli se ti to zamlouvá víc.“ Khalad ukázal dvořanovi pěst. Ten si jí nemohl nevšimnout, protože byla kousíček od jeho nosu.

„Skoro jako za starých časů, že?“ zasmál se Kalten.

„Khalad je tak podobný Kurikovi,“ vzdychl Sparhawk. „Ano,“ souhlasil střízlivě, „myslím, že to půjde. Sežeň ostatní, Kaltene. Musíme si promluvit.“

Sešli se u Ehlanina kočáru. Královna byla trochu pobledlá a dceru držela v náruči.

„Tak dobrá,“ řekl Sparhawk, „kdo to byl?“

„Očividně Lamorkové,“ řekl Ulath. „Pochybuji, že kdokoli jiný by byl schopný mluvit starou lamorštinou.“

„Ale proč by mluvili touhle řečí?“ nechápal Tynian. „Starou lamorštinou se nemluví snad tisíc let.“

„A stejnou dobu se nenesí bronzové brnění,“ dodal Bevier.

„Někdo použil kouzlo, o kterém jsem nikdy předtím neslyšel,“ pravil Sparhawk. „Co to má být?“

„Copak to není jasné!“ ozval se Stragen. „Někdo se vrací do minulosti – stejně jako trollí bohové v Pelosii. Stojí za tím mocný mág, který s námi hraje svoji hru.“

„To sedí,“ zamružel Ulath. „Mluvili starým jazykem, měli staré zbraně a vybavení, neznali moderní taktiku, a někdo použil magii, aby je poslal zpátky tam, odkud přišli – kromě mrtvých.“

„A ještě něco,“ dodal zamyšleně Bevier. „Byli to Lamorkové, a rozruch, který je teď v Lamorkandu, se částečně točí kolem příběhů o Drychnathově návratu. Soudě podle toho útoku nejsou ty příběhy jen zvěsti a divoké historky, které se zrodily pozdě v noci někde v hospodě. Mohl by hraběti Gerrichovi pomáhat nějaký styrický

mág? Jestliže se Drychtnath nějak dostal do současnosti, Lamorky už nikdo nezkrátí. Stačí zmínit jeho jméno a je oheň na střeše.“

„To je moc zajímavé, pánové,“ vložila se do hovoru Ehlana, „ale tohle nebyl jen náhodný útok. Jsme pěkně daleko od Lamorkandu, útočníci si museli dát dost práce, aby napadli konkrétně nás. Základní otázka ovšem zní, proč?“

„Pokusíme se najít odpověď, Výsosti,“ slíbil Tynian.

Berit se vrátil krátce před polednem se třemi stovkami obrněných Pandionců, a zbytek cesty do Chyrellu proběhl jako vojenská výprava. Příjezd do Svatého města a velkolepý pochod ulicemi k Bazilice vypadal jako vojenská přehlídka a způsobil hodně rozruchu. Sám arciprelát vylezl na balkón v druhém patře, aby se na příjezd na náměstí před Bazilikou podíval. I z té vzdálenosti Sparhawk viděl, že Dolmantovy nosní dírky jsou bílé a čelist pevně zatatá. Ehlana se tvářila královsky a chladně odtažitě. Sparhawk sundal dceru z kočáru. „Nikde se netoulej,“ zamumlal jí do ucha. „Potřebuji si s tebou o něčem promluvit.“

„Později,“ zašeptala v odpověď. „Nejdřív musím usmířit matku a Dolmanta.“

„To bude těžká práce.“

„Dívej se, Sparhawku, a uč se.“

Arciprelátovo přivítání bylo studené – téměř mrazivé – a dal velice jasně najevo, že se nemůže dočkat, až si s královnou Elénie důkladně popovídá. Poslal pro svého hlavního tajemníka, tlustého patriarchu Embana, a bezstarostně mu hodil na krk starosti s Ehlaniným doprovodem.

Pak pozval královnu a jejího královského chotě do soukromé audienční síně. Mirtai se postavila ke dveřím. „Žádné facky,“ napomenula Dolmanta a Ehlanu, když šli dovnitř.

V malé audienční síni byly modré drapérie a koberec, a uprostřed stál stůl s židlemi.

„Divná ženská,“ zamumlal Dolmant a ohlédl se přes rameno na Mirtai. Posadil se a přísně se zadíval na Ehlanu. „Nebudeme chodit kolem horké kaše. Můžeš mi to vysvětlit, královno Ehlano?“

„Jistě, arcipreláte Dolmante.“ Přisunula mu přes stůl dopis. „Hned jak mi vysvětlíš tohle.“ Její hlas zvonil jako ocel.

Dolmant dopis zvedl. „Vypadá poměrně jasně. Které části jste nerozuměli?“

Od toho okamžiku šlo všechno velice rychle od desíti k pěti.

Ehlana a Dolmant byli právě na pokraji přerušení veškerých diplomatických styků, když do místnosti vstoupila princezna Danae a za sebou táhla za nohu královskou hračku Rolla. S vážným výrazem přešla síní k arciprelátovi, vylezla mu na klín a dala mu pusu. Sparhawk už pár takových pusinek, kterými ho jeho dcera uplácěla, když něco chtěla, dostal, a dobře věděl, jakou mají moc. Dolmant neměl šanci. „Měl jsem si ten dopis přečíst, než jsem ho poslal,“ připustil zdráhavě. „Písaři občas přehánějí.“

„Možná jsem reagovala trochu přehnaně,“ přidala se Ehlana.

„Šlo mi o důležitou věc,“ dodal Dolmant omluvným tónem, kterým nabízel příměří.

„Ten den, kdy dopis přišel, jsem byla podrážděná,“ opáčila Ehlana.

Sparhawk se pohodlně opřel. Napětí v místnosti citelně povolilo. Dolmant se od chvíle, kdy ho zvolili arciprelátem, změnil. Předtím byl nenápadný, dokonce tak

nenápadný, že o něm jeho kolegové z hierokracie na nejvyšší poct v církvi vůbec neuvažovali, dokud jim Ehlana nepřipomněla jeho jedinečné kvality. Sparhawk si všiml, jaká je v tom ironie. Teď se však zdálo, jako by Dolmant mluvil dvěma hlasy. Jeden z nich byl známý, téměř neformální hlas starého přítele, druhý hlas arcipreláta, autoritativní a přísný. Zdálo se, že nový úřad starého přítele pomalu pohlcuje. Sparhawk vzdychl. Nejspíš to bylo nevyhnutelné, ale stejně mu to bylo líto.

Ehlana a arciprelát se ještě jeden druhému chvíli omlouvali. Po chvíli se shodli, že si budou jeden druhého vážit, a ukončili hovor slibem, že si příště dají víc pozor na zdvořilost.

Princezna Danae, která stále seděla arciprelátovi na klíně, mrkla na Sparhawka. To, co právě udělala, mělo řadu politických i teologických následků, ale Sparhawk o nich nechtěl přemýšlet.

Důvodem nesmlouvavého rozkazu, který málem vedl k soukromé válce mezi Ehlanou a Dolmantem, byl příjezd vysoce postaveného vyslance z Tamulské říše na daresijském kontinentu, obrovském kusu země ležícím na východ od Zemochu. Formální diplomatické styky mezi Elénským královstvím z Eosie a Tamulskou říší na Daresii neexistovaly. Církev však pravidelně posílala do hlavního města říše na Matherionu své velvyslance, do jisté míry proto, že tři nejzápadnější království říše byla obsazena Elény a jejich náboženství se jen mírně lišilo od eosijského.

Vyslanec byl Tamulec, muž stejné rasy jako Mirtai, ačkoli proti ní asi tak poloviční. Měl stejnou zlatavě bronzovou kůži, šikmé tmavé oči a v černých vlasech už mu svítily šedé.

„Je hodně dobrý,“ varoval je Dolmant tiše, zatímco v jedné z audienčních síní čekali, až si Emban s vyslancem u dveří vymění nezbytné zdvořilosti. „V některých věcech je dokonce lepší než Emban. Dávejte si pozor, co před ním říkáte. Tamulové jsou dost citliví na jemné náznaky.“

Emban doprovodil vyslance, oblečeného v hedvábných šatech, na místo, kde všichni seděli. „Vaše Výsosti, mám tu čest představit vám Jeho Excelenci, velvyslance Oscagna, představitele císařského dvora z Matherionu,“ pravil tloušťík a uklonil se Ehlaně.

„Božská přítomnost Vašeho Veličenstva mě přivádí k mdlobám,“ pravil velvyslanec a složitě se uklonil.

„Ale neomdlíte doopravdy, Excellence, že ne?“ pousmála se Ehlana.

„Doopravdy samozřejmě ne,“ ubezpečil ji velvyslanec s dokonalou sebejistotou. „Ale napadlo mě, že by bylo vhodné to říci. Bylo to příliš extravagantní? Nemám takový přehled o vaší kultuře.“

„Bylo to v pořádku, Excellence,“ zasmála se královna.

„Musím však říct, pokud Vaše královská Výsost dovolí, že jste dábelsky přitažlivá mladá žena. Poznal jsem již několik královen, a obvyklé komplimenty člověk většinou musel říkat s notnou dávkou sebezapření.“ Velvyslanec Oscagne mluvil dokonalou elénštinou.

„Můžu vám představit svého manžela, prince Sparhawka?“ řekla Ehlana.

„Legendárního sira Sparhawka? Samozřejmě, má paní. Projel jsem půlku světa, jen abych se s ním seznámil. Rád vás poznávám, sire Sparhawku.“ Oscagne se uklonil.

„Vaše Excellence,“ odpověděl Sparhawk a také se uklonil.

Ehlana potom představila ostatní a plýtvání diplomatickými zdvořilostmi pokračovalo skoro celou hodinu. Oscagne chvíli mluvil s Mirtai tamulsky, v jazyce, který Sparhawkovi přišel velmi melodický.

„Už bylo slušnosti učiněno zadost?“ zeptal se nakonec velvyslanec. „V každé kultuře je to jinak, ale v Tamuli se tři čtvrtě hodiny pokládá za standardní dobu vhodnou k výměně triviálních zdvořilostí.“

„Mně to taky přijde akorát,“ zazubil se Stragen, „když to s poctami zdvořilosti přeháníte, začne být nafoukaná a pokaždé čeká víc a víc času.“

„Dobře řečeno, mylorde Stragene,“ souhlasil Oscagne. „Důvod mé návštěvy je poměrně prostý, přátelé. Mám problém.“ Rozhlédl se. „Udělal jsem přestávku, aby byl čas překvapeně zalapat po dechu a přijmout fakt, že by někdo na tak chytrém a šarmantním člověku, jako jsem já, mohl najít nějaké problémy.“

„Mám pocit, že ho budu mít rád,“ zamumlal Stragen.

„Budeš,“ zamručel Uloth.

„Řekněte nám to, prosím pěkně, Vaše Excellence,“ vyzvala ho Ehlana. „Jak by s vámi, pro všechno na světě, někdo mohl být nespokojený?“ Velvyslancovo květnaté vyjadřování bylo nakažlivé.

„Trochu jsem to přehnal,“ připustil Oscagne, „až takové problémy nemám. Ale Jeho císařská Výsost mě prostě poslala do Chyrellu, abych požádal o pomoc, a ode mě se čeká, že žádost vyšperkuji tak, aby to pro něj nebylo ponižující.“

Embanovi oči jen svítily. Byl ve svém živlu. „Domnívám se, že byste měl ten problém jednoduše otevřenými a jasnými slovy vyložit na stůl,“ navrhl, „aby se mohli soustředit na to, jak neurazit císařskou vládu. Všichni jsou nepředstavitelně chytrí. Jsem si jistý, že když dají hlavy dohromady, něco je napadne.“

Dolmant vzdychl. „Nemohla sis pro můj úkol vybrat někoho jiného, Ehlano?“ zeptal se vyčítavě.

Oscagne se na ně tázavě podíval.

„To je dlouhá historie, Vaše Excellence,“ vysvětlil mu Emban. „Někdy, až nebudeme mít co dělat, vám ji budu vyprávět. Řekněte jim, co se v Tamuli děje tak závažného, že vás sem Jeho císařské Veličenstvo muselo poslat pro pomoc.“

„Slibujete, že se nebudete smát?“ obrátil se Oscagne na Ehlanu.

„Budu se snažit nechechtat se moc nahlas,“ slíbila královna.

„V Tamuli jsou teď velké občanské nepokoje,“ sdělil jim Oscagne.

Chvíli čekali.

„To je celé,“ dodal Oscagne zarmouceně. „Samozřejmě cituji císařova slova – a instrukce. Museli byste našeho císaře znát, abyste to pochopili. Raději by zemřel, než aby něco přehnal. Kdysi řekl o jednom hurikánu, že ‚trochu fouká‘, a ztrátu poloviny flotily označil za mírnou nepříjemnost.“

„Dobrá, Vaše Excellence,“ řekla Ehlana, „teď už víme, jak by problém charakterizoval váš císař. Jak byste ho popsali vy?“

„Protože Vaše Veličenstvo bylo tak hodné a zeptalo se,“ pravil Oscagne, „odpověděl bych ‚katastrofa‘. Také by se dalo použít slovo ‚neřešitelný‘, ‚pohroma‘, ‚nezvládnutelný‘ a tak podobně. Myslím, že byste měli žádost Jeho Výsosti zvážit, přátelé, protože máme poměrně silné důkazy, že to, co se děje na daresij-

ském kontinentu, by se brzy mohlo přelít i do Eosie, a jestli k tomu dojde, bude to pravděpodobně znamenat konec civilizace jako takové. Nevím, jak přesně se k tomu stavíte vy, Eléni, ale my Tamulové jsme víceméně přesvědčeni, že bychom se tomu měli nějak postavit. Když necháte klidně každý týden skončit svět, je to špatný precedens. Podrývá to důvěru, kterou mají lidé ve své panovníky.“

Kapitola pátá

elvyšlanec Oscagne se opřel do křesla. „Čím bych začal?“ zamyslel se. „Když se podíváte na jednotlivé incidenty, zdají se být triviální. Teprve jejich kumulace dovedla říši na pokraj kolapsu.“

„To dokážeme pochopit, Vaše Excellence,“ ujistil ho Emban. „Církev je na pokraji kolapsu už několik staletí. Naše svatá matka se potácí od krize ke krizi jako opilý námořník.“

„Embane,“ napomenul ho Dolmant jemně.

„Pardon,“ omluvil se obtloustlý patriarcha.

Oscagne se usmíval. „Občas to tak vypadá, vidíte, Milosti,“ obrátil se na Embana. „Umím si představit, že vláda nad církví není tak moc odlišná od vlády nad říší. Byrokraté potřebují krize, aby přežili. Pokud není žádná krize, někoho by mohlo napadnout redukovat jejich stavy.“

„Všiml jsem si toho,“ souhlasil Emban.

„Ujišťuji vás však, že to, co se děje v Tamuli, není žádný absurdní malý rozruch, který vznikl jen proto, aby se někdo udržel na svém místě. Když říkám, že říše je na pokraji kolapsu, nepřeháním ani trochu.“ Na bronzovém obličejí se mu usadil zamyšlený výraz. „Nejsme tak homogenní národ, jaký je tady v Eosii,“ začal. „Na daresijském kontinentu žije pět ras. My Tamulové žijeme na východě, na západě jsou to Eléni, Styrikové u Sarsu, Valesijci na ostrově a uprostřed Cynesgané. Zřejmě není přirozené, aby tolik různých druhů lidí žilo pod jednou střechou. Naše kultury jsou rozdílné, naše náboženství jsou rozdílná, a každá z ras je pevně přesvědčená, že je nejdůležitější ve vesmíru.“ Vzdychl. „Pravděpodobně by nám bylo lépe, kdybychom zůstali rozdělení.“

„Ale někdy v minulosti někdo dostal ambiciózní nápad?“ nadhodil Tynian.

„Kdepak, sire rytíři,“ odpověděl Oscagne. „Skoro by se dalo říct, že my Tamulové jsme k císařství přišli jako slepí k houslím.“ Podíval se na Mirtai, která tiše seděla s Danae na klíně. „A tohle je důvod,“ řekl a ukázal na ni.

„Moje vina to nebyla, Oscagne,“ bránila se obryně.

„Neřekl jsem, že za to můžeš ty osobně, Atano,“ usmál se, „ale vaši lidé.“

Mirtai se usmála. „Tohle slovo jsem neslyšela už od dětství. Nikdy předtím mi nikdo neřekl ‚Atano‘.“

„Co to znamená?“ zeptal se zvědavě Talen.

„Válečník,“ pokrčila Mirtai rameny.

„Válečnice,“ opravil ji Oscagne a zamračil se. „Nechci se vás dotknout, ale elénština nedokáže vyjádřit některé jemné nuance.“ Podíval se na Ehlanu. „Všimlo si Vaše Veličenstvo, že její otrokyně není tak úplně jako jiné ženy?“ zeptal se.

„Ona je moje přítelkyně,“ bránila se Ehlana. „Ne otrokyně.“

„Nehovej se tak hloupě, Ehlano,“ okřikla ji Mirtai. „Jistěže jsem otrokyně. Musí to tak být. Pokračuj, Oscagne. Já jim to vysvětlím potom.“

„Myslíš, že to pochopí?“

„Ne. Ale stejně jim to vysvětlím.“

„A v tom, můj milý arcipreláte,“ pokračoval Oscagne k Dolmantovi, „v tom spočívá klíč k říši. Atani se před nějakými patnácti sty lety sami stali našimi otroky, aby zabránili svým vražedným instinktům vyhladit celou rasu. Dopadlo to tak, že my Tamulové máme nejlepší armádu na světě, přestože jsme v podstatě mírumilovní lidé. Vyhrávali jsme takové ty různé malé spory s ostatními národy, které se tu a tam vyskytnou a většinou se řeší dohodou. Z našeho pohledu jsou naši sousedé jako děti, beznadějně neschopní řešit své vlastní záležitosti. Císařství vzniklo především z potřeby pořádku.“ Rozhlédl se po církevních rytířích. „Znovu opakuji, že se nechci nikoho dotknout, ale válka je pravděpodobně to nejhlupejší, co lidé umějí. Existuje spousta efektivnějších cest, jak lidi přesvědčit, aby něco udělali.“

„Například hrozba, že vypustíte Atany?“ ozval se Emban významně.

„To funguje velice dobře, Vaše Milosti,“ připustil Oscagne. „Přítomnost Atanů v minulosti obvykle stačila jako pojistka před tím, aby se politické diskuze příliš rozvášnilly. Atané byli výborní policisté.“ Vzdychl. „Ale toho už jste si určitě všimli. Řekl jsem ‚byli‘. Bohužel to už neplatí. Říše, která spojuje různé národy, musí být pořád připravená na občasnou národnost a rasové nepokoje. Je přirozeností bezvýznamných hledat způsob, jakým by si potvrdili vlastní důležitost. Je to trapné, ale rasismus je zpravidla posledním útočištěm nedůležitých. Obvykle se tyhle nepokoje moc nerozšiřují, jenže teď je najednou celé Tamuli ohrožené epidemií. Všichni šijí vlajky, zpívají národní hymny a vynalézají vybroušené nadávky na ‚žluté psy‘. To jsme my, samozřejmě.“ Natáhl před sebe ruku a zkoumavě se na ni zadíval. „Nemáme doopravdy žlutou kůži. Je spíš taková...“ Zamyslel se.

„Běžová?“ ozval se Stragen.

„To také není moc lichotivé, mylorde Stragene,“ usmál se Oscagne. „No nic. Možná že císař jmenuje speciální komisi, která určí odstín naší kůže jednou provždy.“ Pokrčil rameny. „Každopádně, pro Atany by náhodné vzplanutí národnostních a rasových nepokojů nepředstavovalo žádný problém, i kdyby k nim došlo najednou ve všech městech v říši. Jenže dochází k jistým nadpřirozeným incidentům.“

„Já věděl, že v tom bude něco víc,“ zamumlal Uloth.

„Nejdřív byly ty ukázky magie namířené proti lidem,“ pokračoval Oscagne. „Každá kultura má svého mytického hrdinu – významnou osobnost, která sjednotila lidi, dala jim národní hrdost a definovala jejich vlastnosti. Moderní svět je složitý a matoucí, prostí lidé touží po jednoduchosti věku hrdinů, kdy se cíle každého národa daly popsat jednoduše a každý přesně věděl, kým je. Někdo v Tamuli se snaží staré hrdiny vzkřísit.“

Sparhawk se zachvěl.

„Obry?“ zeptal se.

Oscagne se zamyslel. „Zřejmě by se to tak dalo nazvat. Staletí zkreslují a hrdinové se postupně zvětšují. Když o nich přemýšlíme, nejspíš na ně myslíme jako na obry. To byla velmi bystrá poznámka, sire Sparhawk.“

„Ale není moje, Vaše Excellence. To samé se teď děje tady.“

Dolmant po něm vrhl ostrý pohled.

„Vysvětlím to později, sarathi. Pokračujte prosím, velvyslanče Oscagne. Říkal jste, že ten, kdo probudil nepokoje v Tamuli, začal vzkříšením národních hrdinů. To znamená, že to zašlo ještě dál.“

„Přesně tak, sire Sparhawku. Mnohem, mnohem dál. Každá kultura má kromě hrdinů i své příšery. A přesně ty jsme potkávali – netvory, démony, vlkodlaky, upíry – všechny tyhle potvory, kterými dospělí straší děti, aby se dobře chovaly. Atani si s nimi neumějí poradit. Jsou trénovaní v boji proti lidem, ne proti hrůzám, které vznikly během věků z lidové tvořivosti. To je ten problém. V Tamuli je devět různých kultur a každá z nich najednou začala sledovat své tradiční historické cíle. Když za nimi pošleme Atany, aby znovu nastolili pořádek a prosadili císařskou autoritu, vylezou ze země příšery a jdou po nich. Nevíme si s tím rady. Říše se rozpadá na svoje původní části. Vláda Jeho císařského Veličenstva doufá, že si vaše církve všimne, že na tom má také jistý zájem. Jestliže se Tamuli rozpadne na devět válčících království, výsledný chaos bude zcela jistě mít dopad i na Eosii. Největší starosti nám dělá magie. Umíme si poradit s klasickou rebelií, ale nemáme vybavení na to, abychom porazili celokontinentální spiknutí, které rutinně používá magii. Styrikové ze Sarsu jsou zmatení. Když se o něco pokusí, je to odraženo ještě dřív, než se jim to podaří rozjet. Slyšeli jsme, co se stalo v Zemochu, a proto se obracím osobně na vás, sire Sparhawku. Zalasta ze Sarsu je nejlepší mág z celého Styrika, a řekl nám, že jste jediný muž na světě, který má moc se s takovou situací vypořádat.“

„Zalasta má o mých schopnostech zřejmě přehnané mínění,“ pravil Sparhawk.

„Vy ho znáte?“

„Setkali jsme se. Ve skutečnosti, Vaše Excellence, jsem byl jen velmi malou součástí toho, co se v Zemochu stalo. V podstatě jsem byl jen cestou pro síly, které nedokážu ani popsat. Byl jsem nástrojem něčeho cizího.“

„Ať je to jakkoli, stejně jste naše jediná naděje. Někdo se celkem zjevně pokouší svrhnout císařství. Musíme zjistit, kdo to je. Jestliže se nedostaneme ke zdroji a nezničíme ho, říše se rozpadne. Pomůžete nám, sire Sparhawku?“

„To nemůžu rozhodnout sám, Vaše Excellence. Musíte se zeptat mé královny a tady sarathiho. Když mi dají rozkaz, pojedu do Tamuli. Když mi to zakážou, nepojedu.“

„V tom případě namířím své nesmírné přesvědčovací schopnosti na ně,“ usmál se Oscagne. „Ale pokud budu předpokládat, že uspěju – a nepochybuji o tom, že uspěju – stejně budeme muset vyřešit neméně složitý problém. Musíme za každou cenu ochránit důstojnost Jeho Veličenstva. Když vláda požádá jinou vládu, je to něco jiného, ale aby se císař obrátil na obyčejného občana z jiného kontinentu, je věc druhá. To je ten pravý problém, který musíme vyřešit.“

* * *

„Nevidím žádnou jinou možnost, sarathi,“ říkal Emban zachmuřeně. Bylo pozdě večer. Velvyslanec Oscagne na noc odešel, a ostatní spolu s patriarchou Ortzelem z Kadachu v Lamorkandu se sešli, aby jeho žádost důkladně posoudili. „S některými

postupy Tamulské říše nemusíme souhlasit, ale její stabilita je momentálně v našem nejvyšším zájmu. Věnujeme se teď našemu tažení v Rendoru, a jestli se Tamuli rozpadne, budeme muset stáhnout většinu naší armády – včetně církevních rytířů – z Rendoru a poslat je chránit naše zájmy v Zemochu. Zemoch není moc zajímavé místo, to je pravda, ale strategický význam jeho hor je nezpochybnitelný. V uplynulých dvou tisících letech v těch horách byli nepřátelé a naše svatá matka jim věnovala pečlivou pozornost. Kdybychom dovolili někomu jinému Zemochy nahradit, přišlo by vniveč všechno, čeho Sparhawk v Othově hlavním městě dosáhl. Vrátili bychom se tam, kde jsme byli před šesti lety. Museli bychom opět opustit Rendor a začít mobilizovat proti nové hrozbě z východu.“

„Neřekl jsi nic nového, Embane,“ pravil Dolmant.

„Vím, ale občas pomáhá všechno pěkně vyložit, abychom se na to mohli podívat.“

„Sparhawk,“ řekl Dolmant, „kdybychom tě poslali do Matherionu, ale tvoji ženě bychom přikázali, aby zůstala doma, co bys udělal?“

„Musel bych jít do kláštera a několik let se tam modlit, aby mi bůh vyjevil správnou cestu.“

„Svatá matka církev je dojata tvou zbožností, sire Sparhawk.“

„Snažím se ji co nejvíc potěšit, sarathi. Jsem koneckonců oddaný rytíř církve.“

Dolmant vzdychl. „Takže to stojí na nějaké šikovné dohodě mezi mnou a Ehlanou, že?“

„Taková moudrost může pocházet jedině od boha,“ podotkl Sparhawk k ostatním.

„No dovol?“ pokáral ho Dolmant. Pak se s rezignovaným výrazem obrátil na královnu. „Řekněte si cenu, Výsosti.“

„Prosím?“

„Nebudeme kolem toho chodit po špičkách, Ehlano. Tvůj šampión mě zahnal do kouta.“

„Já vím,“ odpověděla královna, „a udělalo to na mě takový dojem, že jsem z toho úplně vedle. Budeme si o tom muset promluvit v soukromí, ctěný arcipreláte. Přece nechceme, aby si sir Sparhawk uvědomil svoji skutečnou cenu, že ne? Mohlo by ho napadnout, že bychom mu měli platit tolik, za kolik skutečně stojí.“

„Tohle nesnáším,“ pronesl Dolmant.

„Myslím, že bychom se měli kouknout ještě na něco,“ ozval se Stragen. „To, co nám tamulský velvyslanec vyprávěl, mi bylo takové povědomé – nebo jsem si toho všiml jen já? V Lamorkandu je právě situace, která je neuvěřitelně podobná tomu, co se děje v Tamuli. Lamorkové jsou neochvějně přesvědčení, že se vrátil ten jejich Drychnath, a Oscagne nám popsal prakticky totéž. Když jsme sem jeli z Cimmury, přepadla nás banda Lamorků, kteří museli pocházet z minulosti. Měli ocelové zbraně, ale bronzové brnění, a mluvili starou lamorštinou. Když sir Ulath zabil jejich velitele, ti, kteří přežili, najednou zmizeli. Zůstali jen padlí, a vypadali jako hodně staré mrtvoly.“

„A to není celé,“ dodal Sparhawk. „V horách v západní Eosii byli bandité, které vedli někteří z Anniasových dřívějších následovníků, a ze všech sil se snažili mezi lidmi vyvolat rebelii. Platimovi se podařilo dostat do jejich tábora špeha, a ten nám řekl, že hnutí sponzoruje Krager, Martelův starý nohsled. Když jsme je pochytili, snažili jsme se jednoho vyslechnout, ale objevil se tam mrak, který jsme spatřili po

cestě do Zemochu, a roztrhal ho na kusy. V Eosii se něco děje, a podle všechno to vychází z Lamorkandu.“

„Myslíš, že to spolu souvisí?“ zeptal se ho Dolmant.

„Je to logický závěr, sarathi. Podobností je příliš mnoho, než bychom si mohli dovolit je ignorovat.“ Sparhawk se odmlčel a zadíval se na svou ženu. „Možná mi to doma způsobí jisté rozepře, ale měli bychom o Oscagnově žádosti zauvažovat. Někdo si pohrává s minulostí a vytahuje z ní věci a lidi, kteří už měli být tisíce let mrtví. Když jsme se s tím setkali v Pelosii, Sephrenia nám řekla, že to dokáží jen bohové.“

„To není tak docela pravda, Sparhawk,“ opravil ho Bevier. „Řekla, že někteří z nejmocnějších styrických mágů také umějí oživit mrtvé.“

„Myslím, že tuhle možnost můžeme zamítnout,“ nesouhlasil Sparhawk. „Jednou jsme o tom se Sephrenií mluvili a řekla mi, že během čtyřiceti tisíc let styrické historie se vyskytli jen dva Styrikové, kteří by toho byli schopní, a ani oni to neuměli dokonale. Ke vzkříšování hrdinů a armád dochází v devíti tamulských národech a minimálně v jednom tady na Eosii. Podobností je moc, než aby to byla jen náhoda, a celý plán – ať už je jeho cílem cokoli – je příliš komplexní, než aby ho vymyslel někdo, kdo kouzlo dokonale neovládá.“

„Trollí bohové?“ zeptal se Uloth sklíčeně.

„Nezavrhoval bych tu možnost. Už to jednou udělali, víme tedy, že to dokážou. Zatím však máme jen podezření, založené na několika odhadech, byť spolehlivých. Zoufale potřebujeme další informace.“

„To je můj obor, Sparhawk,“ pravil Stragen. „Můj a Platimův. Předpokládám, že pojedíš do Daresie?“

„Vypadá to tak.“ Sparhawk vrhl na svou ženu omluvný pohled. „Rád bych tam poslal někoho jiného, ale obávám se, že by nevěděl, co má hledat.“

„Raději pojedu s tebou,“ rozhodl se Stragen. „Mám tam známé, stejně jako po celé Eosii, a naši lidé dokáží shromažďovat informace mnohem rychleji než vaši.“

Sparhawk přikývl.

„Možná bychom tam rovnou mohli začít,“ řekl Uloth. Pak se otočil na patriarchu Ortzela. „Kde se vzaly ty divoké zkazky o Drychnathovi, Vaše Milosti? Ničí reputace nevydrží čtyři tisíce let, i kdyby byl sebelepší.“

„Drychnath je vymyšlená postava, sire Ulathe,“ odpověděl přísný světlovlasý patriarcha s mírným úsměvem. Stejně jako Dolmanta změnilo jeho povýšení, změnil Ortzela pobyt v Chyrellu. Už to nebyl ten rigidní provinční člověk, kterým byl v Lamorkandu. Přestože nebyl tak výřečný jako Emban, přizpůsobil se kolegům v Bazilice. Občas se usmíval a pomalu si osvojoval šibalský, nenápadný smysl pro humor. Sparhawk se s ním poté, co ho Dolmant přivolal do Chyrellu, několikrát setkal, a záhy zjistil, že se mu Ortzel začíná celkem zamlouvat. Patriarcha měl sice pořád jisté předsudky, ale byl už ochotný připustit, že i jiní lidé mohou mít správný pohled na věc.

„Někdo si ho prostě vymyslel?“ zeptal se nevěřičně Uloth.

„To ne. Před čtyřmi tisíci lety nějaký Drychnath opravdu existoval. Zřejmě nějaký rváč s bicepsy místo mozku. Představuji si, že vypadal úplně typicky – žádný krk, žádné čelo, a v hlavě nic, co by jen vzdáleně připomínalo inteligenci. Ovšem

když umřel, nějaký básník, který se potýkal s nedostatkem inspirace, se chopil jeho příběhu a vyzdobil ho všemi těmi otřepanými klišé z heroických eposů. Nazval ho Sága o Drychtnathovi, a Lamorkandu by bylo bývalo mnohem lépe, kdyby se ten básník nikdy nenaučil číst a psát.“

Sparhawkovi se zdálo, že v tom zaslechl náznaky humoru.

„Jedna báseň by těžko mohla mít takový dopad, Vaše Milosti,“ pochyboval Kaltén.

„Podceňuješ sílu dobře vyprávěného příběhu, sire Kaltene. Budu ho muset překládat z hlavy, ale posuď sám.“ Ortzel se ořel a přivřel oči.

„Poslyšte příběh z věku hrdinů,“ začal. Jeho tvrdý, přísný hlas při zvučné recitaci prastaré básně zjemněl. „Poslyšte, chrabří mužové lamorklandští, hrdinské činy kováře Drychtnatha, nejmocnějšího válečníka všech dob.“

Jak jistě všichni víte, věk hrdinů byl věkem bronzu. Obrovské byly bronzové meče a sekery dávných hrdinů, a mocné byly rány mužů, kteří jimi vesele mávali v bitvách. A po celém Lamorklandu byste nenašli silnějšího, než byl kovář Drychtnath.

Vysoký byl Drychtnath, plece měl jako býk, neboť jeho práce ho ukula stejně jako on kul žhnoucí kov. Tvořil meče bronzové, kopí ostrá jako dýky, a sekery a štíty a lesklé helmy a košile kroužkové, které odrážely nepřátelské rány, jako by nebyly nic než neškodný deštík.

A hle, válečníci z celého Lamorklandu, porostlého temnými hvozdy, štědře platili poctivým zlatem a jasným stříbrem za Drychtnathův bronz, a velký kovář se lopotil u své výhně a oplýval bohatstvím i silou.“

Sparhawk odtrhl oči od Ortzelova obličeje a rozhlédl se kolem. Jeho přátelé zaujatě poslouchali. Hlas patriarchy z Kadachu stoupal a klesal v pravidelném rytmu básnického projevu.

„Bože,“ vydechl Bevier, když se patriarcha odmlčel, „je to úplně hypnotizující, že?“

„Právě proto je to nebezpečné,“ přisvědčil Ortzel. „Rytmus otupuje mysl a zrychluje tep. Lidé mé rasy se nechají emocionalitou Ságy o Drychtnathovi snadno ovládnout. Armádě Lamorků stačí zarecitovat některé barvitější pasáže a okamžitě jsou nadrženi na zabíjení.“

„A dál?“ pobídl ho nedočkavě Talen. „Co se stalo?“

Ortzel se na něj laskavě usmál. „Tak zběhlého a mladého zloděje přece nemůže zajímat nějaká stará balada?“ pravil mazaně. Sparhawk se málem zasmál nahlas. Patriarcha z Kadachu se zřejmě změnil mnohem víc, než předpokládal.

„Mám rád dobré příběhy,“ přiznal se Talen. „Zatím jsem ale žádný neslyšel vyprávět takovýmhle způsobem.“

„To je ta elegance správného stylu,“ zamumlal Stragen. „Někdy ani nezáleží na tom, o čem příběh je, ale jak je vyprávěný.“

„Takže?“ naléhal Talen. „Jak to bylo dál?“

„Drychtnath zjistil, že jistý obr Kreindl vykoval kov, který projede bronzem jako máslem,“ odpověděl Ortzel konverzačním tónem. „Šel tedy do Kreindlova doupěte, ozbrojený pouze svým kladivem, vylákal z něj tajemství nového kovu, a pak mu kladivem rozbil hlavu. Potom šel domů a začal kovat nový kov – ocel – a vyrábět z něj zbraně. Brzy měli všichni válečníci v Lamorkandu – neboli Lamorklandu, jak se mu tenkrát říkalo – ocelové meče, a Drychtnath neuvěřitelně zbohatl.“ Zamračil se.

„Doufám, že mi rozumíte,“ omlouval se. „Tlumočit na místě je dost obtížné.“ Na chvíli se zamyslel a opět začal recitovat. „Tak se stalo, že se slavná pověst mocného kováře Drychtnatha rozšířila po celé zemi. Vysoký byl, celých deset pídí, jak soudím, a široká měl ramena. Svaly měl jak ocel ze své výhně, a sličný byl na pohled. Nejedna panna ze vznešeného rodu po něm v skrytu duše toužila.“

Bylo tomu tak v oněch dávných dnech, že vládcem Lamorků byl starý král Hygdahl, jehož sněhobílé prameny vlasů značily jeho moudrost. Neměl však žádných synů, jen dceru, svěží jako ranní rosa, a její jméno bylo Uta. To činilo Hygdahlovi velké starosti, neboť věděl, že až jeho ducha přivine Hrokka na svou hruď, sváry a vášně zachvátí zemi Lamorků, protože hrdinové počnou zápasit mezi sebou o trůn a ruku krásné Uty, neboť taková by byla dvojitá cena pro vítěze. Proto vyřešil král Hygdahl budoucnost své říše a své dcery jednou ranou, nechal rozeslat zprávu do všech koutů země. Osud Lamorklandu a jasnooké Uty rozhodne se v turnaji. Nejsilnější hrdina z celé země vyhraje silou svých rukou moc, ženu i království.“

„Co je to píd?“ zeptal se Talen.

„Devět palců,“ odpověděl Berit. „Měla by to být vzdálenost mezi nataženými prsty mužské ruky.“

Talen si to rychle spočítal. „Sedm a půl stopy?“ podivil se nakonec. „On byl vysoký sedm a půl stopy?“

„Možná je to trochu přehnané,“ usmál se Ortzel.

„A kdo je Hrokka?“ ozval se Bevier.

„Lamorský bůh války,“ vysvětloval Ortzel. „Na konci bronzového věku byla perioda, ve které se Lamorkové vrátili k pohanství. Drychtnath vyhrál turnaj, a dokonce během něj ani nezabil moc Lamorků.“ Ortzel si odkašlal a pokračoval v recitování. „A tak kovář Drychtnath, nejmocnější hrdina dávných věků, vyhrál ruku jasnooké Uty a stal se dědicem krále Hygdahla.“

Když skončila svatební hostina, přistoupil dědic Hygdahlův ke králi. ‚Můj vládče králi, děl, protože mám tu čest být nejsilnějším bojovníkem světa, přísluší se jedině, aby mi celý svět patřil. Tomu zasvětim své snahy, až tě Hrokka k sobě povolá. Celý svět dobudu, jeho se zmocním a své vůli ho podrobím, a dovedu hrdiny z Lamorklandu až do Chyrellu. Tam svrhnu oltáře falešného boha oné církve, která jako žena drží si svou moc a oslabuje muže svým zvráceným modlením. Porazím ji, a dovedu hrdiny z Lamorklandu zpět domů na vozech sténajících pod hromadou kořisti z celého světa.‘

Hygdahl s radostí vyslechl slova Drychtnathova, neb Hrokka, lamorklandský pán mečů, se těší z bojů, a proto se stará, aby jeho dětem lahodně zněla hudba zbraní a jejich očím se líbila krvavá rosa na trávě. ‚Běž tedy, můj synu, a dobývej,‘ pravil, ‚potrestej Peloi, rozdrť Cammorii, znič Deiránce, a nezapomeň zničit církve, která kalí mužnost Elénců svým nabádáním k míru a podivným mravům.‘

Jakmile slova o Drychtnathově úmyslu dosáhla do Baziliky chyrellské, zachvěla se církve ve strachu před mocným kovářem, a princové církve se poradili mezi sebou a rozhodli se prolít krev velkého kováře, aby snad neoloupil církve a neodvezl její bohatství do Lamorklandu, kde jím ozdobí vysoké stěny svého hodovního sálu. Rozhodli se vyslat válečníka stejných předností na dvůr Hygdahlova dědice, aby srazil pýchu temného, lesů plného Lamorklandu.

V nenápadném převlečení vyrazil zrádný válečník, Deiránec původem a Starkad jménem, dostal se do Drychnathova hodovního sálu a zdvořile pozdravil Hygdahlova dědice. Snažně prosil hrdinu lamorklandského, aby ho přijal jako svého vazala. Drychnathovo srdce bylo tak prosté klamu a zrady, že nerozpoznal proradnost ani v jiných. S radostí přijal Starkadovo zdánlivé přátelství, a brzy ti dva byli jako bratři, jak si Starkad naplánoval.

O cokoli hrdinové z Drychnathovy síně usilovali, Starkad stál vždy po Drychnathově pravém boku, v dobrém počasí i špatném, v boji i veselí, které po bitvě následuje. Vyprávěl příběhy, které naplňovaly Drychnathovo srdce smíchem, a velký kovář za to přátelství svého přítele štědře poklady zahrnoval, náramky z čistého zlata a vzácné drahokamy jemu dával. Starkad Drychnathovy dary přijímal a vděčnost předstíral, zatímco si jako trpělivý červ vrtal cestu hluboko do hrdinova srdce.

Když Hrokka usoudil, že nastal čas, moudrý král Hygdahl se přidal ke společnosti nesmrtelných zemanů v Síni hrdinů, a Drychnath se stal králem Lamorklandu. Dobře byly připravené jeho plány, a sotva královská koruna spočinula na jeho hlavě, shromáždil své muže a vyrazil na sever, aby si podrobil divoké Pelojce.

Mnoho bitev se odehrálo v zemi Peloi, a velkých vítězství Drychnath zakusil. A tam, v zemi koňských lidí, dokonán byl plán církve chyrellské, neboť tam byli Drychnath a Starkad od svých přátel v boji oddělení zuřivými Pelojci a rozsévali v jejich řadách smrt, až se luční tráva pokryla mořem krve. Tam, v plném rozkvětu svého hrdinského života, byl Drychnath zrazen. Když se všechno trochu uklidnilo a oba hrdinové našli chvíli, aby popadli dech a obnovili síly k dalšímu boji, vytušil zrádný Deiránec svou příležitost a vbodl své prokleté kopí, ostřejší než dýka, do širokých zad svého pána.

Drychnath ucítil chladný dotek smrti, když ho Starkadova ocel probodla. Otočil se tváří k muži, kterého nazýval svým přítelem a bratrem. „Proč?“ ptal se, jeho srdce více bolela Starkadova zrada nežli jeho rána.

„Ve jménu boha elénského,“ pravil Starkad a z očí mu kanuly slzy, neboť skutečně miloval hrdinu, jehož právě zabil. „Nemysli, že byl jsem to já, kdo tě bodl do srdce, můj bratře, neboť to jsem nebyl já, ale naše svatá matka církev si vyžádala tvůj život.“ Tak řka, pozvedl opět své hrozné kopí. „Braň se, Drychnathu, protože ač tě musím zabít, zavraždit tě nechci.“

Velký Drychnath pozvedl svou tvář. „To já neudělám,“ děl, „neboť jestliže můj bratr můj život potřebuje, sám mu ho věnuji.“

„Odpusť mi,“ pravil Starkad a zvedl smrtící kopí.

„To nemohu,“ odpověděl hrdina. „Můj život můžeš si vzít, ale mé odpuštění nedostaneš.“

„Budiž tedy,“ řekl Starkad a s těmi slovy zabodl kopí hluboko do Drychnathova velkého srdce.

Jen chvíli ještě hrdina stál, a pak se pomalu, jako mocný dub padá, k zemi skácela pýcha Lamorklandu, a země i nebesa se zachvěla.“

Talen měl v očích slzy. „Prošlo mu to?“ zeptal se rozohněně. „Myslím tím, jestli se některý Drychnathův přítel pomstil?“ Na chlapci bylo vidět, že chce vědět, jak to bylo dál.

„Přece nechceš marnit svůj čas nějakou omšelou historkou, která je stará několik tisíc let?“ řekl Ortzel. Předstíral údiv, ale v očích se mu objevila mazaná jiskřička. Sparhawk si zakryl ústa rukou, aby nebylo vidět, že se usmívá. Ortzel se opravdu změnil.

„Nevím jak Talen,“ ozval se Ulath, „ale já klidně.“ Kultury současné Thalesie a starého Lamorklandu si byly v mnoha věcech hodně podobné.

„Řekl bych, že bychom mohli vyjednávat,“ zamyslel se Ortzel. „Kolik projevů kajícínosti jste ochotní věnovat naší svaté matce výměnou za zbytek příběhu?“

„Ortzele,“ napomenul ho Dolmant.

Patriarcha z Kadachu zvedl ruku. „Taková výměna je naprosto v pořádku, sarrathi,“ řekl. „Církev ji už v minulosti mnohokrát využila. Když jsem byl obyčejným knězem na venkově, používal jsem stejnou metodu, abych si zajistil dostatečnou účast na bohoslužbách. Moje kongregace byla široko daleko známá svou zbožností – dokud mi nedošly příběhy.“ Zasmál se. Všichni se trochu lekli, nikoho totiž nenapadlo, že by ten přísný, neoblomný patriarcha z Kadachu vůbec věděl, jak se smát. „Jen jsem si dělal legraci,“ ujistil mladého zloděje a velkého Thalesiánce. „Němč,“ vůbec by mi nevadilo, kdybyste oba stav svých duší důkladně zvážili.“

„Dopověz nám ten příběh,“ vybídla ho Mirtai. Mirtai byla rovněž bojovnice a také, jak se zdálo, se nechala ovlivnit vzrušujícím vyprávěním.

„Zdá se mi to, nebo vidím možnost konverze k naší víře?“ zeptal se jí Ortzel.

„Spíš vidíš možnost, že ti přestane sloužit zdraví, Ortzele,“ odsekla Mirtai neomaleně. Když mluvila s lidmi, nikdy nepoužívala tituly.

„No dobrá,“ zasmál se Ortzel a pokračoval v překládání.

„Poslyšte tedy, mužové lamorklandští, příběh o odplatě. Uronil několik slz nad padlým bratrem a pak obrátil svou zlobu na Pelojce, kteří od něho s křikem utekli. Ihned opustil bitevní pole a odcestoval rovnou do svatého města Chyrellu, aby zpravil prince církevní, že plán byl dokonán. Když se všichni shromáždili v Bazilice, která je korunou jejich nesmírné pýchy, sdělil jim Starkad smutný příběh pádu Drychnatha, největšího hrdiny všech dob.

I těšila se změkčilá princátka církve hrdinovým pádem, myslela si, že jejich pýcha, postavení a moc je bezpečná, a jeden druhému chválili Starkada a nabízeli mu hromady zlata za to, co udělal.

Jenže studené zůstalo hrdinovo srdce, zadíval se na malé muže, jimž sloužil, a se slzami vzpomněl velikého hrdiny, jehož na jejich rozkaz zavraždil. „Panáčkové církevní,“ nazval je. „Myslíte snad, že pouhé zlato uspokojí mě jako odměna za to, co jsem na váš příkaz provedl?“

„Co jiného ti však můžeme nabídnout?“ zeptali se nechápavě.

„Chci Drychnathovo odpuštění,“ děl Starkad.

„To ti však dát nemůžeme,“ odpověděli, „neb mocný Drychnath leží v domě mrtvých, odkud se nikdo živý nevrátil. Řekni nám, velký hrdino, co jiného můžeme ti nabídnout jako odměnu za velkou službu, kterou jsi nám prokázal.“

„Jednu jedinou věc,“ pravil Starkad se smrtelnou vážností.

„A jaká to je?“ zeptali se.

„Krev vašich srdcí,“ odpověděl Starkad. A s těmi slovy skočil k dveřím a zajistil je řetězy ocelovými, aby mu nikdo nemohl uprchnout. Pak tasil Hlorithn, jasný meč

strašlivého Drychtnatha, který s sebou do Chyrellu jen pro tento účel přivezl. A vybral si velký Starkad odměnu za úkol, který dokonal na pláních pelojských.

Když skončil s vybíráním, církev chyrellská ležela na zemi bezhlavá, neboť ani jeden z jejích princů nespátřil toho dne západ slunce. Starkad, stále truchlivý, že svého přítele zavraždil, svaté město smutně opustil a nikdy se do něj již nevrátil.

Ale v temném Lamorklandu se říká, že věstcové a jasnovidcové stále mluví o velkém Drychtnathovi a dnu, kdy bůh války Hrokka vypustí jeho ducha ze svých služeb mezi nesmrtelnými bojovníky v Síni hrdinů, aby mohl ještě jednou přijít do Lamorklandu a pokračovat ve svém velkém plánu. Pak bude krev téci, a králové světa se budou třást, protože svět se opět bude otřásat pod mocnými kroky velkého Drychtnatha Ničitele, v jehož nesmrtelném sevření bude spočívat koruna a trůn celého světa, jak bylo již od počátku naplánováno.“ Ortzel se odmlčel, čímž dal najevo, že skončil.

„To je celé?“ protestoval Talen.

„Spoustu pasáží jsem vynechal,“ přiznal se Ortzel. „Popisy bitev a tak podobně. Staré Lamorky nezdravě fascinovala čísla. Chtěli vědět, kolik sudů krve, liber mozků a yardů střev bylo během bitev vyvrhnuto a prolito.“

„Ale ten příběh má špatný konec,“ stěžoval si Talen. „Drychtnath byl hrdina, ale když ho Starkad zavraždil, stal se hrdinou on. To není správné. Špatní lidé se nemohou takhle měnit.“

„To je zajímavý argument, Talene – zvlášť z tvých úst.“

„Já nejsem špatný člověk, Vaše Milosti, já jsem jen zloděj. To není to samé. Aspoň že ti princové dostali co proto.“

„S tímhle bude ještě hodně práce, Sparhawk,“ podotkl Bevier. „Kurika jsme všichni měli rádi jako bratra, ale můžeme si být jistí, že jeho syn má v sobě vlohy pro dráhu církevního rytíře?“

„Pracuji na tom,“ odpověděl Sparhawk a zamyslel se. „Tak takhle to s Drychtnathem je. Jak moc Lamorkandští tomu příběhu věří, Vaše Milosti?“

„Není to jen o víře, Sparhawk,“ odpověděl Ortzel. „Ten příběh máme v krvi. Jsem oddaným služebníkem církve, ale když zaslechnu Ságu o Drychtnathovi, stává se ze mě pohan – aspoň na chvíli.“

„Dobře,“ řekl Tynian. „Teď už víme, proti čemu jdeme. V Lamorkandu nás čeká to samé jako v Rendoru. Všude kolem nás samí kacíři. Ale to pořád neřeší náš problém. Jak se můžeme se Sparhawkem vypravit do Tamuli, aniž bychom urazili císaře?“

„To už jsem vyřešila, Tyniane,“ ozvala se Ehlanan.

„Prosím, Vaše Výsosti?“

„Je to tak prosté, až se stydím, že vás to nenapadlo hned.“

„Řekni nám to, královno,“ řekl Stragen, „ať se můžeme začervenat nad vlastní hloupostí.“

„Je na čase, aby západní elénská království začala komunikovat s Tamulskou říší,“ vysvětlila královna. „Koneckonců jsme sousedé. Ode mě bude politicky jedinně uvědomělé vykonat státní návštěvu Matherionu, a když budete hodní, pánové, tak vás vezmu s sebou.“ Zamračila se. „Tak to by byl tenhle malý problém. Teď nám zbývá ještě jeden mnohem vážnější.“

„Jaký, Ehlanan?“ zeptal se Dolmant.

„Nemám co na sebe, sarathi.“

Kapitola šestá

parhawk se za léta manželství s elénskou královnou naučil držet své emoce na uzdě, ale když setkání skončilo, jeho úsměv byl trochu ztuhlý. Když odcházeli ze síně, Kalten se k němu přidal. „Mám pocit, že tě královnino řešení vůbec nepotěšilo,“ řekl. Kalten byl Sparhawkův kamarád z dětství a uměl se v jeho potlučené tváři vyznat.

„Ano, dalo by se to tak říct,“ souhlasil Sparhawk nespokojeně.

„Přijal bys jeden návrh?“

„Mluv.“ Sparhawk nechtěl nic slibovat.

„Co kdybys zašel do krypty pod Bazilikou?“

„Proč?“

„Napadlo mě, že bys rád uvolnil jisté emoce, než to budete s královnou probírat. Když jsi rozčilený, tak jsi trochu zuřivý, Sparhawk, a já mám tvoji ženu rád. Jestli jí do očí řekneš, že je pitomá, zraníš její city.“

„To má být vtípné?“

„Ani trochu, kamaráde. Mám z toho stejný pocit jako ty, a to jsem měl velmi pestré vzdělání. Až ti dojdou nadávky, můžu ti dodat nějaké nové, které jsi ještě neslyšel.“

„Pojďme,“ řekl Sparhawk a prudce zabočil do postranní chodby.

Rychle prošli chrámovou lodí, zběžně poklekli před oltářem, a sestoupili do krypty, ve které spočívaly kosti arciprelátů několika eónů.

„Nemlat pěstmi do zdi,“ varoval Kalten, když Sparhawk začal chodit sem a tam, klít a mávat rukama ve vzduchu. „Rozbiješ si klouby.“

„Vždyť je to úplně absurdní, Kaltene!“ rozzlobil se Sparhawk – poté, co několik minut vykřikoval sprostá slova.

„Je to horší než to, kamaráde. Pro absurdity je na světě vždycky místa dost. Vlastně jsou docela legrační, ale tohle je nebezpečné. Nemůžeme vědět, co se v Tamuli stane. Mám tvoji ženu opravdu rád, ale je nevhodné, aby tam s námi byla.“

„Nevhodné?“

„Snažil jsem se to říct mírně. Jak by se ti líbilo ‚zatraceně pořádně ošemetné‘?“

„To je lepší.“

„Ale nikdy ji nepřesvědčíš, aby zůstala doma. To bych rovnou vzdal a ani se o to nesnažil, protože už se očividně rozhodla a je tvoje nadřízená. Můžeš se jen pokusit to přestát důstojně – vyhnout se trapasu, kdyby ti musela říct, abys sklapl a šel do svého pokoje.“

Sparhawk zavrčel.

„Nejlepší by bylo promluvit si s Oscagnem. Povezeme na Daresii, kde je všechno možné, jen ne klid, to nejcennější z celé Elénie. Tvoje žena svou cestou prokazuje císaři velkou laskavost, musí ji tedy chránit. Eskortu několika desítek legií Atanů, která na nás bude čekat na hranicích s Astelem, by mohla být dostatečným vyjádřením ochoty Jeho Veličenstva, co myslíš?“

„To není špatný nápad, Kaltene.“

„Nejsem úplně hloupý, Sparhawku. Dál Ehlanu čeká, že budeš nadávat, zuřit a mávat na ni rukama. Je na to připravená, tak to nedělej. Ona pojede. To už jsme prohráli, chápeš?“

„Pokud ji ovšem nepřivážu řetězy k posteli.“

„To je zajímavý nápad.“

„Nevšímej si toho.“

„Je takticky nevýhodné bojovat do posledního dechu, pokud nejsi v pasti. Nech jí tohle vítězství, a ona ti pak bude dlužit jiné. To pak použiješ, abys ji přinutil k souhlasu, že v Tamuli nebude dělat nic bez výslovného souhlasu. Tak ji udržíme ve stejném bezpečí, jako kdyby zůstala doma. Nejspíš bude tak šťastná, že jsi na ni neřval, že bude souhlasit, aniž by si to důkladně promyslela. Budeš moct omezit její pohyb, až tam dorazíme, aspoň natolik, aby se nedostala do nebezpečí.“

„Kaltene, občas mě udivuješ,“ komentoval to Sparhawk.

„Já vím,“ odpověděl světlovlasý Pandionec. „I můj blbečkovský obličej umí být občas užitečný.“

„Kde ses toho tolik naučil o manipulování královnami?“

„To není manipulování královnou, Sparhawku, ale ženou, a v tom jsem skvělý. Ženy jsou rozené vyjednačky. Milují takové drobné obchody. Když půjdeš k ženě a řekneš ‚já pro tebe udělám tohle a ty pro mě tamto‘, bude přinejmenším ochotná si o tom promluvit. Ženy chtějí pořád o věcech mluvit. Když nezapomeň, co opravdu chceš, skoro vždycky ji položíš na lopatky.“ Odmlčel se. „Metaforicky řečeno, samozřejmě,“ dodal.

* * *

„Co máš za lubem, Sparhawku?“ zeptala se Mirtai podezřívavě, když dorazil k pokojům, které Dolmant vyhradil pro Ehlanu a její osobní doprovod. Sparhawk pečlivě nahradil blazeovaný výraz výrazem vážně starostlivým.

„Nezkoušej žádné triky, Sparhawku,“ varovala ho. „Jestli jí ublížíš, budu tě muset zabít.“

„Neublízím jí, Mirtai. Dokonce na ni nebudu ani ječet.“

„Takže máš něco za lubem, vid’?“

„Samozřejmě. Až mě zamkneš uvnitř, přilož ucho na dveře a poslouchej.“ Podíval se na ni úkosem. „Ale to stejně děláš pokaždé, nebo ne?“

Mirtai se doopravdy začervenala a trhnutím otevřela dveře. „Radši běž, Sparhawku!“ zavelela a zatvářila se jako deset čertů.

„Ale ale, my jsme dneska nějak nedůtkliví.“

„Běž!“

„Rozkaz, madam.“

Ehlana na něj byla připravená, to bylo jasné na první pohled. Měla na sobě bleďě růžový župan, ve kterém vypadala zvlášť dobře, a upravila si vlasy. V jejím obličejí kolem očí bylo nicméně patrné napětí.

„Dobrý večer, drahoušku,“ pozdravil ji Sparhawk mírně. „To byl ale namáhavý den, vid? Tyhle porady jsou někdy tak vyčerpávající.“ Prošel místností, po cestě ji téměř nevšímavě políbil, a nalil si sklenici vína.

„Já vím, co se chystáš říct, Sparhawk,“ řekla královna.

Sparhawk jí věnoval nevinný pohled. „Ano?“

„Zlobíš se na mě, vid?“

„Ne. Ani ne. Jak tě napadlo, že se zlobím?“

Královna trochu znejistěla. „Chceš říct, že se nezlobíš? Myslela jsem, že budeš vyvádět, protože chci jet na státní návštěvu Tamuli.“

„Ne, vlastně je to dobrý nápad. Samozřejmě budeme muset přijmout jistá opatření, abychom zabezpečili tvou ochranu, ale to děláme pokaždé, takže už na to jsme zvyklí.“

„O jakých opatřeních mluvíme?“ zeptala se Ehlana podezřívavě.

„Nic výjimečného, drahoušku. Jen myslím, že by ses neměla sama toulat po lesích nebo chodit po zlodějských doupatech bez eskorty. Nemluvím o ničem neobyčejném, a ty už jsi na určitá omezení volného pohybu zvyklá. Budeme v cizí zemi a tamní lidi neznáme. Víím, že mi věříš, že všechno prověřím, a nebudeš se se mnou hádat, když ti řeknu, že je něco moc nebezpečné. Jsem si jistý, že s tím dokážeme žít. Platíš mi za to, abych tě ochraňoval, takže se nebudeme hloupě hádat o bezpečnostních opatření, nebo ano?“ Mluvil klidně a rozumně, aby neměla důvod klást otázky, co přesně má na mysli, když mluví o „bezpečnostních opatřeních“.

„O tomhle víš mnohem víc než já, miláčku,“ připustila královna, „takže to nechám na tobě. Když má děvče kavalíra, který je náhodou nejlepším rytířem na světě, byla by hloupá, kdyby nedávala pozor, co říká.“

„Přesně tak,“ souhlasil Sparhawk. Bylo to malé vítězství, to ano, ale když jednáte s královnou, jsou všechna vítězství tvrdě zasloužená.

„No dobře,“ řekla Ehlana a vstala, „protože se nebudeme hádat, co kdybychom šli do postele?“

„Dobrý nápad.“

* * *

Kotě, které Talen věnoval Danae, se jmenovalo Mmrr, a Mmrr mělo takový zvyk, který Sparhawkovi obzvlášť lezl na nervy. Kořata mají ráda společnost, když spí, a Mmrr zjistila, že Sparhawk spí trochu stočený do klubíčka, takže mu za koleny vzniká místečko tak akorát pro ni. Sparhawk sice spával s pokrývkou přitáženou těsně ke krku, ale to nebyl problém. Když se jeho zátylku dotkl studený mokrý čenich, prudce sebou trhl a v ten moment se vytvořila škvíra dost velká pro kotě. Mmrr zjistila, že ji ten proces uspokojuje, a dokonce i baví.

Sparhawk nikoli. Krátce před úsvitem se vynořil z ložnice, rozcuchaný, ospalý a rozladěný.

Princezna Danae vstoupila do velké centrální místnosti a za sebou táhla Rolla. „Neviděl jsi moji kočku?“ zeptala se.

„Je v posteli u tvé matky,“ odpověděl Sparhawk stručně.

„Měla jsem to tušit. Mmrr se líbí, jak maminka voní. Řekla mi to.“

Sparhawk se ohlédl a pak pečlivě zavřel dveře do ložnice. „Potřebuji znovu mluvit se Sephrenií.“

„Dobře.“

„Ne tady. Najdu nějaké místo.“

„Co se včera stalo?“

„Pojedeme do Tamuli.“

„Myslela jsem si, že budeme podnikat něco s Drychtnathem.“

„Svým způsobem ano. Vypadá to, že na daresijském kontinentu je někdo nebo něco, co stojí za Drychtnathem. Myslím, že tam o tom zjistíme víc než tady. Zařídím, aby tě odvezli zpátky do Cimmury.“

Děvčátko našpulilo rty. „Kdepak,“ nesouhlasilo. „Bude lepší, když pojedu také.“

„To naprosto nepřipadá v úvahu.“

„Ale Sparhawk, už bys mohl vyrůst. Pojedu, protože mě budeš potřebovat, až tam dorazíme.“ Nedbale odhodila Rolla do kouta. „A také pojedu, protože mě nemůžeš zastavit. Vymysli si nějaký důvod, Sparhawk. Jinak budeš muset matce vysvětlit, jak jsem se tam dostala, až mě najdete někde u cesty sedět pod stromem. Oblékni se, tati, a najdi místo, kde si budeme moct nerušeně promluvit.“

O nějaký čas později vystoupal Sparhawk s dcerou po úzkém točitém dřevěném schodišti, které vedlo pod kupoli na Bazilice. Na celém světě zřejmě nebylo soukromější místo, zvláště ve světle faktu, že dřevěné schody vedoucí do malé zvonice ani tak nevrzaly, jako spíš přímo vřeštěly, když na ně někdo šlápl.

Když dorazili do malého domečku vysoko nad městem, Danae strávila několik minut zíráním na Chyrellos. „Z výšky je toho vždycky vidět mnohem víc,“ řekla. „To je také jediný důvod proč létat, který jsem kdy našla.“

„Opravdu umíš létat?“

„Jistě. Ty ne?“

„Nedělej hloupou, Aphrael.“

„Jen jsem tě škádlila, Sparhawk.“ Zasmála se. „Začneme.“ Posadila se, zkřížila nohy, zvedla obličejík a zatrylkovala jako předtím v Cimmure. Když ztichla, opět zavřela oči a ve tváři se jí usadil prázdňý výraz.

„Co chceš tentokrát, Sparhawk?“ zeptal se trochu podrážděně Sephreniin hlas.

„Co se děje, matičko?“

„Uvědomuješ si, že tady je půlnoc?“

„Opravdu?“

„Jistě. Slunce je teď tam u vás.“

„Úžasné – i když předpokládám, že je to logické, když se nad tím zamyslíš. Vyrušil jsem tě?“

„Ano, vyrušil.“

„Co jsi dělala tak pozdě v noci?“

„Do toho ti nic není. Co chceš?“

„Brzy vyrazíme do Daresie.“

„Cože?“

„Císař nás požádal, abychom přijeli – vlastně požádal mě. Zbytek není důležitý. Ehlana se chystá vykonat státní návštěvu v Matherionu, aby nám poskytla omluvu, proč tam jedeme.“

„Přišel jsi o rozum? Tamuli je teď pěkně nebezpečné místo.“

„Nejspíš ne o moc víc než Eosie. Když jsme jeli z Cimmury do Chyrellu, napadli nás staří Lamorkové.“

„Možná to byli Lamorkové oblečení ve starých šatech.“

„Pochybují, Sephrenie. Když jsme jejich útok odrazili, zmizeli.“

„Všichni?“

„Kromě padlých. Vadilo by ti trochu logiky?“

„Ne, když ji nebudeš moc nafukovat.“

„Jsme si takřka jistí, že útočníci byli opravdu staří Lamorkové, a velvyslanec Oscagne nám řekl, že v Daresii také někdo křísí staré hrdiny. Logika napovídá, že celá záležitost vzešla z Tamuli a jejím cílem je probudit nacionalistické vášně, aby oslabila centrální vlády – říší v Daresii a církev v Eosii. Jestli se nemýlíme a zdroj je opravdu někde v Tamuli, je logické začít pátrat po odpovědích právě tam. Kde teď jsi?“

„Jsem s Vanionem v Sarsu ve východním Astelu. Měl bys sem raději přijet, Sparhawk. Tyhle rozhovory na dálku zamlžují fakta.“

Sparhawk se na chvíli zamyslel a snažil se vybavit si mapu Daresie. „Takže budeme cestovat po souši. Vymyslím způsob, jak přesvědčit ostatní.“

„Pokus se to udělat rychle, Sparhawk. Musíme si opravdu promluvit mezi čtyřma očima.“

„Dobře. Dobrou noc, matičko.“

„Já jsem nespala.“

„Ne? Tak co jsi dělala?“

„Neslyšel jsi, co říkala, Sparhawk?“ zeptala se ho jeho dcera.

„Co myslíš?“

„Říkala ti, že ti do toho nic není.“

* * *

„To je ale úžasný nápad, Vaše Výsosti,“ říkal později toho dopoledne Oscagne, když se všichni ještě jednou sešli v Dolmantově soukromé audienční síni. „To by mě napadlo ani za milión let. Vůdci národů v Tamuli do Matherionu nejezdí, pokud je nepovolá Jejich císařská Výsost.“

„Vládcové z Eosie nejsou tak rezervovaní, Vaše Excellence,“ řekl mu Emban. „Mají naprostou svrchovanost.“

„Úžasně. Církev nemá nad jejich rozhodnutími žádnou autoritu, Vaše Milosti?“

„Jen v duchovních záležitostech, bohužel.“

„Není to nepohodlné?“

„Nevěřil byste, jak moc je to nepohodlné, velvyslanče Oscagne,“ vzdychl Dolmant a vyčítavě se podíval na Ehlanu.

„Nechte toho, sarathi,“ zamumlala.

„Takže v Eosii nikdo nevládne? Nikdo nemá absolutní moc vydávat konečná rozhodnutí?“

„O odpovědnost se dělíme, Vaše Excellence,“ vysvětlila Ehlana. „My se rádi dělíme, vidíte, sarathi?“

„Jistě,“ zahuhlal Dolmant bez známky nadšení.

„Eosijská politika je sice boj na život a na smrt, ale je to celkem užitečné, Vaše Excellence,“ prohlásil ospale Stragen. „Díky společnému rozhodování máme k dispozici více pohledů na věc.“

„My v Tamuli se domníváme, že mít jen jeden pohled na věc je méně matoucí.“

„Pohled císaře? Co když je císař náhodou idiot? Nebo šílenec?“

„Vláda ho obvykle obejde,“ připustil Oscagne upřímně. „Ovšem takové císařské omyly se málokdy dožívají vysokého věku.“

„Aha,“ řekl Stragen.

„Možná bychom se měli raději pustit do práce,“ přerušil je Emban. Přešel k velké mapě světa, která visela na stěně. „Nejrychlejší cesta vede po moři,“ pravil, „mohli bychom vyplout z Madelu v Cammorii, na Vnitřní moře, kolem jižního výběžku Daresie a pak podél východního pobřeží k Matherionu.“

„Mohli? My?“ zeptal se sir Tynian.

„Já jsem vám to neřekl?“ zarazil se Emban. „Pojedu také. Oficiálně budu duchovní rádce královny Ehlany, ve skutečnosti pojedu jako arciprelátův osobní vyslanec.“

„Bylo by moudřejší zachovat elénský ráz expedice,“ vysvětlil Dolmant. „Pro potřeby veřejnosti. Nebudeme to komplikovat vysláním dvou oddělených misí do Matherionu.“

Sparhawk musel jednat rychle a neměl v ruce moc trumfů. „Cesta po moři má své výhody,“ připustil, „ale řekl bych, že i jednu velkou nevýhodu.“

„Jakou?“ zeptal se Emban.

„Uspokojí to požadavky oficiální návštěvy, ale příliš to nepomůže skutečnému důvodu, kvůli kterému jedeme do Tamuli. Vaše Excellence, co se nejspíš stane, až dorazíme do Matherionu?“

„Jako obvykle,“ odpověděl Oscagne. „Audience, bankety, přehlídky, koncerty, obvyklé kolečko bezvýznamných aktivit, které všichni tak milujeme.“

„Přesně tak,“ souhlasil Sparhawk. „A ve skutečnosti nic neuděláme, nemám pravdu?“

„Pravděpodobně ne.“

„Jenže my nejedeme do Tamuli, abychom se tam měsíc bavili. Ve skutečnosti tam jedeme proto, abychom zjistili, co je za tím rozruchem. Potřebujeme informace, ne zábavu, a informace budou venku mezi lidmi, ne v hlavním městě. Měli bychom najít důvod, který by nám dovolil jet po souši.“ Byl to praktický návrh, a celkem slušně zakryl Sparhawkův skutečný důvod, proč chce jet po souši.

Emban se zatvářil žalostně. „To ale pojedeme měsíce.“

„Toho, čeho dosáhneme v Matherionu, bychom mohli stejně dobře dosáhnout i doma, Vaše Milosti. Musíme se dostat i mimo hlavní město.“

Emban zasténal. „Ty jsi pevně rozhodnutý nechat mě jet celou cestu odsud do Matherionu na koni, vidíš, Sparhawk?“

„Můžete zůstat doma, Milosti,“ navrhl mu Sparhawk. „Vezmeme místo vás patriarchu Bergstena. Stejně by byl lepší, kdybychom museli bojovat.“

„To stačí, Sparhawk,“ napomenul ho Dolmant.

„Společné rozhodování je velmi zajímavé, mylorde Stragene,“ podotkl Oscagne. „V Matherionu bychom udělali to, co by řekl primas z Ucery, a nediskutovali bychom o tom. Snažíme se za každou cenu vyhnout tomu, že bychom mohli mít víc možností.“

„Vítejte v Eosii, Excellence,“ usmál se Stragen.

„Můžu promluvit?“ ozval se zdvořile Kahlad.

„Jistě,“ přisvědčil Dolmant.

Khalad vstal, šel k mapě a začal měřit vzdálenosti. „Dobrá kůň ujede deset leguí za den, zatímco dobrá loď ujede třicet, když je dobrý vítr.“ Zamračil se a rozhlédl se. „Proč tu Talen nikdy není, když ho potřebuju?“ zamumlal. „Umí to počítat z hlavy. Já si musím pomoci prsty.“

„Říkal, že si musí něco zařídit,“ řekl Berit.

Khalad něco zabručel. „Zajímá nás, co se děje v Daresii, takže není nutné, abychom jeli přes Eosii. Mohli bychom vyplout z Madelu, jak navrhoval patriarcha Emban, přeplout Vnitřní moře a podél východního pobřeží Zemochu do...“ Podíval se na mapu a ukázal. „...do Saleshy. To je devět set leguí – třicet dnů. Kdybychom měli jet po zemi, bylo by to nejspíš stejně daleko, ale zabralo by nám to devadesát dní. Ušetříme nejméně dva měsíce.“

„No dobře,“ připustil Emban zdráhavě. „Aspoň něco.“

Sparhawk dobře věděl, že by mohli ušetřit víc než šedesát dnů. Podíval se přes síň na svou dceru, která si pod Mirtainým dohledem hrála s kotětem. Princezna Danae se často vyskytovala na poradách, kde neměla co dělat. Lidé se kupodivu nikdy neptali, proč tam je. Sparhawk věděl, že dětská bohyně Aphrael si umí pohrát s časem, ale nebyl si tak docela jistý, jestli by se jí to v její současné podobě podařilo tak, aby si nikdo ničeho nevšiml, jako když byla ještě Píšťalkou.

Princezna Danae jeho pohled opětovala a rezignovaně obrátila oči v sloup, čímž dala jasně najevo, co si myslí o jeho omezeném chápání, a vážně přikývla.

Sparhawkovi se hned dýchalo o něco lépe. „Dostáváme se k otázce královniny bezpečnosti,“ pokračoval. „Velvyslanče Oscagne, jak velký doprovod si s sebou moje žena může vzít, aniž by se tomu někdo podívoval?“

„Konvence nejsou v tomto ohledu nijak přesné, sire Sparhawk,“

Sparhawk se rozhlédl kolem. „Kdybych si myslel, že mi to projde, vzal bych si s sebou celou armádu církevních řádů,“ řekl.

„Náš výlet má být návštěva, Sparhawk,“ pravil Tynian, „ne invaze. Vyplašila by Jeho Veličenstvo stovka ozbrojených rytířů, Vaše Excellence?“

„Je to takové symbolické číslo,“ souhlasil Oscagne poté, co o tom chvíli přemýšlel. „Dost velké jako ukázka síly, ale ne tak velké, aby to někoho vyděsilo. Pojedeme přes Astel, a v hlavním městě v Darsu můžete přibrat atanskou eskortu. Přiměřená eskorta pro státní návštěvu by nikomu neměla vadit.“

„Dvacet pět rytířů z každého řádu, co myslíš, Sparhawk?“ nadhodil Bevier. „Díky rozdlům v našem vybavení a barvách budeme vypadat, že jsme spíš pro párádu než pro skutečné použití. Stovka samotných Pandionců by mohla někde vzbudit rozruch.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Sparhawk.

„Můžeš si jich vzít víc, jestli chceš, Sparhawk,“ ozvala se Mirtai. „Ve stepích ve středním Astelu jsou Pelojci. Potomci Kringových předků. Mohlo by ho napadnout, že navštíví své bratrance v Daresii.“

„No ano,“ řekl Oscagne, „Pelojci. Zapomněl jsem, že tady v Eosii máte tyhle divochy taky. Snadno se vzruší a jsou poměrně nespolehliví. Jste si jistí, že ten Kring se k nám bude chtít přidat?“

„Kring by vjel i do ohně, kdybych ho požádala,“ ujistila ho Mirtai.

„Domi má pro naši Mirtai velkou slabost, Excellence,“ usmála se Ehlana. „Tak čtyřikrát do roka jezdí do Cimmury, aby Mirtai požádal o ruku.“

„Pelojci jsou válečníci, Atano,“ podotkl Oscagne. „Kdybys jeho nabídku přijala, v očích svých lidí bys neklesla.“

„Manželé jsou zvyklí, že mají své manželky více či méně jisté, Oscagne,“ odpověděla Mirtai se záhadným pousmáním. „Nápadník je ovšem mnohem pozornější, a mně je Kringova pozornost milá. Píše velmi krásné básně. Jednou mě přirovnal k zlatému východu slunce. Přišlo mi to hezké.“

„Ty mi nikdy nenapišeš báseň, Sparhawk,“ obvinila Ehlana svého muže.

„Elénština má své meze, má královno,“ odvětil Sparhawk. „Nejsou v ní slova, která by tě dostatečně vystihla.“

„Hezký pokus,“ zamumlal Kalten.

„Myslím, že bychom teď měli strávit víc času korespondencí,“ řekl Dolmant. „Musíme zařídit spoustu věcí. Dám vám k dispozici rychlou loď, velvyslanče Oscagne. Budete chtít svému císaři vyřídit, že královna Elénie míří na návštěvu.“

„S vaším svolením bych raději se svou vládou komunikoval prostřednictvím posla než osobně. V některých částech říše se vyskytují jisté společenské či politické zvláštnosti. Kdybych jel s Její Výsostí, mohl bych jí být užitečný v případě, že by bylo potřeba trochu uhladit cestu.“

„Budu jediné ráda, když se mnou pojede nějaký civilizovaný muž, Vaše Excellence,“ usmála se Ehlana. „Nemáte tušení, jaké to je být obklopen muži, jejichž šaty šil kovář.“

Do síně vešel Talen a oči mu zářily.

„Kde jsi byl?“ zeptalo se několik lidí najednou.

„Je úžasné být všemi tak milován, že moje aktivity vzbuzují tak neodkladnou zvědavost,“ pravil chlapec a vysekl přehnanou, sarkastickou poklonu. „Jsem tou ukázkou náklonnosti nesmírně dojat.“

Velvyslanec Oscagne vrhl tázavý pohled na Dolmanta.

„To by moc trvalo, než bych vám to vysvětlil, Excellence,“ řekl Dolmant unaveně. „Prostě si dávejte pozor na své cennosti, když bude ten kluk v místnosti.“

„Sarathi,“ protestoval Talen, „už skoro týden jsem nic neukradl.“

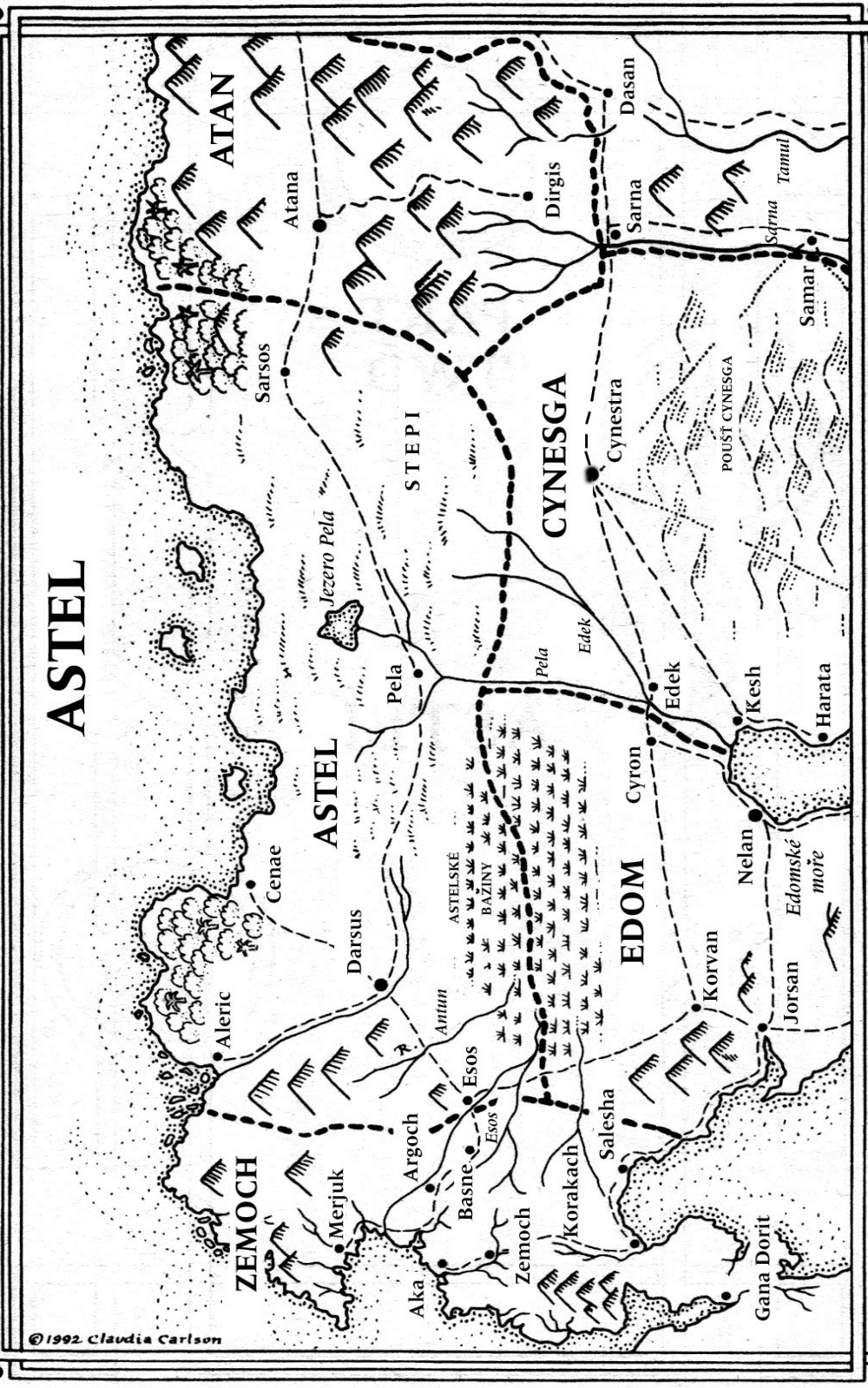
„To je pro začátek dobré,“ poznamenal Emban.

„Staré zvyky se těžko překonávají, Vaše Milosti,“ ušklíbl se Talen. „Mimochoodem, protože to tak moc chcete vědět, byl jsem venku ve městě, a jak jsem se tak toulal, narazil jsem na starého známého. Věřili byste, že Krager je v Chyrellu?“

Část druhá

Astel

ASTEL

Kapitola sedmá

omiere," začínal Sparhawkův dopis. „Má žena jede na státní návštevú Matherionu v Tamuli. Zjistili jsme, že stávající situace v Lamorkandu má zřejmě svůj původ v Daresii, proto využijeme Ehlanin výlet jako záminku, abychom se tam mohli podívat. Budu ti posílat zprávy. Půjčuji si dvacet pět genidijských rytířů z vaší místní kapituly do čestné stráže.

Doporučoval bych ti, aby ses snažil Avinu Wargunssonovi zabránit v jakémkoli sbližování s hrabětem Gerrichem z Lamorkandu. Gerrich je namočený v nějakém velkém plánu, který sahá daleko za hranice Lamorkandu. Dolmantovi by jistě nevadilo, kdyby sis s Darrellonem a Abrielem našel nějaký důvod pro výpravu do Lamorkandu a šlápl hraběti na krk. Dávejte si ovšem pozor na magii. Gerrichovi pomáhá někdo, kdo toho umí víc, než by bylo vhodné. Ulath ti pošle víc podrobností. – Sparhawk.“

„Není to moc strohé, miláčku?“ zeptala se Ehлана, která mu četla přes rameno. Voněla.

„Komier je takový strohý člověk, Ehлano,“ pokrčil Sparhawk rameny a odložil pero, „a já neumím moc psát dopisy.“

„Všimla jsem si.“ Bydleli v přepychovém apartmá v jedné z církevních budov vedle Baziliky, kde strávili celý den psáním dopisů lidem z celého kontinentu.

„Nechtěla jsi taky napsat nějaké dopisy?“ zeptal se Sparhawk své ženy.

„Už jsem skončila. Chtěla jsem jen poslat krátký vzkaz Lendovi. On ví, co má dělat.“ Podívala se přes pokoj na Mirtai, která seděla a trpělivě odstříhovala Mmrr špičky drápků. Mmrr se to moc nelíbilo. Ehлana se usmála. „Mirtain vzkaz Kringovi byl mnohem stručnější. Zavolala si jednoho cestujícího Pelojce a řekla mu, ať jede za Kringem a vyřídí, že mu přikazuje, aby jel se stovkou svých mužů do Basne na zemošsko-astelských hranicích. Jestliže tam nebude čekat, vezme to jako důkaz, že ji nemiluje.“ Ehлana si odhrnula z čela světla blondaté vlasy.

„Chudák Kring,“ usmál se Sparhawk. „Takovým vzkazem by ho probudila i z mrtvých. Myslíš, že si ho někdy opravdu vezme?“

„Těžko říct, Sparhawk. Ale její pozornost si získal.“

Ozvalo se zaklepání na dveře a Mirtai pustila dovnitř Kaltenu. „Je krásný den,“ sdělil jim Kalten. „Budeme mít na výlet pěkné počasí.“

„Jak to jde?“ zeptal se ho Sparhawk.

„Jsme téměř hotoví.“ Kalten měl na sobě zelený brokátový přiléhavý kabátec a vysekl královně důkladnou poklonu. „Vlastně už jsme hotoví. Teď už zbývají jen obvyklá zdržení.“

„Mohl bys to upřesnit, sire Kaltene?“ zeptala se Ehlana.

Kalten pokrčil rameny. „Všichni kontrolují všechno, co udělali ostatní, aby se ujistili, že se na nic nezapomnělo.“ Rozvalil se v křesle. „Jsme obklopeni nejrůznějšími radítky, Sparhawku. Všichni si myslí, že jsou jediní, kdo dokáží všechno udělat správně. Jestli se mě Emban ještě jednou zeptá, jestli jsou všichni rytíři připravení vyjet, asi ho uškrtnu. Nemá nejmenší představu, co obnáší přemístit velkou skupinu lidí z jednoho místa na druhé. Věřil bys, že nás chtěl všechny nalodit na jednu loď? Včetně koní?“

„To bychom se tam trochu mačkali,“ usmála se Ehlana. „Na kolika lodích se nakonec usnesl?“

„Nevím to jistě. Ještě pořád nevím, kolik přesně lidí pojede. Všichni tví dvořané jsou naprosto přesvědčení, že bez jejich společnosti zemřeš, královno. Asi čtyřicet se jich na výpravu chystá.“

„Měla bys jim to rozmluvit, Ehlano,“ navrhl Sparhawk. „Nechci, aby se kolem mě motal celý dvůr.“

„Já ale budu pár lidí potřebovat, Sparhawku – i kdyby jen proto, aby to dobře vypadalo.“

Do místnosti vstoupil Talen. Měl na sobě to, čemu říkal „pouliční oděv“ – trochu špatně nakombinovaný, velmi obyčejný a maličko obnošený. „Ještě pořád tam je,“ řekl a oči mu svítily.

„Kdo?“ zeptal se Kalten.

„Krager. Plíží se kolem Chyrellu jako ztracené štěně, které hledá domov. Stragen ho nechal sledovat lidmi z místní zlodějské party. Zatím se nám nepodařilo zjistit, o co přesně mu jde. Kdyby byl Martel ještě naživu, skoro bych řekl, že dělá to samé, co dělal předtím – nechává se vidět.“

„Jak vypadá?“

„Hůř.“ Talenovi malinko přeskočil hlas. Pořád ještě se potuloval někde mezi sopránem a barytonem. „Krager nestárne moc dobře. Jeho oči vypadají, jako kdyby seděly v prasečím špeku. Vypadá fakt zoufale.“

„Neřekl bych, že je mi Kragerovo zoufalství proti srsti,“ podotkl Sparhawk. „Ale začíná mě už trochu unavovat. Za posledních deset let mu pořád musím věnovat aspoň část pozornosti – je jako záděra nebo zarostlý nehet. Vždycky pracuje pro druhou stranu, ale je příliš bezvýznamný, než abych z něj musel mít opravdu obavy.“

„Stragen by mohl pověřit některého zloděje, aby mu podřízl krk,“ nabídl se Talen.

Sparhawk to zvažil. „Radši ne,“ rozhodl se. „Krager byl vždycky dobrým zdrojem informací. Ale vyříd' Stragenovi, že kdyby se naskytla příležitost, hodilo by se s naším starým přítelem trochu pokecat. Kragerovi se většinou rozváže jazyk, když mu slíbíme splést nohy.“

Asi po půl hodině se zastavil Ulathe. „Dokončil jsi dopis pro Komiera?“ zeptal se Sparhawka.

„Má hotový koncept, sire Ulathe,“ odpověděla za Sparhawka Ehlana. „Potřebuje ještě trochu upravit.“

„Pro Komiera nemusíš nic upravovat, královno. Je na divné dopisy zvyklý. Jeden z mých genidijských bratří mu jednou poslal hlášení napsané na lidské kůži.“

Ehlana na něj zůstala koukat. „Cože udělal?“

„Nic jiného neměl po ruce. Mimochodem, přijel jeden z našich s dopisem od Komiera. Jede zpátky do Emsatu, takže by mohl vzít Sparhawkův dopis, jestli je hotový.“

„Je dostatečně hotový,“ řekl Sparhawk, přeložil pergamen a nakapal na něj vosk, aby ho mohl zapečetit. „Co Komier vzkazuje?“

„Pro změnu dobré zprávy. Všichni trollové z Thalesie odešli.“

„Kam šli?“

„Kdo ví? Koho to zajímá?“

„Lidi, kteří žijí v zemi, kam trollové odešli, by to trochu zajímat mohlo,“ pravil Kalten.

„To je jejich problém,“ řekl Uloth. „Je to docela divné. Trollové spolu navzájem moc nevycházejí. Nedokážu si vůbec představit důvod, proč by se dokázali všichni najednou zvednout a odejít. Diskuze musela být velmi zajímavá. Obvykle se na potkání zabíjejí.“

* * *

„Nemůžu vám moc pomoci, Sparhawk,“ pravil Dolmant zachmuřeně, když se toho dne osobně setkali. „Církev je v Daresii roztržštěná. Nepřijali nadvládu Chyrellu, takže jim nemůžu přikázat, aby vám pomáhali.“ Dolmant vypadal ustaraně a bílá sutana ještě zdůrazňovala, jak je bledý. Dolmant vlastně vládl říši, která se táhla od Thalesie po Cammorii, a břemeno jeho úřadu na něj těžce doléhalo. To také bylo důvodem změny, které si všichni na svém příteli v uplynulých letech všimli, mnohem spíš než zveličená představa jeho výjimečného postavení.

„V Astelu spíš budou spolupracovat než v Edomu nebo Daconii,“ pokračoval Dolmant. „Doktrína církve v Astelu je velmi podobná naší – tak podobná, že dokonce uznáváme astelské duchovní hodnosti. Edom a Daconia se od astelské církve odtrhly před tisíci lety a šly svou vlastní cestou.“ Arciprelát se smutně usmál. „Kázání v těchto dvou královstvích jsou jen hysterické výkřiky proti církvi z Chyrellu – a proti mně osobně. Jsou antihierarchičtí jako Rendorové. Kdybyste do některého z těch království jeli, očekávejte, že místní církev bude proti vám. To, že jsi rytíř církve, bude mluvit spíš proti tobě než pro tebe. Děti se tam učí, že církevní rytíři mají rohy a ocasy. Budou očekávat, že jim zapálíte kostely, povraždíte kněze a zotročíte lidi.“

„Udělám všechno proto, abych se těm místům vyhnul, sarathi,“ ujistil ho Sparhawk. „Kdo velí v Astelu?“

„Formálně je hlavou astelské církve archimandrita z Darsu. Je to obskurní hodnost přibližně na úrovni našeho patriarchy. Astelská církev je organizována podle klášterních linií. Nemají tam světské kněžstvo.“

„Ještě nějaké důležité rozdíly, o kterých bych měl vědět?“

„Některé zvyky jsou tam jiné – především liturgické variace. Pochybuji, že tě někdo požádá, abys sloužil mši, takže by to mělo být jedno. Asi je to tak nejlepší. Slyšel jsem, že jsi jednou měl kázání.“

Sparhawk se usmál. „Sloužíme různými způsoby, sarathi. Naše svatá matka mě nenajala, abych kázal lidem. Jak mám oslovovat archimandritu z Darsu, kdybych se s ním setkal?“

„Říkej mu ‚Vaše Milosti‘, stejně jako patriarchovi. Je to impozantní muž s obrovským plnovousem, a nic v Astelu mu neunikne. Jeho kněží jsou všude. Lidé jim na-prosto důvěřují, a oni posílají týden co týden archimandritovi hlášení. Církev tam má obrovskou moc.“

„To je novinka.“

„Chovej se slušně, Sparhawku. Měl jsem to teď náročné.“

„Byl bys ochotný poslechnout si moje zhodnocení, Dolmante?“

„Zhodnocení mé osoby? Ani ne.“

„To jsem nemyslel. Jsi moc starý, aby ses změnil. Mluvil jsem o našem postupu v Rendoru. Tvoje myšlenka byla sice dobrá, ale pustil ses do ní ze špatné strany.“

„Opatrně, Sparhawku. Posílal jsem lidi na doživotí do kláštera za menší prohřešky.“

„Tvoje snaha o usmíření s Rendorem je chvályhodná. Strávil jsem tam deset let a znám jejich mentalitu. Obyčejní lidé v Rendoru by se rádi smířili s církví, když už kvůli ničemu jinému, tak aspoň kvůli tomu, aby se zbavili těch vyjících fanatiků v poušti. Přístup je dobrý, ale poslal jsi tam špatné lidi.“

„Kněží, které jsem vyslal do Rendoru, jsou experti na naši doktrínu, Sparhawku.“

„No právě. Poslal jsi tam náboženské fanatiky. Nechtějí nic jiného než trestat Rendořany za kacířství.“

„Kacířství ale je problém, Sparhawku.“

„Kacířství Rendořanů není náboženské, Dolmante. Uctívají stejného boha jako my a základ jejich víry je stejný jako náš. Neshodneme se pouze na poli církevní vlády. Když se od nás Rendor odtrhl, církev byla zkažená. Členové hierokracie posílali do Rendoru na důležité pozice své příbuzné, prospěchářské parazity, kterým záleželo jen na jejich měšcích, a ne na duších lidí. Proto také v podstatě začali Rendořané vraždit primasy a kněze – a dělají to pořád z toho samého důvodu. Nikdy se ti nepodaří usmířit Rendor s církví, pokud je budeš jen trestat. Nezájímá je, kdo vládne naší svaté matce. Nikdy se s tebou osobně nesetkají, přáteli, ale budou se setkávat s místními knězi – pravděpodobně denně. Jestliže jim budou pořád nadávat do kacířů a strhávat závoje jejich ženám, budou je zabíjet. Je to jednoduché.“

Dolmant se tvářil ustaraně. „Možná jsem to trochu zkazil,“ připustil. „Samozřejmě, jestliže někomu řekneš, že jsem to řekl, popru to.“

„Přirozeně.“

„Dobře, co bych měl udělat?“

Sparhawk si na něco vzpomněl. „V jednom chudém kostele v Borratě žije vikář,“ řekl. „Je to nejsvatější muž, jakého jsem kdy potkal, a to ani neznám jeho jméno. Ale Berit ho zná. Pošli pár vyšetřovatelů v převleku za žebráky do Cammorie, ať si ho prohlédnou. To je přesně ten člověk, kterého potřebuješ.“

„Co kdybych pro něj prostě poslal?“

„Bál by se s tebou mluvit, sarathi. Když lidé vynalézali slovo skromný, udělali to podle něj. A kromě toho nikdy neopustí své stádo. Když mu přikážeš přijet do Chyrellu a pak ho pošleš do Rendoru, nejspíš během šesti měsíců umře. Je to ten typ.“

Dolmantovi se náhle zalily oči slzami. „Ty mě trápíš, Sparhawku,“ pravil. „Ty mě trápíš. Přesně s tímhle ideálem jsme všichni vstupovali do božích služeb.“ Vzdychl. „Jak jsme se mu mohli tak moc vzdát?“

„Moc ses zapletl se světem, Dolmante,“ řekl mu Sparhawk tiše. „Církev musí žít ve světě, ale svět ji kazí mnohem rychleji, než se z toho dokáže vzpamatovávat.“

„Jaké to má řešení, Sparhawk?“

„To bohužel nevím, sarathi. Možná žádné není.“

* * *

Sparhawk. Byl to hlas jeho dcery, ozýval se mu uvnitř hlavy. Procházel právě hlavní lodí Baziliky a rychle si klekl, jako by se modlil, aby nebylo poznat, co ve skutečnosti dělá.

Co se děje, Aphrael? zeptal se tiše.

Nemusíš si přede mnou klekat, Sparhawk, pravila pobaveně.

To není kvůli tobě. Kdyby mě nachytali, jak chodím po chodbách a povídám si s někým nepřítomným, zavřeli by mě do blázince.

Vypadáš tak hrozně nábožně. Jsem dojata.

Máš pro mě něco důležitého, nebo se jen tak bavíš?

Sephrenia s tebou chce mluvit.

Jsem teď v Bazilice. Přijď sem za mnou. Půjdeme zase do kupole.

Počkám na tebe nahoře.

Vede tam jen jedno schodiště, Aphrael. Musíme jít po něm.

Ty možná ano, ale já ne. Nerada chodím do chrámu, Sparhawk. Vždycky se musím zastavit a popovídat si s vaším bohem, a on je většinou tak nudný.

Sparhawkův mozek odmítl přemýšlet, co to znamená.

Vyschlé dřevěné schody, které vedly na vrchol dómu, pořád ještě dotčeně vrzaly, když po nich Sparhawk stoupal. Stoupal dlouho, a když se ocitl na vrcholu, nemohl popadnout dech.

„Kde jsi byl tak dlouho?“ přivítala ho Danae. Měla na sobě obyčejnou bílou košili. Byly to takové ty šaty, jaké nosí malá děvčátka, takže si nikdo nevšiml, že jsou střížené po styricku.

„Tobě dělá radost mě takhle provokovat, vid’?“ vyčetl jí Sparhawk.

„Jen tě škádlím, tatínku,“ zasmála se.

„Doufám, že tě nikdo neviděl. Svět určitě není připravený vídat létající princezny.“

„Nikdo mě neviděl, Sparhawk. Nebylo to poprvé. Věř mi.“

„Mám snad na vybranou? Dejme se do práce. Musím toho dneska ještě hodně zařídit, jestli máme zítra ráno vyrazit.“

Danae přikývla a se zkříženýma nohama se posadila vedle jednoho obrovského zvonu. Zvedla hlavu a zatrylkovala. Nakonec její hlas ztlchl a v obličejí se jí usadil prázdný výraz.

„Kde jsi byl?“ zeptala se Sephrenia a otevřela Danainy oči, aby se na svého žáka mohla podívat.

Sparhawk vzdychl. „Jestli toho vy dvě nenecháte, najdu si jinou práci.“

„Aphrael tě zase škádlila?“

„Jistě. Víš, že umí létat?“

„Nikdy jsem ji při tom neviděla, ale předpokládám, že to umí.“

„Co jsi mi chtěla říct?“

„Donesly se mi znepokojivé zprávy. Severní Atané viděli v lesích na severním pobřeží nějaké velké chlupaté tvory.“

„Tak tam tedy šli.“

„Nemluv v hádankách.“

„Komier poslal dopis Ulahovi. Vypadá to, že všichni trollové opustili Thalesii.“

„Trollové!“ vyhrkla Sephrenia. „To by neudělali! Thalesie je jejich domov!“

„Možná bys jim to měla říct. Komier přísahá, že v Thalesii už není jediný troll.“

„Děje se něco velmi, velmi divného, Sparhawku.“

„Velvyslanec Oscagne mi říkal víceméně to samé. Dokáží v tom Styrikové v Sarsu najít nějaký význam?“

„Ne, Zalasta je úplně v koncích.“

„Napadlo vás, kdo by za tím mohl být?“

„Sparhawku, my zatím ani nevíme, co za tím je. Nedokážeme odhadnout ani, jaký druh situace by to mohl být.“

„Pořád narážíme na možnost, že jsou to zase trollí bohové. Něco muselo trolly přimět k odchodu z Thalesie a to zase ukazuje přímo na trollí bohy. Můžeme si být absolutně jistí, že se jim nepodařilo uprchnout?“

„Když jde o bohy, je lepší počítat s každou možností, Sparhawku. Nevím, jaké kouzlo Ghwerig použil, když je uzavřel do Bhelliomu, takže ani nevím, jestli je možné ho zlomit.“

„Takže to je možné.“

„To jsem právě řekla, můj milý. Viděl jsi teď někdy ten stín – nebo mrak?“

„Ne.“

„Viděla ho někdy Aphrael?“

„Ne.“

„Ona by ti to mohla říct, ale raději bych ji tomu nevystavovala. Možná bychom ho mohli nějak přilákat, až tu budeš, abych si ho mohla prohlédnout. Kdy odjízďte?“

„Hned zítra ráno. Danae mi řekla, že si může pohrát s časem, jako to udělala, když jsme s Wargunovou armádou pochodovali do Acie. Tím pádem bychom se tam dostali dřív, ale může to udělat stejně nenápadně, jako když byla ještě Píšťalka?“

Zvon za nehybnou siluetou jeho dcery vydal hluboký tichý zvuk. „Proč se nezeptáš mě, Sparhawku?“ zabzučel ve zvuku zvonu Danain hlas. „Nejsem nepřítomná, víš.“

„Jak jsem to měl vědět?“ Sparhawk čekal. „No?“ zeptal se bzučícího zvonu. „Můžeš?“

„Samozřejmě že můžu, Sparhawku,“ odpověděla dětská bohyně podrážděně. „Copak nevíš vůbec nic?“

„To by stačilo,“ pokárala ji Sephrenia.

„On je takový trouba.“

„Aphrael! Řekla jsem, že to stačilo! Ke svému otci se budeš chovat uctivě.“ Na rtech spící malé princezny se objevil slabý úsměv. „I když je to beznadějný trouba.“

„Jestli si chcete popovídat o mých špatných vlastnostech, půjdu dolů, abyste se nemusely krotit,“ nabídl se Sparhawk.

„Ne, to je v pořádku, Sparhawku,“ uklidnila ho Aphrael. „Jsme přece přátelé, neměli bychom před sebou mít žádná tajemství.“

* * *

Vyjeli z Chyrellu následujícího dne z rána a jeli se stovkou církevních rytířů v plné zbroji v jasném světle ranního slunce na jih po arcijském břehu řeky Sarin. Tráva na březích byla krásně zelená a po modrém nebi poletovaly načechrané bílé obláčky. Sparhawk s Ehlanou se po diskuzi rozhodli, že doprovod, který královna potřebuje pro efekt, se dá z většiny obsadit církevními rytíři. „Stragen je zaškolí,“ slíbil Sparhawk ženě. „Má jisté zkušenosti, takže dokáže poctivé rytíře naučit, jak vypadat jako zbyteční motýlci.“

Bylo však nezbytné přibrat jednu dvorní dámu, baronku Melidere, mladou ženu v Ehlanině věku, s medově blondatými vlasy, temně modrýma očima a zjevně prázdnou hlavou. Ehlanu si vzala také svou komornou, děvče s laníma očima, které se jmenovalo Alean. Obě jely v kočáře s královnou, Mirtai, Danae a Stragenem, který měl na sobě své nejlepší oblečení a bavil dámy lehkým žertováním. Sparhawk usoudil, že Stragen s Mirtai dokáží uchránit jeho manželku a dceru před nebezpečím, kdyby k něčemu došlo.

Jakmile měli za sebou několik mil, Sparhawk zjistil, že s patriarchou Embanem budou potíže. Embanovi se na koni nelíbilo a během jízdy kolem sebe šířil samé stížnosti.

„Tohle nebude fungovat,“ podotkl Kalten, když dopoledne trochu pokročilo. „Církevní necírkevní, jestli budou rytíři muset celou cestu přes Daresii poslouchat, jak se Emban lituje, nejspíš se mu stane nějaká nehoda ještě dřív, než dorazíme do Matherionu. Já už bych ho taky nejraději utopil, když je ta řeka tak po ruce.“

Sparhawk se nad tím zamyslel. Podíval se na královnin vůz. „Kočár není dost velký,“ pravil. „Potřebovali bychom něco většího. Šest koní stejně budí lepší dojem než čtyři. Zkus najít Bevieru.“

Když se tmavý Arcijec objevil, Sparhawk mu vysvětlil situaci. „Jestli Embana nezbavíme toho koně, bude nám jízda přes Daresii trvat celý rok. Jsi ještě v kontaktu se svým bratrancem Lycienem?“

„Jistě. Jsme dobří přátelé.“

„Co kdybys jel napřed a popovídal si s ním? Potřebujeme velký vůz – aby stačil pro osm lidí – a nejspíš i šest koní. Posadíme do vozu Embana a velvyslance Oscagneho spolu s mojí ženou a jejím doprovodem. Požádej bratrance, aby nám takový sehnal.“

„To bude drahé, Sparhawk,“ zapochyboval Bevier.

„To nevádí, Beviere. Církev to zaplatí. Po týdnů na koňském hřbetě Emban podepíše cokoli, co na sobě nebude mít sedlo. A když už tam pojeděš, nech naše loď přesunout do Lycienových doků. Madel není tak atraktivní město, abychom tam chtěli strávit moc času, Lycienův přístav je vhodněji uspořádaný.“

„Budeme potřebovat ještě něco, Sparhawk?“ zeptal se Bevier.

„Nic mě nenapadá. Ale klidně improvizuj. Přidej cokoli, co tě na cestě do Madelu napadne. Máme k dispozici prakticky neomezený rozpočet. Pokladnice církve jsou otevřené dokořán.“

„Stragenovi a Talenovi bych to neříkal, příteli,“ zasmál se Bevier. „Budu v Lycienově domě. Až přijedete, stavím se za tebou.“ Otočil koně a odcválal k jihu.

„Proč jsi mu neřekl, ať prostě sežene další vůz pro Embana a Oscagna?“ zeptal se Kalten.

„Protože nechci bránit dva vozy najednou, až budeme v Tamuli.“

„Aha. To dává smysl.“

Do domu bratrance sira Bevia, markýze Lyciena, dorazili pozdě jednoho odpoledne a na šterkem vysypaném dvoře před Lycienovým okázalým domem se setkali s Bevierem a jeho zavalitým růžolícím příbuzným. Markýz se hluboce uklonil elénské královně a trval na tom, že bude po dobu jejich pobytu v Madelu jejich hostitelem. Kalten rozptýlil rytíře po Lycienově zeleném pozemku.

„Sehnal jsi kočár?“ zeptal se Sparhawk Bevia.

Bevier přikývl. „Pro naše účely je velký dost,“ řekl trochu nejistě, „ale z jeho ceny by patriarchovi Embanovi mohly zešedivět vlasy.“

„Toho bych se nebál,“ řekl Sparhawk. „Zeptáme se ho.“ Odešli přes dvůr na místo, kde stál vedle svého koně patriarcha z Ucery a s naprosto zoufalým výrazem se přidržoval sedlové hrušky.

„Příjemná malá vyjížďka, vidíte, Milosti?“ zeptal se Sparhawk vesele.

Emban zasténal. „Řekl bych, že tak týden nebudu moct chodit.“

„Zatím jsme samozřejmě jeli jen tak krokem,“ pokračoval Sparhawk. „Až se dostaneme do Tamuli, budeme muset jet mnohem rychleji.“ Odmlčel se. „Můžu mluvit upřímně, Vaše Milosti?“

„Stejně budeš, Sparhawku,“ pravil Emban kyselé. „Věnoval bys mi vůbec pozornost, kdybys si stěžoval?“

„Zřejmě ne. Zpomalujete nás, víte?“

„Aha, tak to se omlouvám.“

„Nejste zrovna stavěný na ježdění na koni, patriarcho Embane. Máte schopnosti v hlavě, ne v zadku.“

Emban nepřátelsky přimhouřil oči. „Pokračuj,“ vybídl Sparhawka výhrůžně.

„Protože spěcháme, rozhodli jsme se podložit pod vás radši kola. Cítíte se pohodlněji v sedačce v kočáru, Vaše Milosti?“

„Sparhawku, za to bych ti dal pusu!“

„Jsem ženatý, Vaše Milosti. Moje žena by si to mohla špatně vysvětlit. Z bezpečnostních důvodů bude jeden kočár lepší než dva, proto jsem si dovolil najít vůz, který je větší než ten, ve kterém jela Ehlana z Chyrellu. Nebude vám vadit jet s ní? Napadlo nás, že bychom vás a velvyslance Oscagna posadili do kočáru s královnou a jejím doprovodem. Bude vám to vyhovovat?“

„Mám políbit zem, na které stojíš, Sparhawku?“

„To nemusíte, Vaše Milosti. Stačí jen podepsat pověření. Koneckonců jde o naléhavou církevní záležitost, takže máme k zakoupení kočáru plné právo, co myslíte?“

„Kam se mám podepsat?“ zeptal se nedočkavě Emban.

„Tak velký kočár je drahý, Vaše Milosti,“ varoval ho Sparhawk.

„Dám do zástavy Baziliku, jestliže díky tomu nebudu muset zpátky do sedla.“

„Vidíš?“ řekl Sparhawk Bevierovi, když odcházeli. „Nebylo to tak těžké.“

„Jak jsi věděl, že bude souhlasit tak rychle?“

„Načasování, Beviere, načasování. Později by mohl mít proti ceně námitky. Takové otázky musíš pokládat ve chvíli, kdy to dotazovaného ještě bolí.“

„Jsi krutý člověk, Sparhawku.“

„Už mi to řeklo hodně lidí,“ odpověděl Sparhawk klidně.

* * *

„Ještě dnes moji lidé dokončí nakládání zásob na cestu, Sparhawku,“ říkal markýz Lycien, zatímco jeli k vesnici u řeky a přístavišti na okraji jeho pozemku. „Za raního odlivu můžete vyplout.“

„Jste opravdový přítel, můj pane,“ pravil Sparhawk. „Kdykoli vás potřebujeme, jste po ruce.“

„Zveličujete moji ochotu, sire Sparhawku,“ zasmál se Lycien. „Na zásobách pro vaše loď pěkně vydělávám.“

„Jsem rád, když se mí přátelé mají dobře.“

Lycien se ohlédl přes rameno na královnu, která jela vzadu na šedém koni. „Jste nejšťastnější muž pod sluncem, Sparhawku,“ poznamenal. „Vaše manželka je nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl.“

„Řeknu jí o tom, markýzi Lyciene. Určitě ji to potěší.“

Ehlana a Emban se rozhodli, že je na cestě k markýzově enklávě doprovodí. Ehlana se chtěla podívat, jak vypadá ubytování na lodi, a Emban na kočár, který si právě koupil.

Flotila přivázaná k Lycienovu přístavišti sestávala z tuctu velkých, dobře vybavených lodí, vedle nichž vypadaly kupecké lodě uvázané opodál jako chudí příbuzní.

Lycien je vedl vesnicí, která vyrostla u přístaviště, k řece, třpytící se v záři ranního slunce.

„Kapitáne Cluffe!“ ozval se najednou hlas, ne nepodobný lodní siréně.

Sparhawk se otočil v sedle. „Ať do mě hrom uhodí, jestli to není kapitán Sorgi!“ řekl s upřímnou radostí. Měl neotesaného stříbrovlasého kapitána, se kterým strávil tolik hodin, rád. Seskočil z Farana a podal příteli ruku.

„Neviděl jsem tě celou věčnost, kapitáne Cluffe,“ spustil Sorgi. „Ještě pořád utíkáš před těmi bratrance?“

Sparhawk protáhl obličej a smutně vzdychl. Takovou příležitost si nemohl nechat ujít. „Ne,“ odpověděl zlomeným hlasem, „bohužel už ne. Udělal jsem chybu, zůstal jsem v hospodě v Apalii v severní Pelosii na jeden poslední korbet. Tam mě dostihli.“

„Podařilo se ti utéct?“ zeptal se Sorgi ustaraně.

„Byl jich celý tucet, kapitáne, a vlítli na mě, než jsem se stačil pohnout. Vzali mě do želez a odtáhli mě do paláce té ošklivé dědičky, o které jsem ti vyprávěl.“

„Snad tě nepřinutili, aby sis ji vzal?“ zeptal se zděšeně Sorgi.

„Bohužel ano, příteli,“ pravil Sparhawk temně. „Tam na tom šedém koni, to je moje žena,“ ukázal na překrásnou královnu Elénie.

Kapitán Sorgi zůstal civět s vykulenýma očima a otevřenými ústy.

„Hruža, vid’?“ dodal Sparhawk žalostným hlasem.

Kapitola osmá

Baronka Melidere byla pěkná dívka s medovými vlasy a očima modrýma jako letní obloha. V hlavě neměla nic – nebo to aspoň dovedně skrývala. Ve skutečnosti byla baronka nejspíš chytřejší než většina lidí z Ehlanina dvora, ale dávno se naučila, že lidé s omezenou inteligencí se cítí ohroženi krásnými a chytrými mladými ženami, osvojila si proto bezvýrazný hloupý úsměv, nechápavý výraz a pitomoučké hihňání. Tyto štíty využila, kdykoli si to situace žádala, a své názory si nechávala pro sebe.

Královna Ehlana její masku prohlédla a dokonce ji podporovala. Melidere byla velmi pozorná a měla vynikající sluch. Lidé nevěnují hloupým děvčatům moc pozornosti, říkají v jejich přítomnosti věci, které by jinak neřekli. Melidere tato uklouznutí v rozhovorech hlásila královně, Ehlana proto pokládala baronku za užitečnou.

Stragen však z Melidere naprosto šílel. Byl si zcela jistý, že nemůže být tak hloupá, jak vypadá, ale nikdy ji nedokázal nachytat.

Alean, královnina komorná, byla jiný případ. Měla jednoduchou mysl, ale takovou povahu, že ji lidé automaticky měli rádi. Byla laskavá, hodná a roztomilá. Měla hnědé vlasy a obrovské hnědé oči. Byla stydlivá, skromná a málokdy promluvila. Kalten ji bral jako svou přirozenou kořist, asi jako se vlk dívá na laň, jako jistý druh majetku. Kalten měl služby rád. Většinou ho neohrožovaly a mohl se jim věnovat beze strachu ze selhání.

Loď, na které vyplouvali to jaro z Madelu, byla dobře vybavená. Patřila církvi a byla udělaná tak, aby mohla vozit vysoce postavené církevní hodnostáře a jejich služebnictvo do různých končin Eosie.

Všechny kajuty na lodi byly čisté a útulné. Měly stěny z dřeva natřeného tmavým olejem, nutnou ochranou před vlhkostí, které byly neustále vystaveny. Nábytek byl instalovaný napevno, nedal se přemístit, protože byl přibitý k podlaze, aby za ošklivého počasí necestoval po kajutě. Protože stropy kajut jsou vlastně podlaha paluby, na které pracují námořníci, musí být navíc podepřené tmavými trámy.

V lodi, na které se plavila královna Elénie a její doprovod, byla na zádi velká kajuta se širokým oknem, která zabíralo celou stěnu. Byla to spíš taková plovoucí audienciční síň, ideální pro shromáždění. Díky oknu na zádi byla světlá a vzdušná, a protože loď se pohybovala díky plachtám, vítr vždycky váł směrem od zádi a nesl vůni z podlodí dopředu, aby si ho posádka ve svých těsných kajutách na přídi mohla užít.

Druhý den plavby se Sparhawk s Ehlanou oblékli do obyčejných praktických šatů a vydali se ze soukromých kajut do onoho „trůnního sálu“ nad nimi. Alean připravov-

vala snídani pro Danae v šikovné malé nádobě, která byla zčásti lampa a zčásti kamínka. Alean dělala Danae většinu jídel, protože bez otázek akceptovala její vybíravost.

Ozvalo se zdvořilé zaklepání a pak vstoupil Kalten se Stragenem. Kalten šel nějak divně, napůl skrčený, zkroucený k jedné straně, a očividně ho něco bolelo.

„Co se ti stalo?“ zeptal se ho Sparhawk.

„Pokusil jsem se vyspat se v síti,“ zakňučel Kalten. „Protože jsme na moři, říkal jsem si, že je to vhodné. Myslím, že jsem se zničil, Sparhawk.“

Mirtai vstala ze své židle u dveří. „Nehýbej se,“ poručila Kaltenovi stroze.

„Co chceš dělat?“ zeptal se Kalten podezřívavě.

„Buď zticha.“ Přejela mu rukou po zádech a opatrně je prohmatávala špičkami prstů. „Lehni si na podlahu,“ zavelela. „Na břicho.“

„Ani omylem.“

„Mám ti podkopnout nohy?“

Kalten se s bolestivým sténáním položil na podlahu. „Bude to bolet?“ zeptal se.

„Mě to bolet nebude,“ ujistila ho Mirtai a sundala si sandály. „Pokus se uvolnit.“ Potom po něm začala šlapat. Ozývalo se praskání a hlasité lupání. Také lapání po dechu a výkřiky z úst Kaltena, svýjejícího se pod jejíma nohama. Nakonec se zastavila a prsty na noze pokusně zaštourala do jednoho ztuhlého místa mezi Kaltenovými lopatkami. Zvedla se na špičkách a pak se razantně spustila zpátky.

Kalten vykřikl jen přidušeně, protože dech z něj vyletěl s hlasitým zafičením, a zvuk, který se ozval z jeho zad, byl velice hlasitý, jako kdyby se zlomil kmen stromu. Zůstal ležet tváří dolů, syčel a sténal.

„Nebud' baba,“ utrhla se na něj Mirtai. „Vstávej.“

„Nemůžu. Zabila jsi mě.“

Mirtai ho zvedla za ruku a postavila ho na nohy. „Projdi se,“ přikázala mu.

„Projít se? Vždyť nemůžu ani dýchat.“

Mirtai tasila jednu ze svých dýk.

„Dobře, dobře. Hlavně klid. Už jdu.“

„Zakývej rukama dopředu a dozadu.“

„Proč?“

Udělej to, Kaltene. Musíš si uvolnit svaly.“

Kalten se prošel, mávaje přitom rukama, a ještě opatrně kroutil hlavou. „Víš, nerad to přiznávám, ale cítím se líp – dokonce o hodně líp.“

„Pochopitelně.“ Mirtai zasunula dýku zpátky.

„Ale nemusela jsi být tak hrubá.“

„Můžu tě klidně vrátit do původního stavu, v jakém jsi přišel, jestli chceš.“

„Ne, takhle je to dobré, Mirtai.“ Řekl to velice rychle a pro jistotu couvl. Potom se mazaně připlížil k Alean a zeptal se tónem, kterým dával najevo, že ji chce získat na svou stranu proti Mirtai: „Není ti mě líto?“

„Kaltene!“ houkla Mirtai. „Fuj!“

„Jen jsem...“

Obryně ho ostře pleskla přes nos dvěma prsty, jako by chtěla potrestat štěně, které se rozhodlo rozkousat boty.

„To bolelo,“ stěžoval si Kalten a chytil se za nos.

„To mělo bolet. Nech ji být.“

„Ty ji necháš, Sparhawku?“ obrátil se Kalten na přítele.

„Poslechni ji,“ přikázal mu Sparhawk. „Nech to děvče napokoji.“

„Dnešní ráno se nám moc nevyvedlo, že, sire Kaltene,“ ozval se Stragen.

Kalten odešel trucovat do kouta.

Dorazili ostatní a posadili se ke snídani, kterou přinesli z lodní kuchyně dva námořníci z posádky. Princezna Danae seděla sama u velkého okna na zádi, kde solí vonící vítr odháněl od jejich citlivých nosních dírek aroma vepřových klobás.

Po snídani se šli Sparhawk s Kaltenem na palubu nadýchat čerstvého vzduchu. Opřeli se o zábradlí na levoboku a dívali se, jak kolem plyne jižní pobřeží Cammorie. Den byl obzvlášť pěkný, slunce svítilo z krásně modrého nebe. Vál příznivý vítr a jejich loď s napnutými bílými plachtami uháněla v čele malé flotily po hladině pokryté skvrnkami bílé pěny.

„Kapitán tvrdí, že kolem poledne bychom měli proplout kolem Mirusca,“ řekl Kalten. „Plujeme rychleji, než jsme čekali.“

„Máme dobrý vítr,“ souhlasil Sparhawk. „Co tvoje záda?“

„Bolí. Mám modřiny od zadku až ke krku.“

„Ale aspoň stojíš rovně.“

Kalten nespokojeně zamručel. „Mirtai je dost přímá. Pořád ještě nevím, co si o ní mám myslet. Jak se k ní máme chovat? Koneckonců je to žena.“

„Všiml sis.“

„Moc vtipné, Sparhawku. Chci říct, že s ní nemůžeme zacházet jako se skutečnou ženou. Je vysoká jako Ulath, a mám pocit, že očekává, že se k ní budeme chovat jako ke kamarádovi ve zbrani.“

„No a?“

„Je to nepřirozené.“

„Ber ji jako zvláštní případ. Já to tak dělám. Je to jednodušší než se s ní hádat. Můžu ti dát radu?“

„Záleží na tom jakou.“

„Mirtai pokládá za svou povinnost ochraňovat královskou rodinu, a rozšířila to i na komornou mé ženy. Věle bych ti doporučoval krotit své pudy. Ještě Mirtai úplně nerozumíme a nevíme, kam až je schopná zajít. I když se ti zdá, že tě Alean pobízí, raději ji nech být. Mohlo by to být nebezpečné.“

„Líbím se jí,“ namítl Kalten. „Znám ji dlouho, jsem si tím jistý.“

„Možná máš pravdu, ale nevím, jestli by to pro Mirtai znamenalo nějaký rozdíl. Udělej to pro mě, Kaltene. Nech to děvče být.“

„Je jediná na celé lodi,“ protestoval Kalten.

„Ale to přežiješ.“ Sparhawk se otočil a spatřil patriarchu Embana a velvyslance Oscagna, jak spolu stojí poblíž zádi. Tvořili podivnou dvojici. Patriarcha z Ucery odložil na cestu sutanu a vzal si místo ní obyčejnou suknicu a hnědou kazajku. Byl skoro stejně široký jako dlouhý a měl červené tváře. Oscagne byl naopak malý, měl drobnou kostru a na ní skoro žádné maso. Jeho kůže měla bledě bronzovou barvu. Myšlením si však byli velmi podobní. Oba byli perfektní politikové. Sparhawk a Kalten se k nim připojili.

„Veškerá moc pramení z tamulského trůnu, Vaše Milosti,“ vysvětloval Oscagne. „Všechno se děje jediné na přímý rozkaz císaře.“

„V Eosii používáme zástupce, Vaše Excellence,“ pravil Emban. „Vybereme nějakého dobrého muže, řekneme mu, co chceme, aby udělal, a detaily už necháme na něm.“

„To jsme také zkusili, ale v naší společnosti to nefunguje. Naše náboženství je jen takové povrchní a nedokáže vybudovat takovou loajalitu jako to vaše.“

„Váš císař musí rozhodovat všechno?“ zeptal se trochu nevěřičně Emban. „Kde na to bere čas?“

Oscagne se usmál. „Ne, ne, Vaše Milosti. Všední záležitosti se rozhodují podle zvyků a tradic. Pevně věříme ve zvyky a tradice. Je to jedno z našich nejslabších míst. Jakmile se Tamul dostane za hranice zvyků, musí improvizovat a v tu chvíli se obvykle dostane do potíží. Vždycky to kupodivu vypadá, že improvizuje na základě vlastních zájmů. Zjistili jsme, že je nejlepší takové výpravy do svobodného rozhodování nepodporovat. Císař je stejně oficiálně neomylný, takže je nejlepší nechat to na něm.“

„Standardní definice nejsou nutně nejpřesnější, Vaše Excellence. ‚Neomylný‘ má obvykle pro různé lidi různý význam. My máme také jeden. Rádi říkáme, že arcipreláta vede hlas boží. Přesto jsme v minulosti měli několik arciprelátů, kteří asi špatně slyšeli.“

„Všimli jsme si toho také, Vaše Milosti. Definice ‚neomylného‘ je skutečně široká. Abych byl upřímný, příteli, čas od času se u nás vyskytne příšerně pitomý císař. Teď však máme celkem štěstí. Císař Sarabian je poměrně schopný.“

„Jaký je?“ zeptal se Emban se zájmem.

„Naneštěstí je instituce. Je stejně jako my vydán na milost a nemilost zvykům a tradicím. Musí se vyjadřovat oficiálními frázemi, takže je prakticky nemožné ho poznat blíž.“ Velvyslanec se usmál. „Návštěva královny Ehlany by ho mohla trochu polidštit. Bude s ní muset zacházet jako se sobě rovnou – z politických důvodů –, přitom byl vychován ve víře, že lidé jemu rovní neexistují. Doufám, že na něj vaše krásná plavovlasá královna bude hodná. Řekl bych, že ho mám rád – respektive měl bych, kdybych dokázal proniknout všemi těmi formalitami – a nelíbilo by se mi, kdyby řekla něco, z čeho by se mu zastavilo srdce.“

„Ehlana v každé minutě ví přesně, co dělá, Vaše Excellence,“ ubezpečil ho Emban. „V porovnání s ní jsme my dva jako děčka. Ale nemusíš jí říkat, že jsem to řekl, Sparhawk.“

„Jakou cenu pro vás má moje mlčení, Vaše Milosti?“ zazubil se Sparhawk.

Emban ho probodl pohledem. „S čím se nejspíš setkáme v Astelu, Vaše Excellence?“

„Pravděpodobně se slzami,“ odpověděl Oscagne.

„Prosím?“

„Astelové jsou velmi emotivní. Stačí upustit kapesník a už pláčou. Jejich kultura je podobná pelosijské. Jsou velmi zbožní a neuvěřitelně zaostalí. Opakovaně jim bylo demonstrováno, že nevolnictví je zastaralá, neefektivní instituce, ale přesto se ho nevzdali – většinou za tichého souhlasu samotných poddaných. Astelská šlechta nijak nepracuje, nemá tedy nejmenší představu o tom, co člověk vydrží. Jejich poddaní toho nestoudně zneužívají. Astelští poddaní jsou známí tím, jak snadno omdlévají vyčerpáním při pouhém zmínění nepříjemných slov jako ‚žnout‘ nebo ‚okopávat‘. Uplakaní šlechtici mají měkká srdce, takže poddaným to skoro vždycky projde. Západní Astel je hloupé místo plné hloupých lidí. Jakmile popojedete na východ, změní se to.“

„V to doufám. Netroufám si odhadnout, kolik hlouposti dokážu...“

Byl to ten samý záblesk temnoty na samém okraji Sparhawkova zorného pole, doprovázený tím samým chladem. Patriarcha Emban zmlkl a rychle otočil hlavu, aby to viděl lépe. „Co...“

„Přejde to,“ přerušil ho Sparhawk stručně. „Snažte se soustředit, Vaše Milosti, a vy také, jestli vám to nevadí, Vaše Excellence.“ Viděli stín poprvé a jejich první reakce by mohly být užitečné. Sparhawk pozorně sledoval, jak se snaží otočit hlavu tak, aby se na otravnou temnotu kousek za okrajem zorného pole podívali přímo. Potom stín zmizel.

„Co přesně jste viděli?“ zeptal se Sparhawk.

„Já jsem nedokázal nic zahlédnout,“ odpověděl Kalten. „Bylo to, jako kdyby se ke mně snažil někdo připlížit zezadu.“ Přestože Kalten už několikrát viděl mrak, se stínem se setkal poprvé.

„Co to bylo, Sparhawk?“ chtěl vědět Oscagne.

„Hned vám to vysvětlím, Vaše Excellence. Snažte se vzpomenout si, co jste viděl a cítil.“

„Bylo to něco temného,“ pravil Oscagne, „velmi temného. Zdálo se mi to být hodně masivní, přesto se to dokázalo pohybovat tak, abych to nemohl dobře spatřit. Ať jsem hýbal hlavou nebo očima sebevíc, nikdy jsem to neviděl přímo. Jako kdyby to stálo přímo za mou hlavou.“

Emban přikývl. „A cítil jsem z toho chlad.“ Otrásl se. „Vlastně je mi pořád chladno.“

„Také to bylo nepřátelské,“ dodal Kalten. „Ne zrovna připravené zaútočit, ale nemělo to k tomu daleko.“

„Ještě něco?“ zeptal se Sparhawk. „Cokoli, i kdyby to měla být jen maličkost.“

„Podivně to páchlo,“ řekl Oscagne.

Sparhawk se na něj okamžitě otočil. Pachu si nikdy nevšiml. „Dokázal byste ho popsat, Vaše Excellence?“

„Měl jsem pocit, že skoro nepatrně cítím zkažené maso – jako kýta nebo bok, který se měl sníst už tak před týdnem.“

Kalten zamručel. „Také jsem si toho všiml, Sparhawk – jen na vteřinu, a zůstala mi po tom v puse hodně nepříjemná pachuť.“

Emban zuřivě přikyvoval. „Na chutě jsem expert. Bylo to rozhodně shnilé maso.“

„Stáli jsme zhruba v půlkruhu,“ přemýšlel Sparhawk, „a všichni jsme to viděli – nebo cítili – hned za sebou. Viděl to někdo z vás za zády někoho jiného?“

Všichni zavrtěli hlavami.

„Mohl bys nám to vysvětlit, Sparhawk?“ požádal Emban podrážděně.

„Hned to bude, Vaše Milosti.“ Sparhawk odešel přes palubu k námořníkovi, který zapléтал smyčky lana do sebe. Chvilí si s mužem umazaným od téru povídal a pak se vrátil.

„Také to viděl,“ oznámil. „Promluvíme si s ostatními námořníky na palubě. Nechci vám nic tajit, pánové, ale nejdřív zjistíme od námořníků, co viděli, než to úplně zapomenou. Rád bych věděl, kde všude si návštěvy všimli.“

Přibližně o půl hodiny později se znovu sešli u schůdků na zádi, a všichni začali rozčileně popisovat, co zjistili.

„Jeden z námořníků slyšel praskavý zvuk – jako z velkého ohně,“ hlásil Kalten.

„Já jsem zase mluvil s jedním, který tvrdil, že stín měl načervenalý odstín,“ přidal se Oscagne.

„Ne,“ nesouhlasil Emban. „Byl zelený. Námořník, se kterým jsem mluvil já, trval na zelené.“

„A já jsem mluvil s člověkem, který právě vylezl na palubu, a ten neviděl a necítil nic,“ dodal Sparhawk.

„To je moc zajímavé, sire Sparhawk,“ řekl Oscagne, „ale mohl byste nám to prosím vysvětlit?“

„Kalten už to zná, Vaše Excellence,“ odpověděl Sparhawk. „Zdá se, že nás právě navštívili trollí bohové.“

„Opatrně, Sparhawk,“ napomenul ho Emban. „Pohybuj se na hranici kacířství.“

„Církevní rytíři smí, Vaše Milosti. Každopádně ten stín mě sledoval už dřív, a Ehlana ho také viděla. Předpokládali jsme, že to bylo kvůli prstenům, které jsme nosili. Kameny v prstenech byly vybroušené z úlomků Bhelliomu. Zdá se, že stín už je méně vybíravý.“

„To je všechno? Je to jen stín?“ divil se Oscagne.

Sparhawk zavrtěl hlavou. „Také se ukazuje jako velmi tmavý mrak, který vidí všichni.“

„Ale nikdo nevidí, co je v něm ukryté,“ upřesnil Kalten.

„A to je co?“ zeptal se Oscagne.

Sparhawk rychle vrhl pohledem po Embanovi. „Byla by z toho hádka, Vaše Excellence, a nechceme přece strávit dopoledne teologickou debatou, že ne?“

„Já nejsem až tak doktrinářský, Sparhawk,“ bránil se Emban.

„Jak byste zareagoval, kdybych řekl, že lidé a trollové jsou příbuzní, Vaše Milosti?“

„Chtěl bych prošetřit stav vaší duše.“

„Takže bych vám raději pravdu o našich bratracích neměl říkat, vidíte? Aphrael nám řekla, že stín – a mrak, který se objevil později – jsou projevy trollích bohů.“

„Kdo je Aphrael?“ zeptal se Oscagne.

„Když jsme byli novicové, měli jsme učitelku styrického umění, Vaše Excellence,“ vysvětloval Sparhawk. „Aphrael je její bohyně. Mysleli jsme si, že mrak nějak souvisí s Azashem, ale mýlili jsme se. Načervenalá barva a teplo, které cítil jeden námořník, je Khwaj, bůh ohně. Zelenavý odstín a zápach zkaženého masa je Ghnomb, bůh jídla.“

Kalten se mračil. „Myslel jsem, že je to zas jeden z těch vtipů, které se dají od námořníků očekávat,“ řekl, „ale jeden z nich mi řekl, že když za sebou cítil ten stín, napadaly ho neodbytné myšlenky na ženy. Nemají trollové i boha páření?“

„Určitě ano,“ odpověděl Sparhawk. „Ulath to bude vědět.“

„To je moc zajímavé, sire Sparhawk,“ pravil nedůvěřivě Oscagne, „ale nechápu, co je na tom důležitého.“

„Setkali jste se s nadpřirozenými incidenty, které podle všeho souvisely s nepokojí v Tamuli, Vaše Excellence. Téměř k těm samým nepokojům se schyluje v Lamorkandu, a doprovázejí je stejné nadpřirozené úkazy. Zpovídali jsme muže, který o tom kdysi něco věděl, ale než stihl promluvit, objevil se mrak a zabil ho. Dá se předpokládat, že to spolu určitě souvisí. Stín je možná i v Tamuli, ale nikdo by tam nedokázal poznat, co je zač.“

„Takže Zalasta měl pravdu,“ zamumlal Oscagne. „Vy jste skutečně ten pravý, koho potřebujeme.“

„Trollí bohové tě zase sledují, Sparhawku,“ řekl Kalten. „Čím je tak přitahuješ? Vzhledem určitě ne – ale na druhou stranu, možná ano. Jsou koneckonců zvyklí koukat na trolly.“

Sparhawk se významně zadíval na zábradlí na okraji paluby. „Jak by se ti líbilo chvíli utíkat vedle lodi, Kaltene?“

„Ani ne, Sparhawku. Dnešní díl cvičení jsem si už vybral, když si ze mě Mirtai udělala rohožku.“

* * *

Vítr nepřestával vát a nebe zůstávalo čisté. Obepluli jižní výběžek Zemochu a vydali se severovýchodním směrem podél východního pobřeží. Jednou, když stál s dcerou na zádi, rozhodl se Sparhawk ukojit vzrůstající zvědavost.

„Jak dlouho jsme ve skutečnosti na moři, Danae?“ zeptal se bez obalu.

„Pět dní,“ odpověděla.

„Vypadá to, že dva týdny nebo déle.“

„Děkuji, tati. Stačí ti to jako odpověď na otázku, jak dobře si dokážu poradit s časem?“

„Během pěti dnů bychom přece nedokázali sníst tolik jídla jako během dvou týdnů. Nebude to kuchařům podezřelé?“

„Podívej se dozadu, tati. Proč myslíš, že ve vodě vesele poskakuje tolik ryb? A proč nás sleduje tolik racků?“

„Asi se něčím krmí.“

„Jsi všímavý, Sparhawku, ale jak je možné, že jich tam je tolik a mají co jíst? Pokud jim samozřejmě někdo nehází jídlo ze zádi.“

„Kdy to děláš?“

„V noci.“ Pokrčila rameny. „Ryby jsou mi hrozně vděčné. Řekla bych, že mě pomalu začínají uctívat.“ Zasmála se. „Ryby mě ještě nikdy neuctívaly, a jejich řeč moc dobře neovládám. Většinou je to samé bublání. Můžu mít doma velrybu?“

„Ne. Už máš kočku.“

„Našpulím pusu.“

„S našpulenou pusou vypadáš hloupě, ale jestli chceš, tak do toho.“

„Proč nemůžu mít velrybu?“

„Protože se nedají ochočit. Nejsou to dobří mazlíčci.“

„To je hloupá odpověď, Sparhawku.“

„Položila jsi mi hloupou otázku, Aphrael.“

* * *

Přístav Salesha na horním konci Daconského zálivu bylo ošklivé město, které odráželo kulturu, jež se v Zemochu držela po devatenáct set let. Zdálo se, že Zemochy zmátlo, co se jejich hlavnímu městu před šesti lety stalo. Bez ohledu na to, jak

často byli ujišťováni, že Otha ani Azash se už nevrátí, se stejně lekali při náhlých hlasitých zvucích a na jakékoli překvapení reagovali útekem.

„Rozhodně doporučuji strávit noc na lodi, Výsosti,“ radil Stragen královně poté, co prověřil, jaké ubytování je ve městě k dispozici. „V nejlepším hotelu v Saleshe bych nenechal ani psy.“

„To je to tak zlé?“ zeptala se.

„Ještě horší, má královno.“

Zůstali tedy na palubě a vyrazili druhý den brzy ráno. Silnice, po které jela dlouhá kolona na sever, byla opravdu špatná, a kočár s královnou a jejím doprovodem sebou na cestě do nízkého pohoří mezi pobřežím a městem Basne házel a vrzal. Jeli asi hodinu, když Talen vyrazil vpřed. Jednou z jeho povinností královnina pážeta bylo vyřizovat pro ni vzkazy. Tentokrát však nejel na koni sám. Za ním seděla Sparhawkova dcera, držela se ho rukama kolem pasu a tvář si opírala o jeho záda. „Chce jet s tebou,“ řekl Talen Sparhawkovi. „Tvoje žena, Emban a velvyslanec se baví o politice. Princezna na ně zívala tak dlouho, až jí královna dovolila opustit vůz.“

Sparhawk přikývl. Protože Zemochové byli najednou tak zkrotlí, byla tato část cesty poměrně bezpečná. Natáhl se a zvedl dceru před sebe na sedlo na Faranově hřbetě. „Myslel jsem, že politiku zbožňuješ,“ řekl, sotva se Talen vrátil na své místo vedle kočáru.

„Oscagne popisuje organizaci Tamulské říše,“ odpověděla princezna. „Tu už znám. Nedělá moc chyb.“

„Budeš zmenšovat vzdálenost odsud do Basne?“

„Jistě, jestli ovšem nemáš rád dlouhé namáhavé cesty nudnou krajinou. Faran a ostatní koně zkracování vítají, vidí, Farane?“

Velký hřebec nadšeně zaržal.

„On je tak hodný kuň,“ řekla Danae a opřela se o otcovu obrněnou hruď.

„Faran? To je syčák s odpornou povahou.“

„Protože od něj očekáváš, že takový bude, tati. Jen se ti snaží udělat radost.“ Zaklepala mu na brnění. „S tímhle budu muset něco udělat,“ pravila, „jak dokážeš ten strašný zápach vydržet?“

„Člověk si zvykne.“ Všichni církevní rytíři měli na sobě kompletní brnění, a na kopích se jim třepotaly pestrobarevné praporky. Sparhawk se rozhlédl, aby se ujistil, že je nikdo nemůže slyšet. „Aphrael,“ řekl tiše, „mohla bys to zařídit tak, abych viděl skutečný čas?“

„Nikdo nemůže vidět čas, Sparhawk.“

„Víš, co myslím. Chci vědět, co se ve skutečnosti děje, ne se dívat na tu iluzi, kterou jsi vytvořila, abys utajila, co děláš.“

„Proč?“

„Jen chci vědět, co se děje, to je celé.“

„Nebude se ti to líbit,“ varovala ho.

„Jsem církevní rytíř. Jsem zvyklý dělat věci, které se mi nelíbí.“

„Když na tom trváš, tati.“

Sparhawk nevěděl, co vlastně čekal – možná trhavý, zrychlený pohyb, a do toho hlasy přátel, znějící jako štěbetání ptáků, jak se dlouhé rozhovory smrštily do

malých výbuchů nesrozumitelných zvuků. Nic takového se však nestalo. Faranův krok najednou vypadal neuvěřitelně hladký, jako by velký kuň letěl nad zemí – nebo spíš jako by země letěla pod jeho kopyty. Sparhawk ztěžka polkl a rozhlédl se po svých přátelích. Jejich tváře vypadaly prázdné, jako dřevěné, oči měli napůl zavřené.

„Právě teď spí,“ vysvětlovala Aphrael. „Je jim celkem pohodlně. Věří, že právě povečeřeli a slunce zapadlo. Vyrobita jsem pro ně pěkný tábor. Zastav koně, tati. Pomůžes mi zbavit se zbylého jídla.“

„Nemůžeš ho prostě nechat zmizet?“

„A promrhat ho?“ řekla Aphrael nechápavě. „Ptáci a zvířata musí také jíst, víš?“

„Jak dlouho nám ve skutečnosti bude trvat, než dojedeme do Basne?“

„Dva dny. Mohli bychom jet i rychleji, kdyby to bylo nutné, ale nic vážného se zrovna neděje.“

Sparhawk přitáhl otěže a šel za dcerou dozadu, kde klidně stála nákladní zvířata.

„Na tohle všechno myslíš najednou?“ zeptal se.

„Není to tak těžké, Sparhawk. Prostě musíš dávat pozor na detaily, to je všechno.“

„Mluvíš jako Kurik.“

„Z Kurika by byl dobrý bůh. Pozorné sledování detailů je to nejdůležitější, co se učíme. Polož tu hovězí plec támhle k tomu stromu se zlomeným vrškem. V křoví se schovává medvěd, které se ztratilo matce. Má velký hlad.“

„Ty sleduješ každý maličký detail, který se kolem tebe děje?“

„Někdo to dělat musí, Sparhawk.“

* * *

Zemošské město Basne leželo v pěkném údolí, kde hlavní východo-západní silnice křížovala malou třpytivou říčku. Bylo to poměrně důležité obchodní centrum. Ani Azash nedokázal zkrotit přirozenou lidskou touhu obchodovat. Kousek za městem spatřili tábor.

Sparhawk zpomalil, aby vrátil princeznu Danae k matce, a když tedy vjížděli do údolí, jel vedle kočáru.

Čím víc se blížili k táboru, tím nervózněji Mirtai vypadala.

„Zdá se, že tvůj obdivovatel poslechl tvoji výzvu, Mirtai!“ ozvala se baronka Melidere.

„Samozřejmě,“ děla obryně.

„Musí to být velice uspokojující, mít nad mužem takovou kontrolu.“

„Líbí se mi to,“ připustila Mirtai. „Jak vypadám? A upřímně, Melidere. Neviděla jsem Kringa celé měsíce a nerada bych ho zklamala.“

„Vypadáš úžasně, Mirtai.“

„Neříkáš to jen tak?“

„Jistěže ne.“

„Co myslíš, Ehlano?“ zeptala se Tamulka své majitelky. Znělo to trochu nejistě.

„Jsi úchvatná, Mirtai.“

„Až uvidím, jak se tváří, budu mít jistotu.“ Mirtai se zarazila. „Možná bych si ho opravdu měla vzít,“ dodala. „Myslím, že bych se cítila bezpečněji, kdyby měl na sobě vypálenou moji značku.“ Vstala, otevřela dvířka kočáru, natáhla se, aby si

---

zpoza vozu přitáhla svého koně, a doslova se přelila na jeho hřbet. Mirtai nikdy nepoužívala sedlo. „Tak,“ vzdychla. „Pojedu se podívat, jestli mě ještě pořád miluje.“ Klepla koně patami do slabin a odcválala do údolí, aby se setkala s čekajícím domim.

Kapitola devátá

elojci byli nomádští pastevcí z pomezí východní Pelosie. Uměli výborně jezdit na koních a patřili mezi obávané válečníky. Mluvili jakousi archaickou verzí elénštiny, mnohá slova jejich řeči se v moderním jazyce už nevyskytovala. Mezi ně patřilo domi, slovo plné hluboké úcty. Znamenalo to přibližně vůdce, přestože, jak jednou podotkl sir Ulath, v překladu se značná část významu ztrácela.

Stávající domi Pelojců se jmenoval Kring. Kring byl hubený muž lehce nadprůměrné výšky. Holil si hlavu, jak bylo mezi muži jeho národa zvykem, a na kůži hlavy i na obličeji měl hrozné jizvy, které dávaly tušit, že povýšení na vůdce mezi Pelojci obnáší jisté množství bojů na život a na smrt mezi rivaly. Byl oblečený v černé kůži a z celoživotního vysedávání na koni měl nohy do O. Byl to zapřisáhlý oddaný přítel a Mirtai uctíval od prvního okamžiku, kdy ji spatřil. Mirtai mu to nerozmlouvala, ovšem oddat se mu odmítala. Tvořili podivný pár, protože Atana svého věrného ctitele převyšovala o víc než stopu.

Pelojci byli štedří hostitelé, a proces „společného jedení soli“ obvykle obnášel obrovské množství pečeného masa, během jehož požívání muži „probírali dění“, což mohlo znamenat cokoli od hovorů o počasí po formální vyhlášení války.

Když pojedli, začal Kring popisovat, čeho si během cesty stovky Pelojců Zemochem všiml. „Nikdy to nebylo opravdové království, příteli Sparhawku,“ pravil. „Ne takové, na jaká jsme zvyklí. V Zemochu žije příliš mnoho různých druhů lidí, než aby se snesli pod jednou střechou. Pohromadě je držel jen strach z Othy a z Azashe. Teď, když už nemají ani císaře, ani boha, se pomalu rozpadají. Nedošlo k žádné válce ani ničemu takovému. Prostě už jen nejsou jeden s druhým v kontaktu. Mají své vlastní starosti a nemají důvod spolu mluvit.“

„Mají vůbec nějakou vládu?“ zeptal se Tynian holohlavého domiho.

„Je tu jistý systém, příteli Tyniane,“ odpověděl Kring. Seděli ve velkém otevřeném stanu uprostřed tábora Pelojců a jedli pečeného vola. Slunce zrovna zapadalo a hory na západě vrhaly do příjemného údolí dlouhé stíny. Okna půl míle vzdáleného města Basne svítila. „Všechny úřady Othovy vlády se přesunuly do Gamy Doritu,“ vysvětloval Kring. „K Zemochu se všichni odmítají být jen přiblížit. Úředníci v Gamě Doritu tráví veškerý čas sepisováním předpisů, ale jejich poslové se většinou zastaví v nejbližší vesnici, předpisy roztrhají, chvíli počkají, vrátí se a řeknou svým zaměstnavatelům, že všechno probíhá dobře. Úředníci jsou spokojeni, poslové nemusejí jezdit daleko a lidé se mohou starat o sebe. Vlastně to není zas tak špatná vláda.“

„A co náboženství?“ zeptal se sir Bevier zvědavě. Bevier byl oddaný mladý rytíř, trávil spoustu času mluvením a přemýšlením o bohu. Jeho přátelé ho i přesto měli rádi.

„O víře moc nemluví, příteli Beviere,“ odpověděl Kring. „Především jejich víra je dostala do té šlamastyky, proto o tom neradi otevřeně mluví. Pěstují obilí, starají se o ovce a kozy, a bohové ať si své sváry vyřeší sami. Už nikoho neohrožují.“

„Pomineme-li fakt, že rozpadlý národ je otevřená pozvánka pro kohokoli, kdo se nachází poblíž a má něco, co aspoň vzdáleně připomíná armádu,“ ozval se velvyslanec Oscagne.

„Kdo by se obtěžoval, Vaše Excellence?“ zeptal se ho Stragen. „V Zemochu ne najdete nic cenného. Zdejší zloději si museli sehnat poctivou práci, aby se užívali. Othovo zlato byla nejspíš jen iluze. Všechno zmizelo, když Azash zemřel.“ Suše se usmál. „A nemáte ani tušení, jak moc z toho byli rozmrzelí ti, kteří podporovali primase cimmurského.“

Vzápětí se s Kringovým obličejem stalo cosi divného. Drsný nájezdník, jehož pouhé jméno zasévalo strach do srdcí jeho sousedů, nejprve zbledl a pak zčervenal. Mirtai se vynořila ze stanu pro ženy, kam se musela s ostatními podle pelojského zvyku uchýlit. Královna Ehlana kupodivu vůbec neprotestovala, což Sparhawka poněkud znervózňovalo. Mirtai využila ubytování ve stanu k tomu, aby učinila svůj zjev „snositelnějším“. Na Kringa očividně udělala dojem. „Omluvte mě,“ řekl, rychle vstal a uháněl k hvězdě svého života.

„Řekl bych, že přihlížíme zrození legendy,“ podotkl Tynian. „Pelojci budou o Kringovi a Mirtai skládat básně nejméně několik set let.“ Podíval se na tamulského velvyslance. „Chová se Mirtai stejně jako všechny ostatní atanské ženy, Vaše Excellence? Kringova pozornost jí rozhodně dělá dobře, ale odmítá mu dát definitivní odpověď.“

„Atana se chová tak, jak je zvykem, sire Tyniane,“ odpověděl Oscagne. „Atanské ženy věří v dlouhé, neuspěchané námluvy. Líbí se jim, když je někdo pronásleduje, po svatbě většina mužů obrátí svou pozornost k jiným záležitostem. Ví, že během téhle doby je naprostým středem domiho života. Slyšel jsem, že ženám se taková pozornost líbí.“

„Netahá ho jen tak za nos, že ne?“ zeptal se Berit. „Mám domiho rád a nerad bych, aby mu zlomila srdce.“

„Kdepak, sire Berite. Určitě má zájem. Kdyby jí jeho pozornost vadila, už by ho dávno zabila.“

„Námluvy mezi Atany musí být dost nebezpečné,“ řekl Kalten.

„To ano,“ zasmál se Oscagne. „Muž musí být velmi opatrný. Když je moc agresivní, žena ho zabije, a když není dostatečně agresivní, žena si vezme někoho jiného.“

„To je dost necivilizované,“ pravil Kalten nesouhlasně.

„Atanám se to podle všeho líbí, ženy jsou primitivnější než my.“

* * *

Z Basne odjeli druhý den brzy ráno a pokračovali na východ k Esu na hranici Zemochu a Astelského království. Pro Sparhawka to byla zvláštní cesta. Zabrala tři dny, tím si byl naprosto jistý. Přesně si pamatoval každou minutu oněch tří dnů i každou míli, kterou ujeli. Přesto ho jeho dcera pravidelně budila ve chvílích, kdy byl pevně přesvědčený, že spí ve stanu, a vždycky s úlekem zjistil, že místo toho

dříme na Faranových zádech, a podle slunce cesta, která se jevila jako celodenní, trvala ve skutečnosti méně než šest hodin. Princezna Danae během jízdy, jež ve skutečnosti netrvala déle než jeden den, otce budila z praktických důvodů. Když se k nim přidali Pelojci, stouplо množství zásob, které bylo potřeba každou „noc“ opatrně zahodit, a Danae potřebovala, aby jí s tím otec pomohl.

„Co jsi dělala se zásobami, když jsme cestovali s Wargunovou armádou?“ zeptal se jí Sparhawk druhou „noc“, která ve skutečnosti trvala asi půl hodiny a odehrála se časně odpoledne onoho nekonečného dne.

„Dělala jsem to jinak,“ pokrčila rameny.

„Jak jinak?“

„Prostě jsem přebytky nechala zmizet.“

„Nemůžeš to teď udělat stejně?“

„Můžu, ale pak bych je nemohla nechat zvířatům. Kromě toho tak máme možnost popovídat si, aniž by nás někdo slyšel. Vysyp ten pytel obilí pod támhle ty keře, Sparhawk. V trávě čeká hejno křepelek. Poslední dobou se moc nenajedly a kuřata zrovna rychle rostou.“

„Chtěla sis o něčem promluvit?“ zeptal se Sparhawk a rozřízl pytel se zrním dýkou.

„O ničem konkrétním. Jen mě prostě baví si s tebou povídat a ty máš většinou moc práce.“

„Kromě toho máš příležitost se předvést, vid’?“

„Řekla bych že ano. Nebylo by tak úžasné být bohyně, kdybych se čas od času nemohla trochu předvést.“

„Mám tě rád,“ zasmál se Sparhawk.

„To je tak milé, Sparhawk!“ vyjekla Danae vesele. „Přímo od srdce, vůbec jsi o tom nepřemýšlel. Mám pro tebe proměnit trávu v levanduli – jen tak, abych ti ukázala, jak mě to potěšilo?“

„Stačí, když mi dáš pusu. Levandulová tráva by mohla zmást koně.“

Večer dorazili do Esu. Dětská bohyně smísila skutečný a zdánlivý čas tak dokonale, že do sebe bez problémů zapadly. Sparhawk byl církevní rytíř, zvyklý na magii, ale jeho představitivost se odmítala zabývat myšlenkou, jakou moc má ta rozmarná malá bohyně, která – jak prohlásila během střetu s Azashem v Zemochu – se stvořila vlastní vůlí, a rozhodla se znovu narodit jako jeho dcera.

Na noc se utábořili kousek od města, a když pojedli, Talen a Stragen si vzali Sparhawk stranou. „Co bys řekl malému průzkumu?“ zeptal se Pandionce Stragen.

„Jak by sis ho představoval?“

„Esos je docela velké město,“ odpověděl světlovlasý Thalesijec, „a zdejší zloději jsou jistě aspoň trochu organizovaní. Myslel jsem, že bychom my tři dokázali od jejich vůdce zjistit užitečné informace.“

„Pozná tě?“

„Pochybují. Emsat je odsud daleko.“

„Jak víš, že se s tebou bude chtít bavit?“

„Slušnost, Sparhawk. Zloději a vrazi jsou k sobě navzájem neuvěřitelně slušní. Je to tak zdravější.“

„Jestliže tě nepozná, jak bude vědět, že k tobě má být slušný?“

„Existují jisté signály, které pozná.“

„Vaše společnost je pěkně složitá, co?“

„Všechny společnosti jsou složité, Sparhawk. Je to jedno z břemen civilizace.“

„Někdy mě ty signály budeš muset naučit.“

„Myslím, že ne.“

„Proč ne?“

„Protože nejsi zloděj. To je další z těch složitých věcí, o kterých mluvíme. Jde o to, že jediné, co máme, je velvyslancův poněkud všeobecný popis toho, co se děje. Já bych raději věděl něco konkrétnějšího, ty ne?“

„Určitě ano, příteli.“

„Co kdybychom se tedy vytratili do Esu a podívali se, jestli něco nezjistíme?“

„Dobrý nápad.“

Převlékli se do nenápadných šatů, odjeli z tábora a udělali si zajižďku na západ, aby přijeli k městu z této strany.

Když se přiblížili, Talen se kriticky zahleděl na opevnění a nehlídanou bránu. „Když uvážíš, jak blízko je hranice se Zemochem, jsou nějací bezstarostní,“ poznamenal.

„Zemoch už není hrozba,“ nesouhlasil Stragen.

„Staré zvyky mizí pomalu, mylorde Stragene, a není to zas tak dlouho, co se Otha vztekal na hranicích s Azashem za zády.“

„Pochybuji, že místní pokládali Azashe za nebezpečného,“ řekl Sparhawk. „Othův bůh neměl nejmenší důvod chodit na tuhle stranu. Zajímal ho západ, protože tam byl Bhelliom.“

„Asi máš pravdu,“ připustil Talen.

Esos nebylo velké město, velikostí bylo podobné Lendě ve střední Elénii. Bylo však trochu starobylé, protože na stejném místě stávalo město už od úsvitu věků. Dlážděné ulice byly úzké a křivolaké, a bez zřetelného důvodu vedly na všechny strany.

„Jak najdeme část města, kde žijí tví kolegové?“ zeptal se Sparhawk Stragena. „Nemůžeme přece jen tak napochodovat k nějakému člověku a zeptat se ho, kde najdeme zloděje, ne?“

„Postaráme se o to,“ usmál se Stragen. „Talene, běž se zeptat nějakého kapsáře, kde tu mají zloději doupě.“

„Hned,“ zazubil se Talen a sjel z koně.

„To mu bude trvat celou noc,“ řekl Sparhawk.

„Jedině kdyby byl slepý,“ odpověděl Stragen, zatímco chlapec zamířil k rušné postranní ulici. „Od chvíle, kdy jsme vjeli do města, jsem viděl šest kapsářů, a to jsem se nedíval nijak pozorně.“ Našpulil rty. „Mají trochu jinou techniku. Možná kvůli těm úzkým ulicím.“

„Co s tím mají co dělat ulice?“

„V těsných čtvrtích do sebe lidé narážejí,“ pokrčil Stragen rameny. „Kapsáři v Emsatu nebo v Cimmuře by nikdy neprošlo, kdyby vrazil do klienta tak, jak to dělají tady. Je to sice účinnější, to ano, ale jsou z toho špatné pracovní návyky.“

Talen se vrátil za několik minut. „Je to dole u řeky,“ hlásil.

„Jak jinak,“ řekl Stragen. „Zloděje to k řekám nějak přitahuje. Nikdy nepřijdu na to, co to je.“

Talen pokrčil rameny. „Možná proto, abychom ji mohli přeplavat, kdyby se něco pokazilo. Raději půjdeme pěšky. Na koních přitahujeme moc pozornosti. Na konci ulice je stáj, kde můžeme nechat koně.“

Krátce promluvili s nevlídným stájníkem a dál pokračovali po svých.

Zlodějské doupě v Esu byla zapadlá hospoda na konci úzké slepé ulice. Na reza-
vém háku nad dveřmi visel štít s hroznem vína a na prahu se rozvalovala dvojice
statných povaleců, která popíjela pivo z otlučených korbelů.

„Hledáme nějakého Djuktu,“ řekl jim Talen.

„Proč?“ zavrčel jeden z chlapů podezřívavě.

„Pracovní záležitost,“ odpověděl Stragen chladně.

„To by mohl říct každéj,“ odpověděl neoholený chlap, vstal a do ruky vzal tlus-
tou palici.

„Tohle je vždycky tak únavné,“ vzdychl Stragen. Jeho ruka bleskově popadla jí-
lec rapíru a štíhlá čepel se zasvištěním vyletěla z pochvy. „Příteli,“ řekl povaleci,
„jestli nechceš mezi snídaní a večeří tři stopy oceli, tak uhneš.“ Jako jehla špičatý
konec rapíru se významně dotkl mužova břicha.

Druhý pobuda se odplížil ke straně a rukou nenápadně sahal po dýce.

„Nedělal bych to,“ varoval ho Sparhawk výhrůžně tichým hlasem. Odhrnul
plášť a odhalil kroužkovou košili a jílec meče. „Nevím, kde přesně je teď tvoje sní-
daně nebo večeře, sousede, ale určitě bych je dokázal odlišit, až budou tvoje střeva
ležet na ulici.“

Chlap se zastavil a ztěžka polkl.

„Ten nůž,“ zavrčel Sparhawk, „zahod' ho.“

Dýka zacinkala na dláždění.

„Jsem rád, že jsme náš malý problém dokázali vyřešit bez větších potíží,“ řekl
pomalu Stragen. „Co kdybychom teď všichni šli dovnitř, abyste nás mohli seznámit
s Djuktou?“

Hospoda měla nízký strop a podlahu pokrytou shnilou slámou. Svítilo tu něko-
lik hrubých lamp, ve kterých se páčil roztavený lůj.

Djukta byl nejchlupatější člověk, jakého kdy Sparhawk viděl. Paže i ruce měl
pokryté kudrnatou černou kožešinou. Z límce tuniky mu trčely chumáčce chlupů,
jeho uši a nosní dírky připomínaly ptačí hnízda a vousy mu začínaly hned pod oč-
ními víčky. „Co to má být?“ zeptal se. Hlas se linul odkudsi zpoza té rohože, kterou
měl na obličej.

„Přinutili nás, abychom je pustili dovnitř, Djukto,“ stěžoval si jeden z hlídačů
a ukázal na Stragenův rapír.

Djukta výhrůžně přimhouřil prasečí očka.

„Nebud' protivný,“ vyzval ho Stragen, „a dávej pozor. Už jsem dvakrát udělal
poznávací znamení, a ty sis toho ani nevšiml.“

„Všiml, ale vlézt sem s taseným mečem není zrovna pěkný začátek.“

„Měli jsme moc málo času. Myslím, že nás sledují.“ Stragen zasunul rapír do
pochvy.

„Vy nejste zdejší, že ne?“

„Ne. Jsme z Eosie.“

„Pěkně daleko od domova.“

„O to nám šlo. Je tam teď trochu nebezpečno.“

„Z jaké jste branže?“

„V podstatě tuláci, hledali jsme proto štěstí na pelosijských silnicích a cestách. Zrovna jsme mluvili o jedné záležitosti s vysoce postaveným člověkem z církve, když se mu udělalo špatně a umřel, a církevní rytíři se rozhodli vyšetřit příčinu jeho nevolnosti. Rozhodli jsme se s přáteli, že potřebujeme změnit vzduch.“

„Ti církevní rytíři jsou opravdu tak zlí, jak se říká?“

„Ještě horší. My tři jsme jediní, kdo zbyli z třicetičlenné bandy.“

„Chystáte se tu pustit do práce?“

„Ještě jsme se nerozhodli. Říkali jsme si, že se tu nejdřív rozhlédneme a ujistíme se, že nás rytíři už nesledují.“

„Nechcete nám říct svoje jména?“

„Ani ne. Nevíme jistě, jestli tu zůstaneme, a nemá cenu vymýšlet si nová jména, když se tu nebudeme chtít usadit.“

Djukta se zasmál. „Když si nejste jistí, že tu chcete zůstat, proč jste za mnou přišli?“

„Především ze slušnosti. Je velmi nezdvořilé nenavštívit kolegu, když prochází městem, a také jsme si říkali, že by nám ušetřilo dost času, kdybys nám obětoval pár minut a vysvětlil nám, jak je to v místních končinách s prosazováním práva.“

„V Eosii jsem nikdy nebyl, ale řekl bych, že se to dělá všude stejně. Lupiče nikdo příliš nemiluje.“

„Nikdo nás nechápe,“ povzdychl si Stragen. „Máte tu předpokládám šerify a tak podobně?“

„Máme tu šerify,“ řekl Djukta, „ale ti v téhle části Astelu nechodí moc často na venkov. Šlechtici si svá vlastní panství hlídají sami. Šerifové obvykle pomáhají vybírat daně, a proto je venku většinou moc nevítají.“

„To je užitečné. Budeme si tedy muset poradit jen se špatně vycvičenými poddanými, kteří umějí spíš chytat zloděje slepic než opravdové lupiče. Je to tak, nebo ne?“

Djukta přikývl. „Dobré je, že venkovští šerifové nechodí za hranice svého panství.“

„To je lupičův sen,“ zazubil se Stragen.

„Ne tak docela,“ zarazil ho Djukta. „Není moc dobré dělat venku zbytečný rámus. Místní šerif vás nebude honit, ale pošle zprávu do atanské posádky v Canae. Nikdo nedokáže utíkat tak rychle ani tak daleko, aby utekl Atanům, a nikdo ještě Atany nenaučil, jak se berou zajatci.“

„To by mohla být jistá nevýhoda,“ připustil Stragen. „Ještě něco bychom měli vědět?“

„Slyšeli jste o Ayachinovi?“

„Nemyslím si.“

„To by vás mohlo dostat do pěkné kaše.“

„Kdo je to?“

Djukta se otočil. „Akrosi,“ houkl. „Pojď sem a řekni tady kolegům o Ayachinovi.“ Pokrčil rameny a rozhodil rukama. „Nejsem moc kovaný v dějepise,“ vysvětlil, „ale Akros býval učitel, než ho chytli, jak krade u svého zaměstnavatele. Možná nebude mluvit moc srozumitelně. Má trochu problémy s pitím.“

Akros vypadal zanedbaně, měl červené oči a pětidenní strniště. „Co chceš, Djukto?“ zeptal se a zakýval se.

„Prohrabej, co ti zbylo v hlavě, a řekni tady našim kamarádům, co víš o Ayachinovi.“

Opilý učitel se usmál a jeho skelný pohled se rozzářil. Posadil se na židli a napil se z korbelu. „Jsem jen trochu opilý,“ zabláboli nezřetelně.

„To je pravda,“ řekl Djukta Stragenovi. „Když je opravdu ožralý, nemůže ani mluvit.“

„Kolik toho víte o historii Astelu, pánové?“ zeptal se Akros.

„Moc ne,“ přiznal se Stragen.

„Zopakuj v krátkosti hlavní body.“ Akros se opřel do židle. „V devátém století se jeden z chyrellských arciprelátů rozhodl, že elénská víra by měla být znovusjednocena – pod jeho velením, přirozeně.“

„Přirozeně.“ Stragen se usmál. „Zdá se, že je to vždycky tak.“

Akros si přešel rukou přes obličej. „Neznám to tak dobře, takže možná něco vynechám. To se stalo ještě před vznikem církevních rytířů, proto arciprelát donutil eosijské krále, aby mu dali armádu a pak pochodovali přes Zemoch. Stalo se to ještě před Othovým narozením, takže Zemoch nebyl žádná překážka. Arciprelát chtěl dosáhnout sjednocení, ale šlechtice v jeho armádě mnohem víc zajímalo dobývání. Plenili Astelské království tak dlouho, až přišel Ayachin.“

Talen se naklonil kupředu a oči mu jen svítily. To bylo jeho slabé místo. Dobrý příběh ho dokázal paralyzovat.

Akros se znovu napil. „Existuje mnoho navzájem si odporujících verzí toho, kdo byl vlastně Ayachin,“ pokračoval. „Někteří tvrdí, že to byl princ, jiní zase že baron, a dokonce se našli i tací, kteří říkají, že to byl jen poddaný. Každopádně to byl zapálený vlastenec. Vyburcoval i pány, kteří se zatím útočníkům nepostavili, a pak udělal něco, co si ještě nikdo předtím netroufl. Tažení proti útočníkům trvalo léta a po poměrně velké bitvě, kterou na první pohled prohrál, utekl Ayachin na jih a vlákal eosijské armády do astelských bažin na jihu království. Tajně se spojil s vlastenci z Edomu, takže jižní okraj bažin lemovala obrovská armáda. Poddaní, kteří v kraji žili, provedli Ayachinovo vojsko močálem, ale Eosijci se pokusili projít přímo, a většina z nich se utopila, bahno je stáhlo ke dnu. Zbylé nepřátele, kteří dorazili až na druhou stranu, povraždili vojáci Ayachina a jeho edomských spojenců.“

Nějakou dobu byl samozřejmě velkým národním hrdinou, ale páni, které rozzuřilo, že ozbrojil poddané, se proti němu spikli a nakonec byl zavražděn.“

„Proč to musí vždycky skončit takhle?“ ozval se Talen.

„Tady náš mladý přítel je literární kritik,“ řekl Stragen. „Chtěl by, aby všechny příběhy končily šťastně.“

„Legenda je sice hezká,“ zavrčel Djukta, „ale důležité je, že Ayachin se vrátil – nebo to aspoň poddaní tvrdí.“

„Je to součást astelského folklóru,“ řekl Akros. „Venkované si mezi sebou povídají, že jednoho dne dojde k velké krizi a Ayachin vstane z hrobu, aby je opět vedl.“

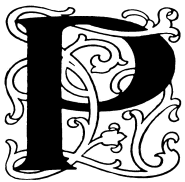
Stragen vzdychl. „Copak si někdo nemůže vymyslet něco nového?“

„Co tím chceš říct?“ zeptal se Djukta.

„Ale nic. Podobný příběh koluje i v Eosii. Proč by nás to mělo zajímat, kdybychom se tu rozhodli pracovat?“

„Součástí příběhu, o kterém vám Akros vyprávěl, je jedna věc, ze které každému tuhne krev v žilách. Venkované věří, že až se Ayachin vrátí, osvobodí je. Je mezi nimi nějaká horká hlava, která je povzbuzuje. Nevíme, jak se jmenuje, ale lidé mu říkají ‚Šermíř‘. Chodí mezi nimi a vykládá, že Ayachina viděl. Venkované tajně shánějí zbraně – nebo si je vyrábějí. V noci se plíží do lesů a poslouchají projevy, které tam ten ‚Šermíř‘ vede. Měli byste o nich vědět, protože by bylo nebezpečné, kdybyste na ně neočekávaně narazili.“ Djukta se podrbal v rozčepýřeném plnovousu. „Normálně je mi to jedno, ale byl bych rád, kdyby toho Šermíře chytili a pověsili nebo něco. Zpracoval všechny venkovany, takže chtějí svrhnout utlačovatele, a neřekl jim, koho přesně myslí těmi utlačovateli. Možná mluví o Tamulech, ale většina z jeho příznivců si myslí, že mluví o vyšších třídách. Neklidný poddaný je nebezpečný poddaný. Nikdo neví, kolik jich vlastně je, a jestli začnou mít divoké nápady o rovnosti a spravedlnosti, bůh ví kam až to zajde.“

Kapitola desátá

odobností je příliš mnoho, než aby to byla náhoda," říkal Sparhawk příští ráno, když mířili pod zakaboněným nebem po darsaské silnici na severovýchod. Se svými společníky se shromáždili u Ehlanina kočáru, aby prodiskutovali novinky od Djukty. Vzduch byl těžký a dusný a ani se nepohnul.

„Skoro musím souhlasit," odpověděl velvyslanec Oscagne. „Nacházím v tom jisté schéma, jestliže to, co jste mi řekli o Lamorkandu, je přesné. Naše říše rozhodně není demokratická, a řekl bych, že vaše západní království jsou na tom podobně. Ale nejsme tak tvrdí vládcí – ani my, ani vy. Myslím, že jsme se stali symboly společenské nespravedlnosti, nezbytně přítomné v každé kultuře. Neříkám, že nás lidé nemohou nenávidět. Všichni lidé na světě nenávidí své vládce – bez urážky, Vaše Výsosti," usmál se na Ehlanu.

„Dělám všechno proto, aby mě mí lidé nenáviděli co nejméně," odpověděla. Měla na sobě bleděmodrý sametový cestovní plášť a Sparhawkovi se zdálo, že je dnes ráno obzvlášť krásná.

„Nikdo by jistě nemohl nenávidět někoho tak krásného jako vy, Vaše Veličenstvo." Oscagne se usmál. „Důležité je, že svět je plný nespokojenosti a někdo toho využívá, aby strhl zavedený pořádek – říši v Tamuli a království a církev v Eosii. Někdo chce, aby se strhla pořádná vřava, a neřekl bych, že ho k tomu žene hlad po společenské spravedlnosti."

„Velmi by nám to pomohlo porozumět situaci, kdybychom dokázali přesně určit, o co mu jde," dodal Emban.

„O příležitost," nadhodil Ulathe. „Když je klid a všechno bohatství a moc jsou rozdělené, pro lidi, kteří šplhají po žebříčku, nezbyvá nic. Jediná možnost, jak se mohou dostat ke svému podílu, je obrátit všechno vzhůru nohama a párkrát s tím zatřepat."

„To je brutální politická teorie, sire Ulathe," pravil nesouhlasně Oscagne.

„Svět je brutální místo, Vaše Excellence," pravil Ulathe.

„Musím nesouhlasit," přidal se Bevier.

„Posluž si, můj mladý příteli," usmál se Ulathe. „Nevadí mi, když se mnou lidé nesouhlasí."

„Skutečný politický pokrok opravdu existuje. Lidé se mají mnohem lépe než před pěti sty lety."

„To jistě, ale jaká bude situace příští rok?" Ulathe se zaklonil v sedle a zadíval se na něj zkoumavým modrým pohledem. „Ambiciózní jedinci potřebují následovníky, a nejlepší způsob, jak přimět lidi, aby vás následovali, je slíbit jim, že napravíte

všechno, co je na světě špatné. Sliby mají velkou moc, ale jen děti od vůdců očekávají, že je opravdu splní.“

„Jsi pěkný cynik, Ulathe.“

„Ano, tak nějak mě lidé popisují.“

* * *

Počasi během dopoledne hrozilo stále víc. Od západu stejnoměrným tempem postupoval mohutný pruh nafialovělých mraků a nad horizontem se blýskalo. „Bude pršet, co myslíš?“ zeptal se Tynian Khalada.

Khalad se nevrle zadíval na mraky. „Na to si můžeš klidně vsadit, rytíři,“ odpověděl.

„Jak dlouho bude trvat, než začneme moknout?“

„Asi tak hodinu, pokud se ovšem nezvedne vítr.“

„Co myslíš, Sparhawku?“ zeptal se Tynian. „Neměli bychom se poohlédnout po nějakém úkrytu?“

Ze západu k nim dolehlo vzdálené zaburácení hromu.

„To byla odpověď,“ rozhodl se Sparhawk. „Lidé oblečení v oceli nemají venku v bouřce co pohledávat.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Tynian a rozhlédl se. „Další otázka je: kde? Nevidím tu žádné lesy.“

„Budeme asi muset postavit stany.“

„To je hrozně otravné, Sparhawku.“

„Nechat se usmažit bleskem v brnění je taky otravné.“

Zepředu přijel k hlavní části průvodu Kring a za ním jel malý dvoukolák. Muž v dvoukoláku byl světlovlasý, tlustý a vypadal mírně. Měl na sobě oblečení střížené ve stylu, který na západě vyšel z módy před čtyřiceti lety. „Tohle je velkostatkář Kotyk,“ oznámil domi Sparhawkovi. „Říká si baron. Chtěl se s tebou setkat.“

„Jsem nesmírně potěšen, že se setkávám s oddanými stoupenci církve, páni rytíři,“ rozplýval se tlouštík.

„Je nám ctí, barone Kotyku,“ odpověděl Sparhawk a zdvořile naklonil hlavu.

„Mé sídlo je kousek odtud,“ pokračoval Kotyk, „a vidím, že se k nám blíží špatné počasí. Mohu vám nabídnout svou skrovnou pohostinnost?“

„Už jsem ti to říkal mockrát, Sparhawku,“ ozval se Bevier mírně, „stačí důvěřovat bohu. On se o tebe postará.“

Kotyk se zatvářil zmateně.

„To byl takový chabý pokus o humor, můj pane,“ vysvětlil Sparhawk. „Mí společníci a já jsme si právě říkali, že bychom potřebovali úkryt. Tvá štedrá nabídka vyřešila náš tíživý problém.“ Sparhawk nevěděl, jaké jsou místní zvyky, ale baronovo květnaté vyjadřování naznačovalo, že se tu dbá na poněkud škrobenou formálnost.

„Všiml jsem si, že máte ve své společnosti dámy,“ poznamenal Kotyk a zadíval se na kočár, v němž jela Ehlena. „O jejich pohodlí se musíme postarat především. Můžeme se blíže seznámit, až budeme v bezpečí pod mou střechou.“

„Veď nás tedy, můj pane,“ souhlasil Sparhawk. „Rač nás vést kamkoli uznáš za vhodné, já oznámím dámám, jaké se zdařilo šťastné setkání.“ Jestli chce Kotyk formálnost, Sparhawk mu ji poskytne. Otočil Farana a jel zpátky podél průvodu.

„Kdo je ten tlustoch v tom voze, Sparhawk?“ zeptala se Ehlana.

„Nemluv o našem hostiteli tak přezíravě, světlo mého života.“

„Je ti dobře?“

„Ten tlustoch nám právě nabídl úkryt před bouří, která se nám pomalu zakusuje do pat. Zacházej s ním aspoň s vděčností, když už ne s úctou.“

„To je hodný člověk.“

„Možná by nebylo špatné, kdybychom si tvoji identitu nechali pro sebe. Nevíme, do čeho jdeme. Co kdybych tě představil prostě jako nějakou aristokratku a...“

„Co třeba markraběnku,“ zaimprovizovala Ehlana. „Markraběnku Ehlanu z Cardosu.“

„Proč z Cardosu?“

„Je to pěkný kraj s horami a hezkým pobřežím. Naprosto dokonalé podnebí a pracovití, poslušní lidé.“

„Nemusíš se mu ho snažit prodat, Ehlano.“

„Ale potřebuji znát věcné detaily, abych se o něm mohla správně rozplývat.“

Sparhawk vzdychl. „Budiž, má paní, procvič si tedy rozplývání a vymysli vhodné příběhy pro ostatní.“ Podíval se na Embana. „Je vaše morálka dostatečně pružná, aby přežila trochu lhaní, Vaše Milosti?“

„Záleží na tom, o čem mám lhát, Sparhawk.“

„Nebude to tak úplně lež, Vaše Milosti,“ usmál se Sparhawk. „Když degradujeme mou ženu, budete nejvyšším členem naší výpravy vy. Přítomnost velvyslance Oscagna jasně říká, že jde o návštěvu někoho vysoce postaveného. Řeknu baronu Kotykovi, že jste arciprelátův osobní vyslanec na císařský dvůr a že rytíři jsou váš doprovod, ne královnin.“

„To mé svědomí tolik nezatíží,“ ušklíbl se Emban. „Posluž si, Sparhawk. Lži a já to odpřisáhnou. Říkej, co musíš. Bouře se sem žene hodně rychle.“

„Talene,“ řekl Sparhawk chlapci, který jel vedle vozu, „projeď se podél průvodu a řekni rytířům, co se děje. Stačí, aby uklouzlo jedno ‚Vaše Výsosti‘, a budou z nás podvodníci.“

„Tvůj manžel se jeví velmi slibně, markraběnko Ehlano,“ podotkl Stragen. „Dej mi nějaký čas na výcvik a vychovám z něj perfektního podvodníka. Instinkty má dobré, ale technika ještě pokulhává.“

Sídlo barona Kotyka byla honosná rezidence uprostřed parkové zahrady, a u úpatí kopce, na němž stála, se rozkládala celkem velká vesnice. Za hlavním domem stálo několik velkých přístavků. „Naštěstí, páni rytíři, zde mám dost prostoru i pro tak velkou výpravu, jako je ta vaše,“ sdělil jim baron. „Obávám se však, že ubytování pro většinu vašich mužů bude poměrně prosté. Jsou to ubytovny ženců.“

„Jsme církevní rytíři, můj pane Kotyku,“ odpověděl Sparhawk. „Jsme na tvrdé podmínky zvyklí.“

Kotyk vzdychl. „Zde v Astelu nemáme takovou instituci,“ zalitoval. „Tolik věcí nám v naší chudé, zapadlé zemi chybí.“ K sídlu jeli po dlouhé, bílým šterkem vysypané silnici, lemované po obou stranách košatými jilmy, a zastavili před širokým

kamenným schodištěm, které vedlo ke klenutým hlavním dveřím. Baron ztěžka slezl z vozu a podal opratě jednomu z vousatých poddaných, kteří se přihnali z domu, aby je přivítali. „Prosím pěkně, milí pánové,“ řekl baron, „netrvejme na ceremoniích. Vstupme, nechť nás blížící se bouře nedostihne.“

Sparhawk netušil, jestli je baronovo škrobené vyjadřování pro kraj typické nebo je to jeho osobní libůstka či je nervózní ze vznešené návštěvy. Pokynul Kaltenovi a Tynianovi. „Dohlédněte na to, aby se rytíři a Pelojci schovali,“ řekl jim tiše. „Pak přijďte za námi do domu. Khalade, běž s nimi. Ať čeledíni nenechají koně venku na dešti.“

Dveře do sídla se rozletěly a objevily se tři dámy oblečené ve starodávných šatech. Jedna byla vysoká a hranatá. Měla husté tmavé vlasy a ve tváři jí ještě přetrvávaly stopy bývalé krásy. Čas k ní však nebyl moc milosrdný. Přísný, povýšený obličej brázdily vrásky a zřetelně šilha. Druhé dvě byly obě světlovlasé a nanicotaté, s rysy zcela jasně podděnými po baronovi. Za nimi stál bledý mladý muž, celý v černém sametu. Na obličejí měl přilepený permanentní úšklebek. Tmavé vlasy měl upravené do dlouhých kudrn, které mu splývaly po zádech v umělecky naaranžovaných lóknách.

Po krátkém představení Kotyk odvedl všechny dovnitř. Vysoká tmavovlasá žena byla jeho manželka Astansia. Blondýnky byly, jak Sparhawk správně uhodl, jeho sestry, starší Ermude a mladší Katina. Bledý mladík byl Elron, bratr baronky Astansie – a jak je pyšně zpravila hlasem vznášejícím se na pokraji zbožňování, byl básník.

„Myslíš, že bych mohla vyklouznout, kdybich tvrdila, že mě bolí hlava?“ zamumlala Ehlana ke Sparhawkovi, když následovali barona a jeho rodinu dlouhou, gobelíny lemovanou chodbou do středu domu. „Bojím se, že to bude smrtelná otrava.“

„Jestliže to musím vydržet já, vydržíš to také,“ zašeptal Sparhawk. „Potřebujeme baronův dům, budeme muset přežít jeho pohostinnost.“

Ehlana vzdychla. „Bylo by to o něco snesitelnější, kdyby to tu celé nesmrdělo vařenou kapustou.“

Baron je dovedl do „obývacího pokoje“, který byl jen o něco málo menší než trůnní sál v Cimmuře. Páchlo to tam zatuchlinou, stála tam nepohodlná, tuhá křesla a divany a koberec měl nezdravou hořčičně žlutou barvu.

„Jsme tu tak oddělení od světa,“ sdělila Katina s povzdechem baronce Melidere, „ani nevíme, co je módní. Můj nebohý bratr se snaží zůstat co nejvíce v obraze dění na západě, ale naše vzdálená poloha nás vězní a nepřivádí k našim dveřím návštěvníky. Snažily jsme se ho s Ermude přesvědčit, aby koupil dům v hlavním městě, kde bychom byli blíž dění, ale ona o tom nechce slyšet. Můj bratr toto sídlo získal sňatkem a jeho žena je tak venkovská. Věřila byste, že jsme s mou nebohou sestrou nucené nechat si šít šaty od poddaných?“

Melidere si zděšeně přitiskla dlaně na tváře. „Svatá dobroto!“ vyjekla.

Katina sáhla po kapesníku, protože se jí po obličejí začaly koulet slzy.

„Nebylo by vaší Ataně lépe u služebnictva, markraběnko?“ zeptala se baronka Astansia Ehlany a prohlížela si Mirtai s jistým znechucením.

„Pochybuji o tom, baronko,“ odpověděla Ehlana, „a i kdyby ona chtěla, nedovolila bych jí to. Mám mocné nepřátele, má paní, a můj manžel se hodně účastní

na elénských záležitostech. Královna se na něj velmi spoléhá, musím proto myslet na svou obranu.“

„Připouštím, že vaše Atana je impozantní, markraběnko,“ odfrkla si Astansia, „ale pořád je to jen žena.“

Ehlana se usmála. „Řekněte to mužům, které zabila, baronko,“ odpověděla.

Baronka na ni zůstala zděšeně koukat.

„Eosijský kontinent vypadá civilizovaně, má paní, ale to je jen pozlátko,“ přidal se Stragen. „Pod ním jsme dost divocí.“

„Cesta je dlouhá, barone Kotyku,“ řekl patriarcha Emban, „ale arciprelát a císař jsou ve spojení už od pádu Zemochu a oba získali pocit, že je načase poslat si navzájem velvyslance. Bez přímého kontaktu snadno dochází k nedorozuměním a válek už bylo na světě prozatím dost.“

„Moudré rozhodnutí, Vaše Milosti.“ Kotyk byl z přítomnosti tolika důležitých lidí v jeho domě očividně paf.

„Mám jistou reputaci v hlavním městě, sire Beviere,“ děl Elron povýšeným hlasem. „Intelligence dychtivě vyhledává mou poezii. Je však poměrně nepochopitelná pro nevzdělané. Jsem známý obzvláště pro svou schopnost vyjadřovat barvy. Domnívám se, že barvy jsou duší skutečného světa. Na své Ódě na modrou pracuji už šest měsíců.“

„Úžasná vytrvalost,“ zamumlal Bevier.

„Snažím se být co nejpodrobnější,“ prohlásil Elron. „Už jsem složil 263 stancí a konec je stále v nedohlednu.“

Bevier vzdychl. „Jako církevní rytíř mám na studium literatury velmi málo času,“ zalitoval. „Vzhledem ke svému povolání se musím soustředit na vojenské a liturgické texty. Sir Sparhawk je vzdělanější než já a jeho popisy lidí a věcí jsou občas téměř poetické.“

„To mě velmi zajímá,“ lhal Elron a jeho výraz dával najevo opovržení amatérskými pokusy. „Zabývá se také barvami?“

„Spíš světlem, řekl bych,“ odpověděl Bevier. „Ale to je koneckonců to samé, ne? Bez světla neexistují barvy. Vzpomínám si, jak jednou popisoval ulici ve městě Jirochu. Jiroch leží na pobřeží Rendoru, kde slunce buší do země jako kladivo. Hodně brzo ráno, než vyjde slunce, když se noc teprve vytrácí, má nebe barvu kované oceli. Nevrhá žádné stíny a všechno vypadá v té všudypřítomné šedi jako sochy. Domy v Jirochu jsou celé bílé a ženy chodí ke studnám, ještě než vyjde slunce, aby se vyhnuly horku. Nosí šaty, které jim zakrývají i hlavy, a závoje, všechno v černém. Na ramenou nesou hliněné nádoby. Nemají vzdělání, ale nesou se s lehkostí, která by zahanbila i tanečnice. Jejich tiché krásné procesí zahajuje každý den, jsou stíny, jež zdraví úsvit v rituálu starém jako sám čas. Viděl jste někdy to zvláštní světlo před východem slunce, Elrone?“

„Málokdy vstávám před polednem,“ odvětil mladík škrobeně.

„Měl byste to někdy zkusit,“ navrhl Bevier klidně. „Umělec by měl svému umění přece přinášet oběti.“

„Omluvíte mě, prosím,“ řekl tmavovlasý básník stroze. Lehce se uklonil a pak utekl. Pohrdavý úšklebek vystřídalo zahanbení.

„To bylo kruté, Beviere,“ pokáral rytíře Sparhawk, „a vložil jsi mi do úst svoje slova. Musím připustit, že máš také jistý jazykový talent.“

„Zapůsobilo to, jak jsem zamýšlel, Sparhawku. Kdyby se mnou ten nafoukaný mladý osel ještě chvíli takhle jednal, uškrtil bych ho. Dvě stě a něco slok ódy na modrou barvu? To je pitomec!“

„Až tě příště začne otravovat s modrou barvou, popiš mu Bhelliom.“

Bevier se otrásl. „To nechť, Sparhawku. Jen na něj pomyslím, a tuhne mi krev v žilách.“

Sparhawk se zasmál a šel k oknu, aby se podíval na déšť, bičující sklo.

Přistoupila k němu Danae a vzala ho za ruku. „Musíme tu opravdu zůstat, tati?“ zeptala se. „Z těch lidí se mi obrací žaludek.“

„Musíme se někde schovat před deštěm, Danae.“

„Můžu déšť zastavit, když ti vadí. Jestli na mě některá z těch hnusných ženských začne ještě jednou mluvit jako na mimino, proměním ji v ropuchu.“

„Mám lepší nápad.“ Sparhawk se sehnul a zvedl ji. „Chovej se ospale,“ nařídil jí. Danae okamžitě ochabla a visela mu v náručí jako hadrová panenka.

„Přeháníš to,“ pokáral ji otec. Šel na druhou stranu místnosti, opatrně ji položil na pohovku a přikryl ji jejím cestovním pláštěm. „Nechrápej,“ požádal ji. „Nejsi ještě dost stará, abys chrápala.“

Danae se na něj nevině podívala. „Ani mě to nenapadlo, Sparhawku. Najdi moji kočku a přines mi ji.“ Pak její úsměv ztvrdl. „Prohlédni si našeho hostitele a jeho rodinu opravdu pozorně, tati. Uvidíš, co jsou opravdu zač.“

„Co máš za lubem?“

„Nic. Jen jsem si říkala, že bys měl vidět, jací doopravdy jsou.“

„Už to vidím až moc dobře.“

„Ne, ne docela. Snaží se být zdvořilí, proto nedávají najevo všechno. Podíváme se pravdě do očí. Ve zbytku večera vám řeknou, co si doopravdy myslí a cítí.“

„Byl bych radši, kdyby to nedělali.“

„Měl bys být odvážný, Sparhawku, a tahle strašlivá malá rodina je typická ukázka astelského panstva. Jakmile jim porozumíš, dokážeš pochopit, co je s královstvím špatně. Mohlo by se to hodit.“ Tvářila se vážně. „Něco tu je, Sparhawku – něco, co prostě musíme vědět.“

„Co?“

„Nejsem si jistá. Dávej pozor, tati. Někdo ti dnes večer řekne něco důležitého. Teď běž najít moji kočku.“

* * *

Dostali špatně připravenou večeři a hovor u stolu byl příšerný. Baron a jeho rodina, které Danaino kouzlo obralo o zábrany, říkali věci, jaké by normálně zatajili, a jejich záštiplná, sebelítostivá ješitnost se pod vlivem nekvalitního vína, které do sebe lili jako obyčejní hospodští ochlastové, vynořovala tím nepříjemněji.

„Nestála jsem o takové barbarské odloučení,“ svěřila se Katrina v slzách nebohé Melidere. „Bůh by si přece nepřál, abych vykvétala bez povšimnutí tak daleko od světél a pozornosti hlavního města. Byly jsme oklamány, když si měl bratr vzít tu strašnou ženskou. Její rodiče nám tvrdili, že sídlo nám přinese bohatství a postavení, ale máme jen tak málo, abychom v téhle barabizně mohli zůstat. Nemáme nejmenší

naději, že si budeme někdy moct dovolit dům v Darsu.“ Skryla obličej do dlaní. „Co se mnou bude?“ štkala. „Světla, plesy, u mých dveří houfy nápadníků, oslněných mým důvtipem a krásou.“

„Neplač, Katrino,“ vzlykala Ermude. „Jestli budeš plakat, tak já začnu taky.“ Sestry si byly tak podobné, že je Sparhawk od sebe skoro nerozeznal. Jejich obtloustlá těla byla spíš těstovitá než krev a mléko. Bez fantazie upravené bezbarvé vlasy jim zplihle visely a měly špatnou pleť. Ani jedna nebyla tak úplně čistá. „Tolik se snažím svou ubohou sestru chránit,“ brečela Ermude před trpící Melidere, „ale tohle strašné místo ji ničí. Není tu žádná kultura. Žijeme jako zvířata – jako poddaní. Nic nemá smysl. Život by měl mít smysl, ale jaký smysl může mít tady, tak daleko od hlavního města? Ta příšerná ženská nedovolí chudákovi bratrovi prodat tohle zatracené místo, abychom si mohli pořídit slušnou rezidenci v Darsu. Jsme tady v pasti – v pasti, ano – a dožijeme své životy v té hrozně izolaci.“ Pak také schovala obličej do dlaní a začala plakat.

Melidere vzdychla a obrátila oči v sloup.

„Mám nějaké kontakty se správcem oblasti,“ vykládal baron Kotyk důležitě patriarchovi Embanovi. „Hodně se spoléhá na můj úsudek. Měli jsme jednu dobu nepřijemnosti s měšťany – jsou to lotrové bez titulu, do jednoho – uprchlí nevolníci, mám-li říct pravdu. Urputně si stěžují na každou novou daň a snaží se přenést břemeno na nás. My už platíme na daních dost, takže děkuji, a oni jsou ti, kdo pořád vyžadují nějaké služby. K čemu mi je, když budou ve městě vydlážděné všechny ulice. Důležité jsou silnice. Už jsem to říkal Jeho Excelenci správci tolikrát.“

Baron už měl hodně vypito. Mluvil nesrozumitelně a hlava se mu kývala na krku. „Všechna břemena oblasti spočívají na našich ramenou,“ prohlásil a oči se mu zalily slzami seblítosti. „Musím žít pět set zahálčivých nevolníků – jsou tak líní, že ani bič je nedonutí pracovat. Je to tak nefér. Jsem aristokrat, ale to už nic neznamená.“ Slzy už se mu koulely po tvářích a začalo mu téct z nosu. „Nikdo si neuvědomuje, že aristokracie je zvláštní dar, který dal lidstvu bůh. Měšťané se k nám nechovají o nic lépe než obyčejní lidé. Když uvážím, že máme božský původ, je taková neúcta nejhorší formou bezbožnosti. Vaše Milost se mnou jistě souhlasí.“ Baron hlasitě popotáhl.

Otec patriarchy Embana byl hostinský v Uceře a Sparhawk si byl jistý, že tělnatý duchovní s baronem zcela určitě nesouhlasí.

Ehlana uvízla v pasti baronovy ženy a začínala se tvářit poněkud zoufale.

„Sídlo je samozřejmě moje,“ prohlásila Astansia povýšeným chladným tónem. „Můj otec byl už senilní, když mě provdal za tu tlustou svini.“ Ušklíbala se. „Kotyk těma svýma prasečima očkama koukal jen po příjmech z mého statku. Jeho titul udělal na mého otce takový dojem, že si nevšiml, co je Kotyk zač – prospěcháč s titulem a dvěma tlustými ošklivými sestrami, které se ho drží za šosy.“ Zašklebila se, ale pak se úšklebek vytratil a do očí jí vstoupily slzy. „Jedinou útěchu ve své tragické situaci nacházím v náboženství, v umění mého milovaného bratra a v uspokojení, kterého dosahuji tím, že dávám pozor, aby ty dvě bestie nikdy nespatrily světla Darsu. Budou hnit tady – až do chvíle, kdy se to prase, které mám za manžela, užere a uchlastá k smrti. Pak je vyhodím jen v tom, co budou mít na sobě.“ V očích se

jí vítězně zablesklo. „Už se nemůžu dočkat,“ vyhrkla prudce. „Dosáhnu své pomsty a pak tu se svým milým bratrem budu žít v klidu a míru.“

Princezna Danae vylezla otci do klína. „Roztomilí lidé, vid’?“ zašeptala.

„To je tvoje práce?“ zeptal se obviňujícím tónem.

„Ne, tati, tohle udělat neumím. Nikdo z nás to neumí. Lidé jsou takoví, jací jsou. Nemůžeme je změnit.“

„Myslel jsem, že dokážeš všechno.“

„Mám své hranice, Sparhawk.“ Její tmavé oči opět ztvrdly. „Ale něco se udělat chystám.“

„Ano?“

„Tvůj elénský bůh mi dluží pár laskavostí. Jednou jsem pro něj něco udělala.“

„K čemu potřebuješ jeho pomoc?“

„Tihle lidé jsou Eléni. Patří jemu. Nemůžu jim nic provést bez jeho svolení. To se pokládá za největší neslušnost.“

„Já jsem také Elén, a přesto mi pořád něco provádíš.“

„Ty jsi Anakha, Sparhawk. Ty nepatříš nikomu.“

„To mě mrzí. Jsem na světě úplně sám, bez boha, který by mě vedl?“

„Nepotřebuješ vést. Občas trochu poradit, to ano. Vést ne.“

„Nevyváděj nic zvláštního,“ varoval ji Sparhawk. „Nevíme, s čím se setkáme, až se dostaneme dál do Tamuli. Nikdo o nás nemusí vědět, dokud to nebude potřeba.“ Pak ho ovládla zvědavost. „Nikdo zatím neřekl nic významného.“

„Poslouchej dál, Sparhawk. Ono to přijde.“

„Co přesně chceš, aby bůh těm lidem provedl?“

„Nic,“ odpověděla. „Vůbec nic. Nepožádám ho, aby udělal sebemenší drobnost, která by změnila jejich situaci. Jen chci, aby jejich životy byly opravdu hodně, hodně dlouhé.“

Sparhawk se rozhlédl kolem stolu po rozčilených tvářích hostitele a jeho rodiny. „Chceš je tady uvěznit,“ obvinil Danae. „Spoutat pět lidí, kteří nenávidí jeden druhého, dohromady a nechat je tak celou věčnost, aby se mohli postupně roztrhat na kusy.“

„Celou věčnost ne, Sparhawk,“ opravila ho princezna. „Přestože jim to tak zřejmě bude připadat.“

„To je kruté.“

„Není, Sparhawk. To je spravedlivé. Tihle lidé si jeden druhého naprosto zaslouží. Chci se jen ujistit, že budou mít dost času, aby si svoji společnost dostatečně užili.“

* * *

Stragen se naklonil Sparhawkovi přes rameno. „Co bys řekl na trochu čerstvého vzduchu?“ zeptal se.

„Prší tam.“

„Určitě se nerozpustíš.“

„Možná to není tak špatný nápad.“ Sparhawk vstal a odnesl spící dceru zpátky do obývacího pokoje na pohovku, na které podřimovala Mmrr, nepřítomně předla

a škrábala do jednoho z polštářů drápy ostrými jako jehličky. Obě je přikryl a šel za Stragenem do chodby. „Jsi nervózní?“ zeptal se ho.

„Ne, znechucený. Poznal jsem už pár nejhorších lidí na světě a já také nejsem žádný anděl, ale tahle rodinka...“ Otrásl se. „Nenadělal sis zásoby jedů, když jsi byl v Rendoru?“

„Nemám rád jedy.“

„Trochu krátkozraké, kamaráde. Jed je šikovný způsob jednání s nepohodlnými lidmi.“

„Annias to viděl stejně, jestli si dobře vzpomínám.“

„Na to jsem zapomněl,“ připustil Stragen. „Zřejmě máš kvůli tomu předsudky vůči praktickému řešení nepříjemných problémů. S těmi netvory by ale někdo měl opravdu něco udělat.“

„Už je o to postaráno.“

„Ano? Jak?“

„To nemůžu říct.“

Vykročili na širokou verandu, která se rozkládala vzadu za domem, opřeli se o zábradlí a zadívali se do rozbahněného dvora.

„Nevypadá, že by to chtělo přestat,“ pravil Stragen. „Jak dlouho to může v tuhle roční dobu vydržet?“

„Musíš se zeptat Khalada. On je expert na počasí.“

„Pánové?“

Stragen a Sparhawk se otočili.

Za nimi stál Elron, baronův básnící švagr. „Přišel jsem vás ubezpečit, že má sestra ani já nejsme odpovědní za Kotyka a jeho příbuzné.“

„Tím jsme si byli docela jistí, Elrone,“ zamumlal Stragen.

„Jediné, co mají, je Kotykův titul. Otec jejich dědictví prohrál. Je mi špatně z toho, že musíme od těch rádoby aristokratů trpět takové zacházení.“

Stragen obratně změnil téma. „Donesly se nám nějaké zvěsti od lidí z Esu. Prý se mezi nevolníky rozmáhají nějaké nepokoje. Dozvěděli jsme se o chlapíkovi, který si říká „Šermíř“, a ještě o nějakém Ayachinovi. Ale nechápeme to.“

Elron se rozhlédl s dramaticky přehnaným spikleneckým výrazem. „Není moc vhodné tahle jména v Astelu vyslovovat, mylordo Stragene,“ zašeptal chraptivě a tak nahlas, že ho muselo být slyšet až na druhé straně dvora. „Tamulové mají uši všude.“

„Poddaní nemají rádi Tamuly?“ zeptal se Stragen překvapeně. „Řekl bych, že by nemuseli objekt nenávisli hledat tak daleko.“

„Venkované jsou pověřčivá zvířata, mylordo,“ ušklíbl se Elron. „Když jim namícháte dohromady náboženství, folklór a silné pití, dovedete je kamkoli. Skutečně hnutí je namířené proti žlutým ďáblům.“ Elron přimhouřil oči. „Aby byla zachována čest Astelu, musí být jho Tamulů svrženo. To je skutečným cílem hnutí. Šermíř je vlastenec, tajemná postava, která se vynořuje z temnoty noci, aby podnítila v astelských mužích touhu vzbouřit se a rozdrtit okovy. Vždycky chodí v masce, víte.“

„To jsem neslyšel.“

„No ano. Je to nezbytné. Ve skutečnosti je to známá osoba, která pečlivě tají skutečnou identitu a názory. Za dne je nudícím se aristokratem, ale v noci se z něj stává maskovaný buřič, který zapaluje ohně vlastenectví ve svých krajanech.“

„Vy máte jisté podezření, jestli to dobře chápu,“ pravil Stragen.

Elron se zatvářil opatrně. „Jsem jen básník, mylorde Stragene,“ pronesl odmítavě. „Zajímá mě jen drama situace – pro účely mého umění, samozřejmě.“

„Samozřejmě.“

„Odkud se vzal ten Ayachin?“ zeptal se Sparhawk. „Jestli jsem dobře rozuměl, je už nějakou dobu mrtvý.“

„V Astelu se dějí divné věci, sire Sparhawku,“ ujistil ho Elron. „Věci, které po staletí spočívaly uzamčené v krvi všech pravých Astelanů. V srdcích víme, že Ayachin není mrtev. Nemůže zemřít – ne, dokud bude existovat tyranie.“

„Jen taková praktická otázka, Elrone,“ řekl Stragen co nejzdvořileji. „Zdá se, že to hnutí se spoléhá na nevolníky jako na hlavní sílu. Co z toho budou mít? Proč by muže, kteří jsou svázaní s půdou, mělo zajímat, kdo vládne?“

„Jsou to ovce. Poběží kterýmukoli směrem, když jim to poručíte. Stačí jen zamulat slovo ‚osvobození‘, a půjdou za vámi i do jámy pekelné.“

„Šermíř je ve skutečnosti nechce osvobodit?“

Elron se zasmál. „Milý příteli, proč by rozumný člověk něco takového dělal? Jaký smysl má osvobozování dobytka?“ Pokradmu se rozhlédl. „Musím se vrátit, než mě začnou postrádat. Kotyk mě nenávidí, a nic by se mu nelíbilo víc než vydat mě autoritám. Musím se usmívat a být slušný k němu i k těm dvěma vypaseným prasnicím, kterým říká sestry. Nechávám si své názory pro sebe, pánové, ale až nastane den našeho osvobození, přijdou změny – bůh je mi svědkem. Společenské změny jsou někdy násilné, a zaručuji vám, že Kotyk ani jeho sestry se nedožijí úsvitu nového dne.“ Přimhouřil oči s výrazem důležitého tajnůstkářství. „Ale už jsem vám řekl příliš mnoho. Nechávám si své názory pro sebe, pánové. Nechávám si je pro sebe.“ Zahalil se do černého pláště a se zdviženou hlavou a odhodlaným výrazem se odplížil zpět do domu.

„Fascinující člověk,“ podotkl Stragen. „Svrbí mě z něj rapír.“

Sparhawk souhlasně zamručel a zadíval se na zamračenou noční oblohu. „Doufám, že do rána to bude pryč,“ řekl. „Opravdu rád bych z téhle stoky vypadl.“

Kapitola jedenáctá

svit byl kalný a nevypadal moc slibně. Sparhawk a jeho přátelé se rychle nasnídali a připravili se k odjezdu. Baron a jeho rodina ještě nebyli vzhůru a nikdo z hostů neměl náladu na dlouhé loučení. Asi hodinu po východu slunce vyjeli, obrátili se k severovýchodu na darsoskou silnici a vyrazili cvalem. Přestože to nikdo neřekl nahlas, chtěli být od sídla co nejdál, až se jejich hostitelé vzbudí.

Uprostřed dopoledne dojeli k bílému kamennému sloupu, který označoval východní hranici baronova pozemku, a všichni si s úlevou oddechli. Průvod zpomalil do kroku a Sparhawk s ostatními rytíři se vrátili ke kočáru.

Ehlanina komorná Alean plakala a královna s baronkou Melidere se ji snažily utěšit. „Je to takové hodné dítě,“ vysvětlovala Melidere Sparhawkovi. „Hrůza toho politováníhodného domu ji dohnala k slzám.“

„Řekl ti někdo něco, co neměl?“ zeptal se Kalten vzlykající dívky přísně. Jeho náklonnost k Alean byla podivná. Jakmile ho přesvědčili, aby na ni nenaléhal, zaujal místo toho přehnaně ochranný postoj. „Jestli tě někdo urazil, vrátím se tam a naučím ho slušnému chování.“

„To ne, můj pane,“ odpověděla dívka sklíčeně. „Nic takového se nestalo. Ale oni jsou uvěznění na tom hrozném místě. Nenávidí jeden druhého, ale budou muset strávit zbytek svých životů pohromadě, a budou ze sebe navzájem vyřezávat malé kousky, až budou všichni mrtví.“

„Jednou mi kdosi řekl, že v takových situacích existuje jistá spravedlnost,“ podotkl Sparhawk a vyhnul se pohledu na svou dceru. „Všichni jsme měli možnost promluvit si s členy rodiny našeho hostitele. Zjistil někdo něco užitečného?“

„Poddaní jsou na pokraji otevřené rebelie, můj pane,“ řekl Khalad. „Trochu jsem se prošel kolem stájí a ostatních domů a promluvil jsem si s nimi. Barončin otec byl podle všeho hodný pán a poddaní ho měli rádi. Když zemřel, Kotyk začal ukazovat pravou tvář. Je to krutý člověk a moc rád používá knutu.“

„Co je to knuta?“ zeptal se Talen.

„Druh metly,“ odpověděl jeho nevlastní bratr stručně.

„Bič?“

„Něco víc než bič. Nevolníci jsou líní, Sparhawku. O tom není potřeba diskutovat. Dovedli umění předstírání nechápavosti nebo nemoci či zranění k dokonalosti. Odjakživa to byla taková hra. Pánové věděli, co mají nevolníci za lubem, a nevolníci věděli, že vlastně nikoho neoklamou. Připadá mi, že to všechny bavilo. Před několika lety ale pánové přestali hrát. Místo aby se snažili nevolníky přimět k práci, začali spoléhat na knutu. Zahodili tisíce let tradic z okna a přes noc se z nich stali

krufasové. Nevolníci to nechápu. Kotyk není jediný šlechtic, který se svými poddanými zachází špatně. Říká se, že k tomu dochází po celém západním Astelu. Nevolníci rádi přehánějí, ale vypadá to, že jsou všichni přesvědčení, že jejich pánové se vydali na cestu krutosti, jejímž účelem je vymýtit stará práva a proměnit nevolníky v obyčejné otroky. Nevolníka nelze prodat, ale otroka ano. Ten, kterému říkají „Šermíř“, to zdůrazňuje. Když muži řeknete, že se někdo chystá prodat jeho ženu a děti, dost ho rozčílíte.“

„To se příliš neshoduje s tím, co mi říkal baron Kotyk,“ ozval se patriarcha Emban. „Včera v noci pil víc, než by bylo zdrávo, a uklouzla mu spousta věcí, které by jinak neřekl. Podle něj má Šermíř v úmyslu vyhnat Tamuly z Astelu. Budu upřímný, Sparhawku, měl jsem trochu pochybnosti o tom, co říkal o Šermíři ten zloděj v Esu, ale pozornost šlechticů si rozhodně získal. Zaměřil se na rasové a náboženské rozdíly mezi Elény a Tamuly. Kotyk pořád mluvil o Tamulech jako o bezbožných žlutých psech.“

„My máme bohy, Vaše Milosti,“ ohradil se Oscagne mírně. „Když chvílku počkáte, možná bych si dokonce vzpomněl na jména některých z nich.“

„Náš přítel Šermíř se činil,“ řekl Tynian. „Vykládal šlechticům jiné věci než poddaným.“

„Myslím, že se tomu říká ‚mluvit oběma stranami obličejů najednou‘,“ poznamenal Uloth.

„Řekl bych, že říše by měla nalezení Šermíře zařadit mezi nejdůležitější úkoly,“ zamyslel se Oscagne. „Je to trapně předvídatelné, ale my brutální utlačovatelé a bezbožní žlutí psi vždycky chceme identifikovat vůdce a buřiče.“

„Abyste je mohli chytit a pověsit?“ nařkl ho Talen.

„To není vždy nutné, mladý muži. Když se objeví takový přirozený talent, neměli bychom ho promrhát. Určitě najdeme pro schopnosti toho muže nějaké využití.“

„Ale on nenávidí vaši říši, Vaše Excellence,“ podotkla Ehlana.

„To až tak nevádí, Vaše Výsosti,“ usmál se Oscagne. „To, že ten člověk nenávidí říši, z něj ještě automaticky nedělá zločince. Každý, kdo má trochu rozum, nenávidí říši. Někdy ji nenávidí dokonce sám císař. Přítomnost revolucionářů znamená, že v dané provincii je něco hodně špatně. Úkolem revolucionáře je upozornit na problémy, z dlouhodobého hlediska je proto lepší ho podpořit, aby je napravil. Znal jsem pár revolucionářů, z nichž se stali výborní správci oblastí.“

„To je zajímavý způsob myšlení, Vaše Excellence,“ řekla Ehlana. „Ale jak přesvědčujete lidi, kteří vás nenávidí, aby pro vás pracovali?“

„Oklamu je, Vaše Výsosti. Musíte se jich zeptat, jestli si myslí, že by to uměli lépe než já. Oni si samozřejmě myslí, že ano, a pak jim řeknete, ať to tedy dokážou. Většinou jim trvá jen pár měsíců, než si uvědomí, že jste je podvedla. Být správcem provincie je nejhorší práce na světě. Tam vás nenávidí všichni.“

„Jak do toho zapadá Ayachin?“ zeptal se Bevier.

„Nejspíš bude sjednocujícím bodem,“ odpověděl Stragen. „Něco jako Drycht-nath v Lamorkandu.“

„Jenom figura?“ pravil Tynian.

„Nejspíš. Nečekal bys přece, že hrdina z devátého století pochopí současnou politickou situaci.“

„Je to ovšem záhada,“ poznamenal Ulath. „Šlechta věří, že je takový, a nevolníci zase že makový. Šermíř mluví dvěma způsoby. Kdo vlastně byl ten Ayachin?“

„Kotyk mi řekl, že to byl menší šlechtic, velmi oddaný astelské církvi,“ vysvětlil Emban. „V devátém století došlo k invazi z Eosie na příkaz církve. Aspoň v tom měl ten váš zloděj z Esu pravdu. Astelci věří, že naše svatá matka z Chyrellu je kacířská. Ayachin měl šlechtice shromáždit a vyhrát velkou bitvu v astelských bažinách.“

„Nevolníci znají jiný příběh,“ řekl Khalad. „Věří, že Aya-chin byl nevolník převlečený za urozeného a že jeho skutečným cílem bylo osvobození nevolnictva. Tvrdí, že vítězství v bažinách byla zásluha obyčejných lidí, ne šlechticů. Později, když šlechtici zjistili, co je Ayachin zač, zavraždili ho.“

„V tom případě je to perfektní nastrčená figura,“ řekla Ehlana. „Je tak neurčitá, že má každému co nabídnout.“

Emban se mračil. „Špatné zacházení s nevolníky nemá žádný smysl. Nejsou moc pracovití, ale je jich tolik, že stačí prostě přibírat další lidi, dokud není práce hotová. Když s nimi zacházíte špatně, jen je povzbuzujete, aby se obrátili proti vám. Ví to i úplný pitomec. Sparhawk, je v tom nějaké kouzlo, které nutí šlechtice jít sebevražednou cestou?“

„Já o žádném nevím,“ odpověděl Sparhawk. Rozhlédl se po ostatních rytířích, kteří všichni vrtěli hlavami. Princezna Danae nenápadně přikývla na znamení, že existuje způsob, jakým se to, o čem Emban mluvil, dá udělat. „Ale tu možnost bych nezavrhoval, Vaše Milosti,“ dodal Sparhawk. „To, že nikdo z nás takové kouzlo nezná, neznamená, že neexistuje. Kdyby někdo chtěl vzbuzovat nepokoje v Astelu, nic by mu neposloužilo lépe než vzpoura nevolníků, a kdyby všichni šlechtici začali na jednu bičovat své poddané, bylo by jednoduché takovou vzpouru odstartovat.“

„A zdá se, že za to může ten Šermíř,“ řekl Emban. „Popouzí šlechtice proti bezbožným žlutým psům – promiňte, Oscagne – a zároveň i nevolníky proti jejich pánům. Zjistil jste o něm někdo něco?“

„Elron včera také nasával,“ řekl Stragen. „Řekl mně a Sparhawkovi, že Šermíř se plíží nocí, nosí masku a má proslovy.“

„To nemyslíš vážně!“ zeptal se nevěřičně Bevier.

„Směšné, že? Očividně máme co do činění s někým mladým. Elron je z melodramatičnosti situace úplně vedle.“

„Není divu,“ povzdychl si Bevier.

„Celé to zní jako výplod podřadného literáta, co říkáte?“ usmál se Stragen.

„To je celý Elron,“ přisvědčil Tynian.

„Lichotíte mu,“ zamručel Ulath. „Včera mě zahnal do kouta a odrecitoval mi pár svých veršů. ‚Podřadný‘ je hrubé nadsazení jeho schopností.“

* * *

Sparhawk měl starosti. Aphrael mu řekla, že někdo v Kotykově domě utrousí něco důležitého, ale kromě odhalení několika nehezkých vad osobnosti mu nikdo přímo neřekl nic, co by zatřáslo zemí. Pak si vzpomněl, že Aphrael mu ve skutečnosti neslíbila, že tu důležitou věc někdo řekne právě jemu. Nejspíš se ji dozvěděl někdo jiný. Zamyslel se nad tím. Nejjednodušší by bylo zeptat se dcery, ale tím by se jen

vystavil dalším nelichotivým komentářům o své chápavosti, a tak se rozhodl, že si na to přijde sám.

Podle mapy jim měla cesta do hlavního města Darsu trvat deset dní. Samozřejmě netrvala.

„Co děláš s lidmi, kteří nás vidí, když takhle cestujeme,“ zeptal se Danae, když později onoho dne přešli na zrychlený pohyb. Podíval se na své přátele, kteří měli prázdné výrazy a neviděli ho. „Asi vím, jak přesvědčíš lidi, kteří cestují s námi, že se jen tak loudáme, ale co cizinci?“

„Když jsou v okolí cizí lidé, cestujeme normálně, Sparhawku,“ odpověděla. „Ale stejně by nás neviděli. Jsme příliš rychlí.“

„Takže zastavuješ čas stejně, jako to dělal Ghnomb v Pelosii?“

„Ne, já to dělám opačně. Ghnomb zastavil čas a nechal vás šourat se neko-nečnou vteřinou. Já ale...“ Zadívala se zkoumavě na otce. „Vysvětlím ti to jindy,“ rozhodla se. „Pohybujeme se malými skoky, několik málo mil v jednom okamžiku. Pak chvíli jdeme normálně, a opět poskočíme. Sestavit to dobře dohromady je docela výzva. Mám se aspoň během těch dlouhých nudných cest čím zabývat.“

„Řekl někdo tu důležitou věc, o které jsi mluvila?“ zeptal se Sparhawk.

„Ano.“

„Co to bylo?“ Rozhodl se, že malý šrám na jeho důstojnosti nebude až tak bolet.

„Nevím. Víím jen, že to bylo důležité a že se to někdo chystal říct, ale podrobnosti neznám.“

„Takže nejsi vševědoucí.“

„Nikdy jsem to netvrдила.“

„Mohlo to přijít po kouscích – slovíčko nebo dvě k Embanovi, pár k Stragenovi a ke mně a ještě něco Khaladovi? A teď bychom si to měli dát dohromady, abychom získali celou zprávu?“

Danae se nad tím zamyslela. „To je výtečné, tati!“ řekla vesele.

„Děkuji.“ Jejich dohady tedy nakonec přinesly nějaké plody. Pak zatlačil ještě víc. „Je tady v Astelu někdo, kdo mění postoje lidí?“

„Ano, ale to se děje pořád.“

„Takže když šlechtici začali špatně zacházet s nevolníky, nebyl to jejich nápad?“

„Jistěže nebyl. Taková promyšlená krutost se těžko realizuje. Musíš se na ni soustředit, a na to jsou Astelané moc líní. Vnukl jim to někdo zvenčí.“

„Dokázal by to styrický mág?“

„Jednoho po druhém ano. Styrik by si mohl vybrat jednoho člověka a udělat z něj zrůdu.“ Na chvíli se zamyslela. „Možná dva,“ dodala. „Nejvýš tři. Když jich je víc, musíš už dávat pozor na tolik proměnných, že to člověk nedokáže.“

„V tom případě je to bůh – nebo bohové –, kdo je přiměl před několika lety začít týrat nevolníky?“

„Myslela jsem, že jsem to právě řekla.“

Sparhawk poznámku ignoroval a pokračoval. „Účelem bylo rozzlobit poddané, aby byli ochotní naslouchat někomu, kdo je pobízí k revoltě.“

„Tvoje logika mě oslňuje, Sparhawku.“

„Dokážeš být pěkně protivná holčička, když chceš, víš to?“

„Ale přesto mě máš rád, že ano? K věci, Sparhawku. Je pomalu na čase, abych vzbudila i ostatní.“

„A náhlý odpor proti Tamulcům přišel ze stejného zdroje?“

„A pravděpodobně ve stejnou chvíli,“ souhlasila Danae. „Je jednodušší udělat to najednou. Vracet se do něčí mysli víckrát je únavné.“

Sparhawka najednou něco napadlo. „Na kolik věcí dokážeš myslet najednou?“ zeptal se.

„Nikdy jsem to nepočítala – řekla bych, že na několik tisíc. Samozřejmě ve skutečnosti neexistují hranice. Myslím, že kdybych opravdu chtěla, dokázala bych v jednu chvíli myslet na všechno. Někdy to zkusím a řeknu ti.“

„To je ten pravý rozdíl mezi námi, ne? Ty můžeš najednou myslet na víc věcí než já.“

„No, to je jeden z rozdílů.“

„Jaký je ten druhý?“

„Ty jsi chlapeček, já jsem holčička.“

„To je přece jasné – a ne tak důležité.“

„Mýlíš se, Sparhawku. Je to mnohem, mnohem důležitější, než si vůbec dokážeš představit.“

* * *

Když přešli řeku Antun, vstoupili do hustě zalesněného kraje. Tu a tam nad vrcholky stromů vykukoval skalní útes. Počasí bylo stále jako před bouřkou, ale nepršelo.

Kringovi Pelojci se v lese necítili moc dobře a s vytřeštěnými očima se drželi blízko církevních rytů.

„Měli bychom na to pamatovat,“ poznamenal Ulath pozdě odpoledne a ukázal bradou směrem k dvojici hrozivých válečníků s holými hlavami, kteří jeli tak blízko za Bevierem, že mu jejich koně málem šlapali na zadní nohy.

„Co myslíš?“ zeptal se Kalten.

„Nebrat Pelojce do lesa.“ Ulath se odmlčel a zaklonil se v sedle. „Jednou v létě jsem se seznámil v Heidu s dívkou, která na tom byla stejně,“ zavzpomínal. „Hrozně se bála v lese. Mladíci z města si jí přestali všimnout, přestože byla opravdu pěkná. Heid je malé město plné lidí a v každém domě je pořád spousta tetiček, babiček a mladších bratrů. Místní mladíci zjistili, že les nabízí soukromí, jaké mladí lidé čas od času potřebují, ale tohle děvče se k němu nechtělo ani přiblížit. Pak jsem přišel na úžasnou věc. Bála se lesa, ale naprosto jí nevadily stodoly. Ověřil jsem to osobně mnohokrát a nikdy neprojevila nejmenší strach ze stodol – ani z kozích chlívků, když už o tom mluvíme.“

„Nechápu, co to má společného s námi,“ pravil Kalten. „Mluvili jsme o tom, že Pelojci se bojí v lese. Kdyby nás tady někdo přepadl, nebudeme mít čas se zastavit a postavit jim stodolu, ne?“

„Ne, to máš pravdu.“

„Dobře, tak co to má společného?“

„Myslím že nic, Kaltene.“

„Proč jsi nám to tedy říkal?“

„Protože je to bezvadná historka, nemyslíš?“ odpověděl Uloth trochu ublíženě. Zezadu přicválal Talen. „Měli byste se vrátit ke kočáru, páni rytíři.“ Neúspěšně se pokusil potlačit smích.

„Co se děje?“ zeptal se ho Sparhawk.

„Máme společnost – no, není to vlastně společnost, ale někdo nás sleduje.“

Sparhawk a ostatní obrátili koně a rozjeli se podél průvodu ke kočáru.

„Tohle musíš vidět, Sparhawk,“ řekl mu Stragen a také se snažil nesmát. „Nedívej se moc okatě, ale na vrcholku támhleť skály vlevo od silnice je člověk na koni.“

Sparhawk se naklonil dopředu, jako by mluvil se svou ženou, a zvedl oči, aby se podíval na skalnatý vrchol vykukující z lesa.

Jezdec byl asi čtyřicet yardů od nich a za ním zapadalo slunce. Nesnažil se nijak ukrýt. Seděl na černém koni a oblečený byl také v černé. Tmavá kápě mu povlávala ve větru a klobouk se širokou kreprou měl naražený do čela. Obličej měl zakrytý pytlovitou černou maskou se dvěma trochu nakřivo vystřiženými dírami pro oči.

„Viděl jsi už někdy něco legračnějšího?“ smál se Stragen.

„Velmi působivé,“ zamumlal Uloth. „Aspoň pro něj je to působivé.“

„Škoda že nemám kuši,“ zalitoval Kalten. „Berite, myslíš, že bys ho mohl trochu popíchnout lukem?“

„V tomhle větru by to bylo trochu nejisté, Kaltene,“ odpověděl rytíř. „Šíp by se mohl odchýlit a zabít ho.“

„Jak dlouho tam bude sedět?“ zeptala se Mirtai.

„Dokud si nebude jistý, že ho viděl celý průvod, řekl bych,“ pravil Stragen. „Muselo mu dát hodně práce se takhle vystrojít. Co myslíš, Sparhawk, je to ten člověk, o kterém nám řekl Elron?“

„Maska sedí,“ souhlasil Sparhawk. „Ale zbytek jsem nečekal.“

„Co to má znamenat?“ zeptal se Emban.

„Jestli se se Sparhawkem nepletete, Vaše Milosti, dostalo se nám cti být v přítomnosti žijící legendy. Myslím, že je to Šermíř, ten maskovaný nevímkdo, na večerní objížďce.“

„Co to proboha dělá?“ nechápal Oscagne.

„Řekl bych, že zneprávnňuje práva, odtlačuje utlačované a tak nějak všeobecně ze sebe dělá pitomce, Vaše Excellence. Vypadá to ovšem, že se tím hodně baví.“

Maskovaný jezdec dramaticky postavil koně na zadní a černá kápě zavířila. Pak se pustil dolů po odvrácené straně skály a zmizel.

„Počkat,“ řekl Stragen, než se ostatní pohnuli.

„Na co?“ zeptal se Kalten.

„Poslouchejte.“

Zpoza skály se ozvalo mosazné zatroubení rohu, které se rozplynulo do značně nemelodického kváknutí.

„Musel mít roh,“ vysvětloval Stragen. „Takové představení se nikdy neobejde bez rohu.“ Vesele se zasmál. „Kdyby trochu cvičil, možná by z něj dokonce vyloudivil něco pořádného.“

* * *

Darsas bylo staré město na východním břehu řeky Astel. Most, který k němu vedl, byl obrovský oblouk, který tu nejspíš stál aspoň tisíc let, a většina budov ve městě byla podobného stáří. Dlážděné ulice byly úzké a křivolaké, a zřejmě se vinuly po stejných místech, kterými před dávnými dobami chodil dobytek k vodě. Přestože starobylost vypadala zvláště, něco v Darsu bylo všem hned povědomé. Bylo to téměř ukázkové elénské město a Sparhawk měl pocit, jako by samotné jeho kosti na podivnou architekturu reagovaly. Velvyslanec Oscagne je vedl úzkou ulicí a rušnými bazary na rozlehlé náměstí uprostřed města. Ukázal na pohádkovou budovu a vysoké věže zahalené jasně barevnými prapory. „Královský palác,“ řekl Sparhawkovi. „Promluvím s velvyslancem Fontanem, naším místním zastupitelem, a on nás dovede ke králi Alberenovi. Hned budu zpátky.“

Sparhawk přikývl. „Kaltene,“ zavolal na přítele, „trochu ten houf zformujeme. Slušelo by se dodržet trochu ceremonie.“

Když se Oscagne vrátil z tamulské ambasády, která byla šikovně umístěná v budově hned vedle paláce, doprovázel ho prastarý Tamulec s úplně holou hlavou a obličejem zvrásněným jako povrch velmi starého jablka. „Princi Sparhawku,“ pravil Oscagne oficiálním tónem. „Mám tu čest představit vám Jeho Excelenci, velvyslance Fontana, představitele Jeho císařské Výsosti zde v Astelu.“

Sparhawk si s Fontanem vyměnil zdvořilé úklony.

„Dovolí mi Vaše Výsost představit Jeho Excelenci Jeho Veličenstvu královně?“ zeptal se Oscagne.

„Hrozně, vidíte, Sparhawku?“ zeptal se Fontan hlasem vysušeným jako prach. „Oscagne je hodný chlapec. Byl to můj nejslibnější žák, ale občas ho ovládne jeho záliba v rituálech a projevech.“

„Půjčím si meč a okamžitě se probodnu, Fontane,“ nabídl se Oscagne.

„Už jsem tě jednou viděl zápasit s mečem, Oscagne,“ odpověděl Fontan. „Jestli máš sebevražedné myšlenky, běž radši vydraždit kobru. Kdyby ses to snažil udělat mečem, budeme tu ještě za týden.“

„Mám pocit, že sleduji nějaké shledání,“ usmál se Sparhawk.

„Vždycky Oscagnovi rád trochu snížím sebedůvěru, Sparhawk,“ odpověděl Fontan. „Je samozřejmě výborný, ale někdy mu chybí pokora. A teď, co kdybyste mě představil své ženě? Je hezčí než vy a císařský posel z Matherionu uhnal tři koně k smrti, aby mi doručil císařův rozkaz být k ní co nejpozornější. Trochu si popovídáme a pak vás zavedu k mému drahému neschopnému královskému příteli. Jsem si jistý, že z nevyslovitelné cti, kterou mu vaše královna svou návštěvou prokázala, upadne do mdlob.“

Ehlana byla ráda, že se s velvyslancem setkala. Sparhawk to věděl, protože to sama řekla. Pozvala starého Tamulce, skutečného vládce Astelu, k sobě do kočáru a celý průvod se pomalu, ale jistě rozjel k branám paláce.

Kapitán palácové stráže byl nervózní. Když k vám pravidelným tempem míří dvě stovky profesionálních zabíjáků, nelze z toho neznervóznět. Velvyslanec Fontan mu dal pohov a ke králi vyrazili tři poslové, aby mu vyřídili, že návštěva je tady. Sparhawk se raději kapitána neptal, proč museli být tři. Ten nebožák měl už

tak dost špatný den. Průvod dojel na palácové nádvoří, kde všichni sesedli z koní a předali je stájníkům. „Chovej se slušně,“ zamumlal Sparhawk k Faranovi, když od něj čeledín se svěřenými koutky úst přebíral otěže.

Vypadalo to, že v paláci je hodně rušno. Otevírala se okna a z nich vykukovaly hlavy a civěly dolů.

„To bude tím ocelovým oblečením,“ řekl Fontan královně. „Doprovod Vaší Výsosti tu možná zahájí novou módu. Celá generace krejčích se bude muset naučit kovat.“ Pokrčil rameny. „Ale co,“ dodal. „Je to užitečné řemeslo. Když bude málo práce, budou moct aspoň kovat koně.“ Podíval se na svého žáka, který se právě vrátil ke kočáru. „Měl jsi dát vědět, Oscagne. Teď budeme muset čekat, až se na nás všichni uvnitř připraví.“

Po nějaké chvíli se na balkón nad hlavními dveřmi vyhrnula skupina trubačů ve stejnokrojích a zatroubila hlasitou fanfáru. Nádvoří bylo uzavřené mezi kamenými budovami a ozvěny trumpet málem srazily rytíře z koní. Fontan vylezl z kočáru a elegantně nabídl Ehlaně rámě.

„Vaše Excellence je neskonale pozorná,“ zamumlala.

„Důkaz promrhaného mládí, drahá.“

„Chování vašeho učitele je mi povědomé, velvyslanče Oscagne,“ usmál se Stragen.

„Má imitace je pouhým stínem dokonalosti mého mistra, mylorde.“ Oscagne se láskyplně podíval na vrásčitého učitele. „Všichni se ho snažíme imitovat. Jeho úspěchy na poli diplomacie jsou legendární. Nenechte se mýlit, Stragene. Je slušný a trpí ironické vtípky, ale mezitím vás naprosto odzbrojí a vytáhne z vás tolik informací, že to ani netušíte. Fontan dokáže z jednoho pohybu obočí vyčíst celý charakter.“

„Tak to pro něj budu výzva,“ řekl Stragen, „protože jsem bezcharakterní.“

„Klamete sám sebe, mylorde. Nejste tak bezcharakterní, jak byste chtěl vypadat.“

Zavalitý herold v přepychovém šarlatovém stejnokroji je doprovodil do paláce a vedl je širokou, světlou chodbou. Velvyslanec Oscagne šel kousek za doprovodem a během chůze představoval členy výpravy.

Široké dveře na konci chodby se rozletěly a průvodce je vpustil do velkého, vyzdobeného trůnního sálu, plného vzrušených dvořanů. Hlasitě zabušil do podlahy holí, kterou nosil jako odznak svého úřadu. „Pánové a dámy,“ zahřměl. „Mám tu čest představit Její božské Veličenstvo, královnu Ehlanu z království Elénského!“

„Božské?“ zamumlal Kalten ke Sparhawkovi.

„Všimneš si toho, když ji lépe poznáš.“

Herold pokračoval v představování a složitě příkrášloval jednotlivé tituly. Oscagne očividně odvedl dobrou práci a herold ve své řeči oprášil výjimečně používané přívlastky. Došlo na Kaltenův pozapomenutý titul baroneta. Bevier byl odhalen jako vikomt, Tynian jako vévoda a Ulath jako hrabě. Nejpřekvapivější však asi bylo zjištění, že Berit, prostý, vážný Berit, s sebou tajně veze titul markýze. Stragena představili jako barona. „Titul mého otce,“ vysvětlil světlovlasý zloděj omluvným šepotem. „Protože jsem ho zabil a bratry také, domnívám se, že technicky vzato patří mně – válečná kořist, chápete.“

„Bože můj,“ zamumlala baronka Melidere. Modré oči jí zářily. „Já stojím uprostřed celého souhvězdí.“ Byla úplně bez sebe.

„Kéž by to nedělala,“ zakňoural Stragen.

„Co se děje?“ zeptal se Kalten.

„Vypadá to, jako kdyby to světlo v jejích očích bylo slunce, které svítí dovnitř dírou v její hlavě. Víím, že je chytrá. Nesnáším neupřímné lidi.“

„Ty?“

„Nech to být, Kaltene.“

Zatímco herold představoval hosty, trůnní sál krále Alberena z Astelu byl naplněný uctivým tichem. Král Alberen, neúspěšně vyhlížející chlapík oblečený v královském rouchu, které mu bylo tak o číslo větší, jako by se s každým dalším titulem zmenšoval. Alberen měl zřejmě slabý zrak a krátkozraké mžourání mu dodávalo vzezření vystrašeného, krotkého zajíce nebo jiného podobného bezmocného zvířátka, jež je pro ostatní zvířata potravou. V přepychu trůnního sálu vypadal ještě menší. Široké pruhy rudých koberců a drapérií, masivní zlaté a křišťálové lustry a mramorové sloupy tvořily dohromady hrdinské kulisy, které nikdy nemohl naplnit.

Sparhawkova královna, vznešená a krásná, přistoupila k trůnu zavěšená do vel-vyslance Fontana a kolem ní stál její obrněný doprovod. Král Alberen zřejmě nebyl v obvyklých ceremoniích tak zběhlý. Coby vládnoucí monarcha Astelu měl zůstat sedět na trůně, ale vyděsil ho fakt, že celý jeho dvůr padá před Ehlanou na kolena, a proto vstal a dokonce sestoupil ze stupínku, aby ji přivítal.

„Náš život nyní dosáhl svého vrcholu,“ pronesla Ehлана tím nejformálnějším tónem, „neboť jsme, jak bůh jistě musel zamýšlet od samého počátku věků, konečně předstoupili před našeho drahého bratra z Astelu, se kterým jsme se toužili setkat od dob, kdy jsme byli malé děvče.“

„To mluví o nás všech?“ pošeptal Talen Beritovi. „Protože já jsem nebyl děvče.“

„Používá plurál majestatis,“ vysvětlil mu Berit. „Královna není jen jeden člověk. Mluví za celé království.“

„Jsme poctěni víc, než dokážeme vyjádřit, Vaše Veličenstvo,“ vykoktal Alberen.

Ehlana rychle odhadla nedostatky svého hostitele a hladce přešla na méně formální tón. Nechala ceremonie ceremoniemi a vypustila na toho nebožáka svůj šarm. Po pěti minutách už se spolu bavili, jako by se znali odmala. Po deseti by jí dal svou korunu, kdyby ho o to požádala.

Po obvyklých zdvořilostech se Sparhawk a ostatní členové Ehlanina doprovodu vzdálili od trůnu, aby absolvovali hloupou, avšak nezbytnou kratochvíli známou jako ‚kolečko‘. Většinou mluvili o počasí. Počasí je politicky korektní téma. Emban a archimandrita Monsel, hlava astelské církve, mluvili o teologických banalitách, aniž by se dotkli rozdílů, které jejich církve rozdělovaly. Monsel měl na hlavě nazdobenou mitru a složitě vyšívaný ornát. Také nosil černý plnovous, jenž mu sahal až k pasu.

Sparhawk už dávno zjistil, že zamračené čelo je nejlepší obrana v takových situacích, a byl zvyklý děsit celé místnosti plné lidí, kteří by se s ním jinak snažili konverzovat o hloupostech.

„Něco vás trápí, princí Sparhawku?“ Byl to velvyslanec Fontan, kdo se odvážil promluvit – potichu. „Tváříte se velmi nevrle.“

„To je jen taktika, Vaše Excellence,“ odpověděl Sparhawk. „Když voják nechce, aby ho někdo otravoval, vykope příkop a na dno a stěny dá špičaté kůly. Ve společnosti podobně funguje zamračení.“

„Vypadáte pěkně naježeně, můj chlapče. Co kdybychom obešli válečné pole a užili si výhled, čerstvý vzduch a soukromí. Je tu pár věcí, které byste měl vědět, a tohle je možná jediná příležitost, jak se k vám dostat o samotě. Dvůr krále Alberena je plný nedůležitých lidí, kteří by dali život za příležitost stočit rozhovor tak, aby mohli předstírat, že vás znají osobně. Jste docela známý, víte?“

„Přeháníte, Vaše Excellence.“

„Jste příliš skromný, chlapče. Půjdeme?“

Nenápadně opustili trůnní sál a vyšli po několika schodištích, až dorazili na větrné cimbuří.

Fontan se podíval dolů na město. „Starobylé, vidíte?“

„Elénská města jsou vždycky starobylá, Vaše Excellence,“ odpověděl Sparhawk. „Elénské architektury za posledních pět tisíc let nenapadlo nic nového.“

„Matherion vám otevře oči, Sparhawk. Takže, Astel je na pokraji rozpadu. Zbytek světa také, ale v Astelu to zachází do extrému. Dělán co můžu, abych ho udržel pohromadě, ale Alberen je tak měkký, že ho může ovlivnit prakticky kdokoli. Doslova podepíše všechno, co mu někdo podstrčí. Určitě jste slyšel o Ayachinovi. A o jeho poslušném psisku Šermíři?“

Sparhawk přikývl.

„Všichni císařští agenti v Astelu se snaží zjistit, kdo to je, ale zatím jsme neuspěli. Bezstarostně rozkládá systém, který říše vytvářela celá staletí. Moc o něm nevíme.“

„Je to adolescent, Vaše Excellence,“ řekl Sparhawk. „Je jedno, jak je starý, chová se jako mladík.“ Stručně popsal událost v lese.

„To bude užitečné,“ řekl Fontan. „Nikommu z mých lidí se nepodařilo proniknout na ta proslulá setkání, takže nemáme představu, co je to zač. Má šlechtu v hrsti. Před pár týdny jsem na poslední chvíli Alberenovi zabránil podepsat prohlášení, podle kterého by uprchlý nevolník byl zločinec. Království by se nám zhroutilo před očima. Útěk je krajní reakce nevolníka na špatnou situaci. Když dokáže utéct a skrývat se rok a den, je volný. Kdybyste tu možnost poddaným sebral, vzbouřili by se, a vzpoura nevolníků je tak nebezpečná, že se na ni bojím jen pomyslet.“

„Má to promyšlené, Vaše Excellence,“ řekl Sparhawk. „Šermíř zpracovává i nevolníky. On chce, aby v Astelu došlo ke vzpouře. Využívá svého vlivu mezi šlechtou a přesvědčuje je, aby dělali přesně ty chyby, které nevolníky ještě víc rozzlobí.“

„Co si ten chlap myslí?“ vyjel Fontan. „Utopí Astel v krvi.“

Sparhawk v tu chvíli instinktivně nadskočil. „Neřekl bych, že ho zajímá Astel, Vaše Excellence. Šermíř je jen nástroj někoho, kdo usiluje o mnohem větší kořist.“

„Ano? O jakou?“

„Jen hádám, Vaše Excellence, ale myslím, že ten někdo chce celý svět, a obětuje Astel i všechny lidi, aby toho dosáhl.“

Kapitola dvanáctá

ěžko se to popisuje, princí Sparhawku," říkala baronka Melidere toho večera, když se širší královská rodina odebrala na noc do svého obrovského apartmá. Na královnino naléhání dostaly místnosti v apartmá i Melidere, Mirtai a komorná Alean. Ehlana kolem sebe potřebovala ženy, a to z několika důvodů – praktických, politických i zcela záhadných. Dámy se převlékly ze slavnostního oblečení a – kromě Mirtai – měly na sobě župany v pastelových barvách. Melidere pročešávala Mirtai její husté modročerné vlasy a okatá Alean stejně pečovala o královniny vlasy.

„Nevím, jak bych to popsala," opakovala světlovlasá baronka. „Je to takový všeobecný smutek. Všichni pořád vzdychají.“

„Také jsem si toho všimla, Sparhawku," řekla Ehlana manželovi. „Alberen se málokdy usměje, a já dokážu rozesmát každého.“

„Pouhá vaše přítomnost, královno, je pro nás důvodem k úsměvu," pravil Talen. Talen byl královnino páže, a patřil tedy do širší královské rodiny. Mladý zloděj dnes vypadal elegantně, měl na sobě švestkově modrý sametový kabátec a po kolena dlouhé kalhoty stejné barvy a ze stejného materiálu. Kalhoty po kolena právě přicházely do módy a Ehlana se vynasnažila navléknout do nich i Sparhawka. Sparhawk kategoricky odmítl a jeho žena se musela spokojit s tím, že k podivnému oděvu přiměla své páže.

„Máme v plánu udělat z tebe páže, Talene," připomněla mu nabroušeně Melidere. „Ne dvořana.“

„Stragen říká, že není špatné mít něco v záloze, baronko." Hlas mu přeskakoval a pohyboval se někde mezi sopránem a barytonem.

„No jistě," odfrkla si baronka. Melidere dávala najevo silnou averzi ke Stragenovi, ale Sparhawk nevěděl, jestli to tak opravdu cítí.

Talen a princezna Danae seděli na podlaze a kutáleli si mezi sebou míč. Mmrr se na hře nadšeně podílela.

„Zdá se, že všichni tajně věří, že svět se příští týden zřítí do záhuby," pokračovala baronka a pomalu přejížděla kartáčem po Mirtainých vlasech. „Na povrchu jsou všichni veselí a odměření, ale jakmile proniknete dovnitř, najdete nejtemnější melancholii, a k tomu všichni pijí jako ryby. Nemůžu to dokázat, ale myslím si, že opravdu věří, že brzy zemřou." Zkoumavě nadzvedla Mirtainy vlasy. „Asi ti do nich zapletu zlatý řetízek," sdělila obryni.

„Ne, Melidere," zamítla Mirtai pevně. „Nemám ještě právo nosit zlato.“

„Každá žena má právo nosit zlato, Mirtai," zasmála se Melidere. „Pokud ho samozřejmě dokáže vymámit z nějakého muže.“

„Mezi mými lidmi ne,“ nesouhlasila Mirtai. „Zlato je pro dospělé. Děti ho nenesí.“

„Ty nejsi žádné dítě, Mirtai.“

„Jsem, dokud neprojdou jistým obřadem. Stříbro, Melidere – nebo ocel.“

„Z oceli se šperky dělat nedají.“

„Dají, když ji pořádně naleštíš.“

Melidere vzdychla. „Podej mi stříbrné řetízky, Talene,“ poručila. To bylo momentálně Talenovo zaměstnání – podávat věci. Moc se mu to nelíbilo, ale dělal to – většinou proto, že Mirtai byla větší než on.

Na dveře někdo zdvořile zaklepal a Talen šel otevřít.

Dovnitř vstoupil velvyslanec Oscagne a uklonil se Ehlaně. „Mluvil jsem s Fontanem, Vaše Veličenstvo,“ hlásil. „Posílá do kasáren v Canae pro dvě legie Atanů, kteří nás doprovodí do Matherionu. Určitě se všichni v jejich přítomnosti budeme cítit bezpečněji.“

„Co je to legie, Vaše Excellence?“ zeptal se Talen a zamířil ke šperkovnici.

„Tisíc válečníků,“ odpověděl Oscagne. Usmál se na Ehlanu. „S dvěma tisíci Atanů by Vaše Výsost mohla dobýt Edom. Nechcete si v Daresii zřídit enklávu? Nebylo by to nevhodné. My Tamulové bychom se o ni postarali – za obvyklý poplatek, samozřejmě – a na konci každého roku bychom vám posílali nadšené hlášení. Byl by to seznam lží, ale stejně bychom vám ho posílali.“

„Spolu s výnosy?“ Znělo to, jako by ji to opravdu zajímalo.

„Kdepak, Vaše Veličenstvo,“ zasmál se Oscagne. „Kupodivu žádné království v celé říši nevydělává – kromě samotné Tamuli, samozřejmě.“

„K čemu by mi bylo království, které nic nevynáší?“

„Prestiž, Vaše Výsosti, a marnivost. Měla byste další titul a další korunu.“

„Druhou korunu nepotřebuji, Vaše Excellence. Mám jen jednu hlavu. Necháme edomskému králi jeho nevýdělečné království.“

„To je jistě moudré rozhodnutí, Vaše Výsosti,“ souhlasil velvyslanec. „Edom je divné místo. Pěstují tam obilí a sedláci jsou nudní patroni, které zajímá jen počasí.“

„Jak dlouho bude trvat, než dorazí ty legie?“ zeptal se Sparhawk.

„Asi tak týden. Půjdou pěšky, takže tu budou rychleji než na koních.“

„Nemělo by to být obráceně, Vaše Excellence?“ zeptala se Melidere. „Myslela jsem, že koně jsou rychlejší než lidé.“

Mirtai se zasmála.

„Řekla jsem něco vtipného?“ zeptala se Melidere.

„Když mi bylo čtrnáct, urazil mě jeden člověk z Daconie,“ řekla obryně. „Byl opilý. Když vystřízlivěl, uvědomil si, co provedl, a ujel na koni. To bylo za úsvitu. Dohnala jsem ho před polednem. Jeho kůň posel vyčerpáním. Bylo mi ho líto. Trénovaný válečník dokáže běžet celý den. Kůň ne. Kůň se musí zastavit, když se potřebuje napást, nedokáže tedy běžet víc než několik hodin najednou. My jíme za běhu, takže se nemusíme zastavovat.“

„Co jsi provedla tomu muži, který tě urazil?“ zeptal se Talen.

„Chceš to opravdu vědět?“

„Vlastně ani ne, Mirtai,“ odpověděl Talen. „Když se ptáš, tak snad ani ne.“

Měli tedy celý týden čas. Baronka Melidere toho využila k lámání srdcí. Mladí šlechtici ze dvora krále Alberena se kolem ní jen hemžili. Melidere flirtovala jako divá, rozdávala sliby – aniž by některý splnila – a tu a tam se nechala v tmavém rohu políbit od neodbytného nápadníka. Ohromně si to užila a shromáždila ohromné množství informací. Mladý muž, který si namlouvá pěknou dívku, se s ní podělí o mnohá tajemství, jež by si raději měl nechat pro sebe.

K úžasu Sparhawk a ostatních rytířů sir Berit pustošil dívčí část dvora téměř stejně dokonale jako baronka tu mužskou.

„Je to opravdu divné,“ říkal Kalten jednoho večera. „Vždyť on skoro nic nedělá. Nemluví s nimi, neusmívá se na ně, nedělá nic z toho, co by měl. Nevím, co za tím vězí, ale pokaždé když projde nějakou místností, všechny ženy začnou roztávat.“

„Berit je opravdu hezký mladý muž, Kaltene,“ podotkla Ehlana.

„Berit? Vždyť se ani pravidelně neholí.“

„Co to s tím má co dělat? Je vysoký, je rytíř, má široká ramena a dobré vychování. Také má ty nejhlubší modré oči, jaké jsem kdy viděla – a nejdelší řasy.“

„Ale je to jen kluk.“

„Dávno ne. Neprohlédl sis ho dost pozorně. Kromě toho, děvčata, která kvůli němu vzdychají a roní slzy do polštářů, jsou také poměrně mladá.“

„Nejvíc mě dráždí, že on ani neví, jaký účinek na ty nebohé holky má,“ řekl Tynian. „Ony by na sobě roztrhaly šaty, aby upoutaly jeho pozornost, a on naprosto netuší, co se děje.“

„To je součást jeho šarmu, sire rytíři,“ usmála se Ehlana. „Kdyby nebyl tak nevinný, nepřipadal by jim zdaleka tak atraktivní. Sir Bevier je na tom podobně. Rozdíl je v tom, že Bevier ví, že je pohledný. Vzhledem k svému náboženskému přesvědčení toho nevyužívá. Berit to ale ani neví.“

„Možná bychom si ho někdo měl vzít stranou a vysvětlit mu to,“ nadhodil Uloth.

„Radši ne,“ řekla Mirtai. „Takhle je to pro něj nejlepší. Nechte ho být.“

„Mirtai má pravdu,“ dodala Ehlana. „Nezahrávejte si s ním, pánové. Ať zůstane ještě nějakou dobu nevinný.“ Zatvářila se maličko škodolibě. „Ovšem sir Bevier, to je jiný případ. Je na čase, abychom mu našli manželku. Byl by pro nějakou dívku skvělý manžel.“

Bevier se slabě usmál. „Už jsem ženatý, Vaše Veličenstvo – s církví.“

„Zasnoubený možná, Beviere, ale ne ženatý. Ještě si nekupuj duchovní roucho. Zatím jsem to s tebou nevzdala.“

„Nebylo by jednodušší začít někde blíž u domova, Vaše Výsosti?“ namítl Bevier. „Jestli máte nutkání někoho oženit, sir Kalten je hned po ruce.“

„Kalten?“ podivila se Ehlana. „To je absurdní, Beviere. To bych žádně ženě neudělala.“

„Vaše Veličenstvo!“ protestoval Kalten.

„Mám tě skutečně ráda, Kaltene,“ usmála se královna na blondatého Pandionce, „ale nejsi dobrý materiál pro ženitbu. Nedokázala bych se tě vzdát. Svědomí by mi nedovolilo ani nikomu rozkázat, aby si tě vzal. U Tyniana bych viděla jistou možnost, ale tebe a Ulatha bůh stvořil jako staré mládence.“

„Mě?“ zeptal se Uloth mírně.

„Ano,“ přikývla královna, „tebe.“

Dveře se otevřely a dovnitř vešel Stragen s Talenem. Měli na sobě obyčejné šaty, jaké si obvykle brali, když vyráželi do ulic.

„Měli jste štěstí?“ zeptal se Sparhawk.

„Našli jsme ho,“ odpověděl Stragen a podal Alean plášť. „Není to zrovna nic pro mě. Je to profesí kapsář, a kapsáři nejsou moc dobří vůdci. Cosi důležitého jim prostě chybí.“

„Stragene!“ bránil se Talen.

„Ty nejsi tak docela kapsář, můj mladý příteli,“ uklidnil ho Talen. „To je jen prozatímní povolání, než vyrosteš. Místní šéf se jmenuje Kondrak. Chápe, že naším společným zájmem je stabilní vláda. Vykrádat domy, když to na ulicích vře, je způsob, jak rychle přijít k bohatství, ale z dlouhodobého hlediska dokáže dobrý zloděj nashromáždit víc v období klidu. Kondrak samozřejmě nemůže sám učinit žádné rozhodnutí. Musí to probrat se svými kolegy z ostatních měst v říši.“

„To mu bude trvat aspoň rok,“ podotkl Sparhawk suše.

„Těžko,“ nesouhlasil Stragen. „Zloději jsou rychlejší než obyčejní lidé. Kondrak jim pošle zprávu, o co se snažíme. Vylíčí to v nejlepší světlo, takže je pravděpodobné, že všichni zloději z celé říše budou spolupracovat.“

„Jak se dozvíme, na čem se usnesli?“ zeptal se Tynian.

„Vždycky když přijedeme do většího města, vykonám zdvořilostní návštěvu,“ pokrčil ramený Stragen. „Dříve nebo později dostanu oficiální odpověď. Nemělo by to trvat dlouho. Než dojedeme do Matherionu, měli bychom znát konečné rozhodnutí.“ Tázavě se zadíval na Ehlanu. „Tvoje Výsost se o životě v podsvětí v uplynulých letech hodně naučila,“ řekl. „Myslíš, že bychom té informaci měli dát status státního tajemství? Jsme ochotni spolupracovat a dokonce tu a tam pomoci, ale byli bychom raději, kdyby ostatní panovníci nevěděli, jak postupujeme. Nějaký křížák by se mohl rozhodnout tajnou vládu svrhnout a to by nám moc nepomohlo.“

„Na kolik si to ceníš, mylordo Stragene?“ pošádčila ho královna.

Stragen se zatvářil velice vážně. „To je rozhodnutí, které musíš udělat sama, Ehlanu,“ řekl bez zdržování s formálním oslovením. „Pomáhal jsem ti, kdykoli jsem mohl, protože tě mám opravdu rád. Kdyby ti ovšem něco uklouzlo a ostatní panovníci by zjistili něco, co nemají vědět, už to nebudu moct dělat.“

„Opustil bys mě, mylordo Stragene?“

„Nikdy, má královno, ale moji kolegové by mě nechali zabít a mrtvý bych ti moc k užítku nebyl.“

* * *

Archimandrita Monsel byl rozložitý, působivý muž s pronikavými černými očima a mohutným černým plnovousem. Ten plnovous byl efektní, sebevědomý, nedal se přehlédnout a archimandrita ho používal jako beranidlo. Kamkoli šel, jeho plnovous byl yard před ním. Ježil se, když byl Monsel rozčilený – což byl pořád – a ve vlhkém počasí se zmuchlal do chuchvalců jako půl míle levného rybářského vlasce. Když Monsel mluvil, plnovous se kýval a podtrhoval důležitá slova. Patriarchu Embana archimandritův vous naprosto fascinoval. „Je to jako mluvit s živým

keřem,“ řekl Sparhawkovi, když spolu šli chodbami paláce na soukromou audienci s astelským duchovním.

„Jakým tématům bych se měl vyhýbat, Milosti?“ zeptal se Sparhawk. „O astelské církvi nic nevím a nerad bych začal nějakou teologickou diskuzi.“

„Rozdíly mezi námi a Astelem jsou jen na poli vedení církve. Ryze teologických sporů je jen málo. My máme světské duchovenstvo, ale jejich církev je organizovaná monasticky. Naši kněží jsou prostě kněží, jejich jsou zároveň mniši. Je to sice malý rozdíl, ale je to rozdíl. Mají také mnohem víc kněží i mnichů než my – zhruba tak desetinu populace.“

„Tolik?“

„No ano. Každé šlechtické sídlo v Astelu má soukromou kapli a v ní vlastního kněze, a kněz jim ‚pomáhá‘ dělat rozhodnutí.“

„Kde berou tolik mužů ochotných sloužit jako kněží?“

„Mezi nevolníky. Být knězem má své nevýhody, ale je to lepší než být nevolníkem.“

„To bych řekl, že církev je lepší.“

„Mnohem. Monsel se k tobě bude chovat uctivě, protože jsi člen církevního řádu. Mimochodem, protože jsi sloužící preceptor pandionského řádu, technicky vzato jsi patriarcha. Nediv se, když tě osloví ‚Vaše Milosti‘.“

Mnich s dlouhými vousy je uvedl do Monselova pokoje. Sparhawk už si všiml, že astelští duchovní nosí vousy. Místnost byla malá a obložená tmavým dřevem. Koberec měl tmavě kaštanovou barvu a na oknech visely těžké černé závěsy. Všude se povalovaly knihy, svítky a listy pergamenu se zahýbanými okraji.

„Ale, Emban,“ pravil Monsel. „Co máte za lubem?“

„Neplechý, Monsele. Byl jsem mezi bezvěrci, obracet je na víru.“

„Skutečně? Kde jsi je našel? Myslel jsem, že většina bezvěrců žije v Bazilice v Chyrellu. Posadte se, pánové. Pošlu pro trochu vína a můžeme si popovídat o náboženství.“

„Setkal jste se se Sparhawkem?“ zeptal se Emban, když se posadili u otevřeného okna, na kterém ve vánku povlávaly černé závěsy.

„Jen krátce,“ odpověděl Monsel. „Jak se máte, Vaše Výsosti?“

„Dobře. A vy, Milosti?“

„Jsem hlavně zvědavý. Proč vedeme soukromé rozhovory?“

„Protože jsme duchovní, Vaše Milosti,“ podotkl Emban. „Sparhawk většinou nosí ocelovou kutnu, ale patří mezi duchovní. Přišli jsme prodiskutovat něco, co vás nejspíš tíží stejně jako nás. Myslím, že vás znám dostatečně, abych věděl, že vaše osobnost má i praktickou stránku, která se nenechá rozptýlit tím, že špatně klečíte.“

„Cože?“ zeptal se Monsel.

„My klekáme na pravé koleno,“ poučil ho Sparhawk. „Tihle nebozí zaostali bezvěrci klekají na levé.“

„Strašné,“ zamumlal Monsel. „Myslíte, že bychom sem měli vtrhnout a donutit je dělat to správně?“

„Vidíte?“ obrátil se Emban na archimandritu. „Přesně o tom jsem mluvil. Měl byste padnout na kolena a děkovat bohu, že nepatříte mezi církevní rytíře, Monsele. Myslím, že většina tajně uctívá styrické bohy.“

„Jen mladší bohy, Vaše Milosti,“ odvětil Sparhawk mírně. „Se staršími bohy jsme se nepohodli.“

„On to říká tak bezstarostně,“ otřásl se Monsel. „Jestli myslíte, že jsme vyčerpali konverzační potenciál rozdílů v klekání, Embane, co kdybychom přešli k věci?“

„Je to přísně tajné, Vaše Milosti, ale naše mise v Tamuli není tím, čím se zdá být. Byl to samozřejmě nápad královny Ehlany. Královna není ten typ, který by šel kamkoli jen proto, že jí to někdo řekne – ale celý tenhle složitý nesmysl vznikl jen proto, abychom zamaskovali pravý důvod, kterým je dostat Sparhawka do Daresie. Svět se rozpadá ve švech, takže jsme se rozhodli umožnit mu, aby ho spravil.“

„Myslel jsem, že to je boží práce.“

„Bůh je zaneprázdněný a Sparhawkovi plně důvěřuje. Jestli to dobře chápu, důvěřují mu všichni bohové.“

Monsel vyvalil oči a plnovous se naježil.

„Uklidněte se, Monsele,“ řekl mu Emban. „My z církve nemusíme věřit v jiné bohy. Stačí, když malinko připustíme možnost jejich existence.“

„To je něco jiného. Pokud je to jen možnost, pak je to v pořádku.“

„Je tu jedna věc, která není jen možnost, Vaše Milosti,“ řekl Sparhawk. „Astel má potíže.“

„Všiml jste si. Vaše Výsost je velmi pozorná.“

„Možná vám to nikdo neřekl, protože Tamulové se to snaží moc nešířit, ale podobné věci se dějí v mnoha dalších daresijských královstvích a se stejnými problémy se setkáváme i v Eosii.“

„Mám pocit, že Tamulové někdy dělají tajnosti jen proto, že je to baví,“ zabručel Monsel.

„Jeden z mých přátel tvrdí to samé o vaší eosijské církvi,“ řekl Sparhawk opatrně. „Ještě neměli archimandritovy politické názory plně prozkoumané. Špatné slovo nebo dvě by nejen zmařilo možnost získat jeho pomoc, ale mohlo by ohrozit i celou misi.“

„Ve vědomostech je síla,“ pravil Emban stručně. „Jen blázen se dělí o sílu, když nemusí. Zeptám se otevřeně, Monsele. Jaký je váš názor na Tamuly?“

„Nemám je rád,“ odpověděl Monsel bez okolků. „Jsou to nevěřící, členové cizí rasy, a nikdy nevíte, co si zrovna myslí.“

Sparhawkovi se zastavilo srdce.

„Musím ovšem připustit, že když připojili Astel k říši, bylo to to nejlepší, co se nám mohlo stát. Jestli je máme rádi nebo ne, je jedno. Jejich vášeň pro pořádek a stabilitu mnohokrát za mého života odvrátila válku. Už tu byly i jiné říše a doba jejich vlády byla doba strašných hrůz a utrpení. Myslím, že nám nezbyvá než si přiznat, že Tamulové jsou zatím nejlepší vládcí v našich dějinách. Nepletou se do místních záležitostí ani do náboženství. Nenarušují společenské uspořádání a vládou skrze zavedené vlády. Jejich daně, jakkoli si na ně stěžujeme, jsou minimální. Stavějí dobré silnice a podporují obchod. Jinak nás nechávají na pokoji. Trvají jen na tom, abychom mezi sebou neválčili. To mi nevadí, přestože někteří mí předchůdci se tím cítili velmi omezení, protože Tamulové je nechtěli nechat obracet sousedy na víru mečem.“

Sparhawkovi se trochu ulevilo.

„Ale to odbíhám od tématu,“ řekl Monsel. „Mluvil jste o nějakém celosvětovém spiknutí, jestli se nepletu.“

„Mluvili jsme o něčem takovém, Sparhawku?“ zeptal se Emban.

„Asi ano, Vaše Milosti.“

„Víte něco konkrétního, čím byste tu teorii podpořil, Sparhawku?“ zeptal se Monsel.

„Jen logiku, Vaše Milosti.“

„Logické argumenty si poslechnu, pokud nebudou odporovat mé víře.“

„Jestliže někde dojde ke sledu událostí, který je stejný jako sled událostí někde jinde, musíme zvážit možnost, že mají společný zdroj, co říkáte?“

„Prozatím ano.“

„V téhle chvíli nic jiného nemáme, Vaše Milosti. Stejně události se mohou přihodit na dvou různých místech a může to být náhoda, ale když k tomu dojde pětkrát nebo desetkrát, už to náhoda být nemůže. Celá ta záležitost s Ayachinem a Šermířem tady v Astelu je prakticky přesně stejná jako události v Lamorkandu v Eosii, a velvyslanec Oscagne nás ujistil, že to samé se děje i v jiných darsijských královstvích. Je to pořád to samé. Nejdřív se objeví zvěsti, že se vrátil nějaký známý hrdina z minulosti. Pak se vynoří buřič a postará se, aby zvěsti neutichly. V Astelu jsou to divoké zkazky o Ayachinovi. V Lamorkandu se mluví o Drychtnathovi. Tady máte člověka, který si říká Šermíř, v Lamorkandu je to jistý Gerrich. Jsem si jistý, že na to samé narazíme v Edomu, Daconii, Arjuně i v Cynesze. Oscagne nám řekl, že jejich národní hrdinové se také objevili.“ Sparhawk se raději vyhnul Kragerovu jménu. Nebyl si ještě jistý, na čí straně Monsel stojí.

„Přednesl jste to dobře, Sparhawku,“ kývl Monsel. „Ale nemůže to být celé namířené proti Tamulům? Ne každý je má rád, víte.“

„Vaše Milost zřejmě přehlédla Lamorkand,“ upozornil ho Emban. „Tam žádní Tamulové nejsou. Jen hádám, ale řekl bych, že plán – jestli se to tak dá nazvat – je v Eosii namířený proti církvi, která je tady totéž co u vás říše.“

„Takže organizovaná anarchie?“

„Tahle dvě slova se k sobě moc nehodí, Vaše Milosti,“ řekl Sparhawk. „Neřekl bych, že jsme už tak daleko, abychom mohli řešit příčiny. Zatím se snažíme přebrat výsledky. Jestliže mám pravdu, když se domnívám, že všechny plány pocházejí od jednoho člověka, díváme se na někoho, kdo vymyslel univerzální plán, který upravuje tak, aby se dal použít v jednotlivých společnostech. Především potřebujeme identifikovat toho Šermíře.“

„Abyste ho mohli zabít?“ zeptal se Monsel obviňujícím tónem.

„Ne, Vaše Milosti, to by nebylo praktické. Kdybychom ho zabili, nahradí ho někdo jiný – někdo, koho nebudeme znát. Chci vědět, kdo to je a co je zač, a všechno ostatní, co o něm dokážu zjistit. Chci vědět, jak myslí, co ho pohání a jaká je jeho osobní motivace. Když to budu vědět, dokážu ho neutralizovat, aniž bych ho musel zabít. Budu upřímný, Šermíř mě ve skutečnosti nezajímá. Chci dostat toho, kdo stojí za ním.“

Monsel vypadal ořeseně. „Ten chlap je nebezpečný, Embane,“ řekl potichu.

„Spíš nesmiřitelný, řekl bych.“

„Jestliže můžeme věřit Oscagnovi – a domnívám se, že můžeme –, někdo využívá magii,“ pokračoval Sparhawk. „Proto původně vznikli církevní rytíři. Naším úkolem je bojovat s magií. Elénské náboženství to dělat nemůže, protože v něm není pro magii místo. Musíme opustit hranice naší víry – jít za Styriky –, abychom se naučili bojovat s magií. Tím se otevřelo několik dveří, které bychom raději viděli zavřené, ale to je cena, kterou musíme zaplatit. Někdo – nebo něco – na druhé straně používá velmi vyspělou magii. Já ho musím zastavit – zabít, když to bude nutné. Jakmile se ho zbavím, Atani si to můžou vyřídit se Šermířem. Jednu Atanu znám, a jestli jsou všichni její lidé stejní, vím, že se můžu spolehnout, že budou důkladní.“

„Děláte mi starosti, Sparhawku,“ pravil Monsel. „Vaše oddanost práci je téměř nelidská, a vaše odhodlanost jde ještě dál. Zahanbujete mě, Sparhawku.“ Vzdychl a chvíli seděl, popotahoval se za vousy a zamýšleně koukal do prázdna. Nakonec se narovnal. „No dobře, Embane, můžeme dočasně odložit pravidla?“

„Nerozumím vám.“

„Nechtěl jsem vám to původně říkat,“ pravil archimandrita, „protože se vám z toho nejspíš naježí vaše náboženské chlupy, ale především proto, že jsem se o to prostě nechtěl dělit. Ten váš nesmiřitelný Sparhawk mě přesvědčil o opaku. Když vám to neřeknu, rozebere Astel na kousky, dokud nenajde informace, které potřebuje, že mám pravdu, Sparhawku?“

„To bych opravdu nerad, Vaše Milosti.“

„Ale stejně byste to udělal?“

„Kdybych musel, tak ano.“

Monsel se otiřál. „Oba jste duchovní, proto se odvolávám na pravidlo duchovního tajemství. To jste ještě v Chyrellu nezměnili, že ne, Embane?“

„Ne, jestli to sarathi neudělal, zatímco jsme tady. Každopádně máte naše slovo, že nikdo z nás neprozradí, co jste nám řekli.“

„Jedině jinému duchovnímu,“ upřesnil Monsel. „To ještě můžu tolerovat.“

„Budiž,“ souhlasil Emban.

Monsel se opřel do křesla a pohládl si vousy. „Tamulové nemají představu, jak mocná je církev v elénských královstvích v západní Daresii,“ začal. „Především proto, že jejich náboženství je jen snůška obřadů. Tamulové ani o náboženství nepřemýšlejí, proto nedokáží pochopit hloubku víry v srdci oddaných věřících – a astelští nevolníci jsou pravděpodobně nejoddanější věřící na světě. Se všemi problémy chodí ke kněžím – a nejen s vlastními problémy, ale i s problémy sousedů. Nevolníci jsou všude a všechno, co vidí, říkají svým kněžím.“

„Když jsem byl v semináři, říkalo se tomu donášení,“ poznamenal Emban.

„My jsme pro to v noviciátu měli horší slovo,“ dodal Sparhawk. „Na cvičišti kvůli tomu docházelo k různým nepříjemným nehodám.“

„Donašeče nemá nikdo rád,“ souhlasil Monsel, „ale tak jako tak, astelské duchovenstvo ví o všem, co se v království přihodí – opravdu o všem. Přísaha nás zavazuje nechat si tajemství pro sebe, ale především cítíme odpovědnost za duchovní zdraví našich oveček. Protože většina duchovních bývala kdysi nevolníky, nemají takový výcvik, aby dokázali rozdávat správné rady. Kněží nevolníků nesdělují jména těch, kteří za nimi přišli, ale s vážnými problémy chodí za svými nadřízenými a ti o nich vyprávějí mně.“

„To mi vůbec nevadí,“ řekl Emban. „Pokud jsou jména držena v tajnosti, nedošlo k porušení tajemství.“

„Vidím, že si budeme rozumět, Embane,“ pousmál se Monsel. „Nevolníci vnímají Šermíře jako osvoboditele.“

„To jsme pochopili,“ pravil Sparhawk. „Zdá se ovšem, že občas neví, co říká. Šlechticům vykládá, že Ayachin chce svrhnout tamulské jho, a vzápětí tvrdí nevolníkům, že Ayachin hodlá zrušit nevolnictví. Kromě toho přesvědčil šlechtice, aby s nevolníky jednali zvlášť brutálně. To není jen nechutné, je to iracionální. Šlechtici by se měli snažit nevolníky získávat, ne se jich zbavovat. Z realistického pohledu není Šermíř nic jiného než pouhý agitátor, a ani v tom není moc dobrý. Je to politický adolescent.“

„Zacházíš trochu daleko, Sparhawk,“ protestoval Emban. „Jak to, že je tedy tak úspěšný? Takový idiot by nikdy nemohl přesvědčit Astelce, aby mu věřili.“

„Oni nevěří jemu. Věří Ayachinovi.“

„Pomátl ses na rozum, Sparhawk?“

„Ne, Vaše Milosti. Už jsem se zmínil, že náš nepřítel používá magii. Tohle jsem měl na mysli. Lidé ve skutečnosti vidí opravdového Ayachina.“

„To je absurdní!“ Monsel vypadal velmi rozrušeně.

Sparhawk vzdychl. „V zájmu teologického pohodlí Vaší Milosti to nazvěme halucinací – hromadnou iluzí, vytvořenou chytrým šarlatánem nebo nějakým spolupachatelem oblečeným ve starodávných šatech, který se objevuje najednou a za impozantních efektů. Ať už je zdroj jakýkoli, jestliže to, co se děje tady, je stejné jako to, co se děje v Lamorkandu, vaši lidé jsou pevně přesvědčení, že Ayachin vstal z hrobu. Šermíř pronáší projevy – nesouvislé směsice navzájem si odporujících frází – a pak se v záblesku světla a se zaburácením hromu zjeví jeho halucinace a potvrdí všechna jeho tvrzení. Samozřejmě jen hádám, ale nejspíš se příliš nemýlím.“

„Takže dobře naplánovaný podvod?“

„Můžete to tak nazvat, Vaše Milosti.“

„Ale vy nevěříte, že je to podvod?“

„Byl jsem vycvičen, abych nic nezavrhoval, Vaše Milosti. Ať už je Ayachin skutečný, nebo jde o nějaký podvod, je to nedůležité. Důležité je, čemu věří lidé, a já jsem si jistý, že věří, že Ayachin se vrátil a Šermíř je jeho mluvčí. Proto je Šermíř tak nebezpečný. Protože jeho slova podporují ten klam, může lidem namluvit cokoliv. Proto o něm musím zjistit co nejvíc. Potřebuji vědět, co se chystá udělat, abych mu v tom mohl zabránit.“

„Budu se chovat, jako bych věřil tomu, co jste mi právě řekl, Sparhawk,“ pravil Monsel ustaraně. „Ale myslím si, že byste potřeboval duchovní pomoc.“ Zatvářil se zachmuřeně. „Víme, kdo je Šermíř,“ řekl nakonec. „Víme to už celý rok. Nejdřív jsme si mysleli to samé jako vy – že je to jen praštěný fanatik se smyslem pro melodrama. Očekávali jsme, že si s nim Tamulové poradí, proto jsme sami nic nepodnikali. Poslední dobou jsem si to však pomalu rozmyslel. Pod podmínkou, že ani jeden z vás neprozradí nic z toho, co řeknu – jediné jinému duchovnímu –, vám povím, kdo to je. Mám vaše slovo?“

„Máte, Vaše Milosti,“ slíbil Emban.

„A vaše, Sparhawk?“

„Samožřejmě.“

„Dobře. Šermíř je mladší švagr nevýznamného šlechtice, který žije v sídle několik leguí na východ od Esu.“

Všechny díly do sebe ve Sparhawkově hlavě zapadly s hlasitým klapnutím.

„Ten šlechtic je baron Kotyk, hloupý, neužitečný osel,“ řekl Monsel. „A měl jste pravdu, Sparhawk. Šermíř je melodramatický adolescent jménem Elron.“

Kapitola třináctá

o není možné!“ vyhrkl Sparhawk.

Monsela jeho prudká reakce zaskočila. „Důkazy jsou víc než přesvědčivé, sire Sparhawk. Nevolník, který ho nahlásil, ho zná od dětství. Jestli tomu dobře rozumím, Elrona znáte.“

„Schovali jsme se před bouří v domě barona Kotyka,“ vysvětlil mu Emban. „Elron by mohl být Šermíř, Sparhawk. Určitě na to má to správné myšlení. Proč se ti nezdá, že by to mohl být on?“

„Nemohl nás dohonit,“ řekl Sparhawk chabě.

Monsel se zatvářil nechápavě.

„Potkali jsme ho v lese, když jsme byli na cestě sem,“ řekl Emban. „Vypadal přesně tak, jak byste čekal – maskovaný muž v černém na černém koni na pozadí zapadajícího slunce – nejhlupejší představení, jaké jsem kdy viděl. Nejeli jsme zas tak rychle, Sparhawk. Elron nás mohl snadno dohonit.“

Sparhawk jim nemohl říct, že ve skutečnosti jeli tak rychle, že je nikdo nemohl dohonit, protože Aphrael si pohrála s časem a vzdálenostmi. Spolkl proto námitky. „Jen mě to překvapilo, to je všechno,“ zalhal. „Večer u barona jsme se Stragenem s Elronem mluvili. Nedokážu uvěřit, že bouří nevolníky. Pohrdá jimi.“

„Možná je to póza,“ řekl Monsel. „Aby zakryl své skutečné úmysly.“

„Neřekl bych, že je toho schopný, Vaše Milosti. Na něco tak složitého je příliš bezelstný.“

„Nesuď tak rychle, Sparhawk,“ řekl Emban. „Jestli v tom má prsty magie, je úplně jedno, co je Šermíř zač, nemyslíš? Copak neexistuje způsob, jak ho dokonale ovládat?“

„Několik způsobů,“ přisvědčil Sparhawk.

„Trochu mě překvapilo, že jste na to nepřišel sám. Vy jste tady expert na magii. Čemu věří Elron, je zřejmě nepodstatné. Když vystupuje jako Šermíř, mluví ten, kdo stojí za ním – náš skutečný nepřítel.“

„Mělo mě to napadnout.“ Sparhawk se na sebe zlobil, že mu uniklo něco tak očividného – včetně stejně očividného vysvětlení, jak je Elron mohl dohonit. Jiný bůh by jistě dokázal měnit čas a vzdálenost stejně jako Aphrael. „Jak hodně je rozšířené pohrdání nevolníky, Vaše Milosti?“ zeptal se Monsela.

„Naneštěstí je skoro všude, principi Sparhawk,“ povzdychl si Monsel. „Nevolníci jsou nevzdělaní a pověřiví, ale nejsou tak hloupí, jak si myslí šlechtici. Z hlášení, která jsem dostal, je jasné, že když Šermíř mluví s urozenými, pomlouvá nevolníky stejným dílem jako Tamulce. Že jsou ‚líní‘, je asi tak ta nejmírnější věc, kterou o nich říká. Podařilo se mu skoro přesvědčit šlechtu, že poddaní jsou jedna ruka

s Tamulci a podílejí se dohromady na velkém temném plánu, jehož cílem je osvobození nevolníků a přerozdělení půdy. Šlechta na to reaguje podle očekávání. Nejdříve začali nenávidět Tamulce a pak jim bylo namluveno, že nevolníci se s Tamulci spojili a že spojenectví ohrožuje jejich tituly a majetky. Netroufají si postavit se Tamulcům přímo, protože se bojí Atanů, proto si vylévají vztek na vlastních poddaných. Došlo k nevyprovokovaným brutálním incidentům, jejichž oběťmi byli lidé, kteří při posledním soudu půjdou přímo do nebe. Církev dělá, co může, ale naše možnosti ovlivňování šlechticů jsou omezené.“

„Potřebujete církevní rytíře, Vaše Milosti,“ řekl Sparhawk zachmuřeně. „Umíme dobře prosazovat spravedlnost. Když seberete šlechtici knutu a párkrát ji použijete na jeho vlastní hřbet, rychle mu dojde, co tím chcete říct.“

„Byl bych rád, kdyby to tady v Astelu bylo možné, sire Sparhawk,“ odpověděl Monsel smutně. „Naneštěstí...“

Zase to byl ten samý chlad a ten samý záblesk na samém pokraji zorného pole. Monsel zmlkl a rychle se rozhlédl, aby se podíval na to, co zahlédnout nemohl. „Co...“ začal.

„Návštěva, Vaše Milosti,“ řekl Emban napjatým hlasem. „Neukroutíte si krk ve snaze zahlédnout to.“ Trochu zvedl hlas. „Jsem rád, že tě zase vidím, starý brachu,“ pravil. „Už jsme si mysleli, že jsi na nás zapomněl. Chtěl jsi něco konkrétního? Nebo se ti jen zastesklo po naší společnosti? Jsme sice polichoceni, ale teď máme zrovna práci. Co kdyby sis šel hrát? Popovídáme si potom.“

Místo chladu se udělalo horko a stín potemněl.

„Zbláznil ses, Embane?“ zasípал Sparhawk.

„Ne,“ odpověděl obtloustlý patriarcha. „Ten tvůj blikající přítel – nebo přátelé – už mi leze krkem, nic víc.“

Stín zmizel a atmosféra se vrátila do normálu.

„Co to bylo?“ chtěl vědět Monsel.

„Patriarcha z Ucery právě urazil boha – vlastně několik bohů,“ procedil Sparhawk skrz zaťaté zuby. Na chvíli jsme se nacházeli na pokraji smrti. Embane, už to prosím nedělejte – aspoň ne, pokud se předtím se mnou neporadíte.“ Najednou se trochu rozpačitě zasmál. „Teď už vím, jak přesně se Sephrenia občas cítila. Až ji zase potkám, budu se jí muset omluvit.“

Emban se vesele zubil. „Pěkně jsem je překvapil, co?“

„Už to nedělejte, Vaše Milosti,“ prosil Sparhawk. „Viděl jsem, co bohové dokáží lidem udělat, a nechci být u toho, až je opravdu urazíte.“

„Náš bůh mě ochrání.“

„Annias se modlil k našemu bohu, když ho Azash ždímal jako mokrý hadr, Vaše Milosti. Vůbec mu to nepomohlo, jestli si dobře vzpomínám.“

„Vlastně to bylo pěkně hloupé,“ odvětil Emban.

„Jsem rád, že vám to došlo.“

„Nemluvím o sobě, Sparhawk. Mluvím o našem nepříteli. Proč se zrovna teď prozradil? Mohl si své demonstrativní zjevení nechat pro sebe a prostě poslouchat. Mohl zjistit, jaké máme plány. Nejen to, ukázal se i Monselovi. Než se objevil, Monsel měl jen naše slovo, že stín existuje. Teď ho viděl na vlastní oči.“

„Mohl by mi to prosím někdo vysvětlit?“ neudržel se Monsel.

„To byli trollí bohové, Vaše Milosti,“ sdělil mu Sparhawk.

„To je absurdní. Trollové nejsou, jak by mohli mít bohy?“

„Bude to trvat déle, než jsem myslel,“ zamumlal Sparhawk, spíš pro sebe než pro ostatní. „Ve skutečnosti trollové existují, Vaše Milosti.“

„Viděl jste nějakého?“ nedal se Monsel.

„Jen jednoho, Milosti. Jmenoval se Ghwerig. Byl zakrnělý, takže byl vysoký jen sedm stop. Přesto ho bylo poměrně těžké zabít.“

„Vy jste ho zabil?“ zděsil se Monsel.

„Měl u sebe něco, co jsem potřeboval,“ pokrčil Sparhawk rameny. „Ulath jich viděl mnohem víc než já, Vaše Milosti. Může vám o nich říct všechno. Dokonce umí jejich řeč. Také jsem ji nějakou dobu uměl, ale už jsem ji nejspíš zapomněl. Je-li to máj jazyk, jsou napůl lidští, a to znamená, že mají bohy, nemyslíte?“

Monsel vrhl bezmocný pohled na Embana.

„Mě se neptejte, příteli,“ řekl patriarcha. „Mé teologické výchově je to také hodně vzdálené.“

„Zatím vám bude muset stačit mé slovo,“ řekl jim Sparhawk. „Trollové existují a mají bohy – je jich pět – a ti bohové nejsou moc hodní. Ten stín, který právě patriarcha Emban tak lehkomyšlně podráždil, to byli oni – nebo něco jako oni – a proti nim bojujeme. Oni se snaží rozbít říši a církev – pravděpodobně obě naše církve. Mrzí mě, že jsem to na vás musel vychrlit tak najednou, archimandrito Monsele, ale musíte vědět, proti čemu stojíte. V opačném případě byste byli naprosto bezbranní. Nemusíte věřit tomu, co jsem vám právě řekl, ale radši se chovejte, jako byste věřil, protože když to neuděláte, vaše církev nemá šanci přežít.“

* * *

Atané dorazili za několik dní. Obyvatelé Darsu se utíkali schovat a město ztichlo. Nikdo nemá tak dokonale čisté svědomí, aby ho náhlý příchod dvou tisícovek policistů trochu neznepokojil. Atané byli obři v perfektní kondici. Dva tisíce válečníků obého pohlaví vběhlo do města ve čtyřstupu jako jeden muž. Měli na sobě krátké kožené kytlice, naleštěné ocelové náprsní krunýře a černé polovysoké holínky. Jejich holé končetiny se v ranním slunci zlatě leskly a ve tvářích měli přísné a neoblomné výrazy. Přestože to očividně byli vojáci, každý měl jinou zbraň. Dohromady to byla náhodná sbírka mečů, krátkých oštěpů, seker a dalších nástrojů, které Sparhawk nedokázal pojmenovat. Všichni měli na pažích a nohách připevněno několik dýk. Nenosili helmy, ale měli na hlavách tenké zlaté obroučky.

„Pane bože,“ vydechl Kalten. Stál se Sparhawkem na ochozu paláce a sledoval příchod nové eskorty. „Nerad bych je potkal na bojišti. Jen se na ně podívám, a tuhle mi krev v žilách.“

„To bude také účel, Kaltene,“ řekl Sparhawk. „Mirtai je sama o sobě dost impozantní, ale když vidíš dvě tisícovky jí podobných, teprve pochopíš, jak byli Tamulové schopní dobýt bez větších potíží celý kontinent. Umím si představit, že celé armády prostě kapitulovaly, když je viděly přicházet.“

Atané vběhli na náměstí před palácem a zformovali se před rezidencí tamulského velvyslance. Ke dveřím velvyslanectví přistoupil obrovský chlap a tempo jeho kroků dávalo najevo, že jestli se dveře neotevřou, projde přímo skrz ně.

„Půjdeme dolů?“ zeptal se Sparhawk. „Předpokládám, že Fontan toho člověka za chvíli přivede na návštěvu. Dávej si pozor na pusu, Kaltene. Dělají na mě dojem, že nemají žádný smysl pro humor. Jsem si jistý, že jim unikne pointa každého vtipu.“

„Rozhodně,“ přisvědčil Kalten.

Doprovod královny Ehlany se shromáždil v soukromé komnatě Její Výsosti a nervózně očekával příchod tamulského velvyslance a jeho generála. Sparhawk pozorně sledoval Mirtai, aby mu neunikla její reakce na shledání s jejími lidmi po tolika letech. Byla oblečená v oděvu, který na ní ještě neviděl a který silně připomínal oblečení ostatních Atanů. Místo ocelového krunýře však měla těsně padnoucí kazajku bez rukávů z černé kůže a obroučka na čele nebyla zlatá, ale stříbrná. Tvářila se klidně, nedávala najevo nervozitu ani nedočkavost. Prostě jen čekala.

Potom dorazil Fontan a Oscagne s nejvyšším mužem, jakého kdy Sparhawk viděl. Představili ho jako Atanu Engessu. Slovo Atan se zdálo být nejen jménem národa, ale také jakýmsi druhem titulu. Engessa byl vyšší než sedm stop, a když vstoupil, místnost jako by se zmenšila. Jeho věk nebylo vzhledem k rase možné určit. Byl štíhlý, svalnatý a tvářil se přísně. Jeho obličej vypadal jako obličej člověka, který se nikdy neusmál.

Jakmile vešel, šel rovnou k Mirtai, jako by nikdo jiný v místnosti nebyl. Dotkl se prsty obou rukou ocelového krunýře a sklonil hlavu. „Atano Mirtai,“ pozdravil ji uctivě.

„Atane Engesso,“ odpověděla Mirtai a udělala stejné gesto rukama. Potom chvíli mluvili tamulsky.

„Co to říkají?“ zeptala se Ehlana Oscagna, který se k nim přidal.

„Rituální pozdrav, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl Oscagne. „Když se potkají dva Atané, obnází to hodně formalit. Myslím, že rituály mají zabránit krveprolití. Teď se Engessa zrovna ptá, proč je Mirtai ještě dítě – má stříbrnou čelenku, rozumíte. Znamená to, že ještě neprošla rituálem přechodu.“ Odmlčel se a chvíli poslouchal, co Mirtai odpovídá. „Ona mu vysvětluje, že žila od dětství odděleně od lidí a neměla zatím příležitost projít rituálem.“

„Odděleně od lidí?“ ohradila se Ehlana. „A my jsme podle ní co?“

„Atané věří, že jediní lidé na světě jsou oni. Nevím, za co přesně nás pokládají.“ Velvyslanec zamrkal. „Opravdu zabila tolik lidí?“ zeptal se překvapeně.

„Deset?“ ozval se Sparhawk.

„Tvrdí, že třicet čtyři.“

„To je nesmysl!“ vyhrkla Ehlana. „Je u mého dvora sedm let. Kdyby během služby u mě někoho zabila, věděla bych to.“

„Pokud to dělala v noci, tak ne, má královno,“ nesouhlasil Sparhawk. „Každou noc nás zamyká v pokoji. Říká, že je to kvůli naší ochraně, ale možná chce ve skutečnosti chodit ven za zábavou. Možná bychom to měli změnit, až se vrátíme. Začneme na noc zamykat ji.“

„Ona jednoduše vykopne dveře, Sparhawk.“

„To asi ano. Tak bychom ji mohli na noc připoutat řetězy ke zdi.“

„Sparhawk!“ okřikla ho Ehlana.

„Promluvíme si o tom později. Jde sem Fontan a generál Engessa.“

„Atan Engessa, Sparhawk,“ opravil ho Oscagne. „Engessa titul generála ani nezná. Je válečník – Atan. Jiný titul nepotřebuje. Když ho oslovíte jako generála, urazíte ho, a to není dobrý nápad.“

Engessa měl hluboký, tichý hlas a mluvil elénsky – lámaně a s exotickým přízvukem. Když je Fontan představoval, opatrně zopakoval všechna jména, zřejmě aby si je zapamatoval. Bez otázek přijal Ehlanino postavení, přestože titul královny mu musel být cizí. Sparhawk a ostatní rytíře měl za válečníky a to mu k úctě stačilo. Postavení patriarchy Embana, Talena, Stragena a baronky Melidere mu očividně unikalo. Kringa však pozdravil tradičním pelojským pozdravem. „Atana Mirtai mi sdělila, že usiluješ o manželství s ní,“ řekl.

„To je pravda,“ přisvědčil Kring bojovně. „Máš nějaké námitky?“

„Možná. Kolik jsi zabil?“

„Víc než dokážu spočítat.“

„To může znamenat dvě věci. Buď jsi zabil hodně, nebo neumíš moc počítat.“

„Umím počítat přes dvě stě,“ pochlubil se Kring.

„Slušné číslo. Jsi mezi svými domi?“

„Jsem.“

„Kdo tě pořezal na hlavě?“ ukázal Engessa na jizvy na Kringově temeni a obličejí.

„Přítel. Probírali jsme, kdo z nás se lépe hodí na post velitele.“

„Proč jsi ho nechal, aby tě pořezal?“

„Byl jsem zaneprázdněný. Měl jsem zrovna šavli v jeho břicho a šfoual jsem se uvnitř.“

„Potom jsou tvoje jizvy získané se ctí. Byl to dobrý přítel?“

Kring přikývl. „Ten nejlepší. Byli jsme jako bratři.“

„Ušetřil jsi ho trudných let stárnutí.“

„To ano. Nezestárl už ani o den.“

„Nemám k tvému vztahu k Ataně Mirtai námitky,“ pravil Engessa. „Je to dítě bez rodiny. Jakožto první dospělý Atan, se kterým se setkala, je mou povinností ujmout se role jejího otce. Máš omu?“

„Sparhawk je můj oma.“

„Pošli ho za mnou a prodiskutujeme to. Můžu tě nazývat svým přítelem, domi?“

„Bude mi ctí, Atane. Můžu tě také nazývat svým přítelem?“

„Také mi bude ctí, příteli Kringu. Doufám, že se mně a jejímu omovi podaří dohodnout den, kdy budete s Atanou Mirtai ocejšování.“

„Kéž by bůh ten den uspíšil, příteli Engesso.“

„Mám pocit, že jsem právě viděl něco ze středověku,“ pošeptal Kalten Sparhawkovi. „Co myslíš, že by se stalo, kdyby se jeden druhému nelíbili?“

„Asi by tu byl nepořádek.“

„Kdy se chystáš vyrazit, Ehlano, královno Elénie?“ zeptal se Engessa.

Ehlana se tázavě podívala na své přátele. „Zítř?“ nadhodila.

„Neměla by ses ptát, královno Ehlano,“ pokáral ji Engessa přísně. „Přikazuj. Když bude někdo mít námitky, ať jej bojovník Sparhawk zabije.“

„Snažíme se to minimalizovat, Atane Engesso,“ pravila královna. „Je to zbytečné ničení koberců.“

„Aha,“ řekl Engessa. „Tužil jsem, že máš své důvody. Takže zítra?“

„Zítra, Engesso.“

„Budu tě očekávat za prvního světla, královno Ehlanu.“ S těmi slovy se otočil a odpochoval z místnosti.

„Strohý člověk, co říkáte?“ podotkl Stragen.

„Neplýtvá slovy,“ souhlasil Tynian.

„Na slovíčko, Sparhawk,“ řekl Kring.

„Jistě.“

„Posloužíš mi jako oma, vid’?“

„Jistě.“

„Neslibuj mu moc koní.“ Kring se zamračil. „Co tím myslel, když mluvil o cejchování?“

Sparhawk si najednou vzpomněl. „Je to atanský svatební zvyk. Během obřadu je šťastný pár ocejchován. Každý dostane značku toho druhého.“

„Ocejchován?“

„Podle všeho ano.“

„Co když jim to pak neklape?“

„Asi cejch přeškrtnou.“

„Jak se dá přeškrtnout cejch?“

„Nejspíš žhavým železem. Pořád ještě se chceš ženit, Kringu?“

„Zjistí, kam se ten cejch vypaluje, Sparhawk. Pak se budu moct rozhodnout.“

„Jestli tomu rozumím, jsou místa, kde bys byl ocejchován nerad?“

„Přesně tak. Taková místa rozhodně existují.“

* * *

Za úsvitu opustili Darsas a jeli na východ k Pele ve stepích středního Astelu. Atané průvod uzavřeli a lehce klusali stejným tempem jako koně. Sparhawkovy starosti o bezpečí královny se vytratily. Mirtai velmi stručně – dokonce rezolutně – oznámila své majitelce, že bude cestovat se svými lidmi. Nemyslela to jako otázku. Zlatá obryně se znatelně změnila. Ostražitě napětí, které pro ni bylo dosud tak typické, se ztratilo. „Nedokážu to přesně vystihnout,“ přiznala se během dopoledne Ehlanu, když se o tom bavili. „Prostě je jiná.“

„Není, Vaše Výsosti,“ oponoval Stragen. „Vrátila se domů, to je celé. Nejen to, přítomnost dospělých jí dovoluje zaujmout přirozené místo v domácí společnosti. Stále je dítě – alespoň ve svých vlastních očích. Nikdy o svém dětství nemluvila, ale předpokládám, že to nebyla doba naplněná štěstím a pocitem bezpečí. S jejími rodiči se něco stalo a ona byla prodána do otroctví.“

„Všichni její lidé jsou otroci, mylorde Stragene,“ připomněla Melidere.

„Existují různé druhy otroctví, baronko. Ztročení Atanů Tamuly je institucionalizované. Mirtaino je osobní. Jako dítě ji zajali, ztročili a pak donutili podniknout kroky na vlastní obranu. Teď, když je zpátky mezi Atany, její dětství získává trochu smysl.“ Zašklebil se. „Já jsem nikdy takovou příležitost nedostal.“

Narodil jsem se do jiného druhu otroctví a zabití vlastního otce mě v podstatě neosvobodilo.“

„Děláte si kvůli tomu moc velké starosti, mylorde Stragene,“ řekla Melidere. „Neměl byste ze svého nechtěného početí dělat střed své existence. V životě jsou důležitější věci.“

Stragen se na ni ostře podíval, pak se zasmál a zatvářil se rozpačitě. „Opravdu vám přijde, že se tolik lituji, baronko?“

„Ne, ani ne, ale vždycky to vytáhnete. Tolik se tím nezabývejte, mylorde. Nám je to stejně jedno, tak proč se tím trápit?“

„Vidíš, Sparhawku,“ řekl Stragen. „Přesně to jsem měl na mysli, když jsem o ní mluvil. Je to ta nejneupřímnější žena, jakou jsem kdy potkal.“

„Mylorde Stragene!“ vyděsila se Melidere.

„Ale je to tak, moje milá baronko,“ zubil se Stragen. „Vy nelžete jen ústy, lžete celým tělem. Chováte se jako člověk, který má v hlavě jen vzduch, a pak jedním pohledem prokouknete fasádu, kterou jsem si budoval celý život. „Nechtěné početí“, pravda. Udělala jste z ústřední tragédie mého života triviální záležitost.“

„Dokážete mi to odpustit?“ Baronka vykulila oči s hranou nevinností.

Stragen s předstíranou bezmocností rozhodil rukama. „Vzdávám to. Kde jsem to skončil? Už vím, u toho, jak se změnila Mirtai. Myslím, že rituál přechodu má pro Atany velký význam, a to bude další důvod, proč se naše milovaná obryně vrátila ke společenskému ekvivalentu dětského žvatlání. Engessa ji očividně chce nechat projít rituálem, až se vrátí domů, proto si užívá poslední dny dětství.“

„Můžu jet s tebou, tati?“ zeptala se Danae.

„Jestli chceš.“

Princezna vstala ze svého místa v kočáře, podala Rolla Alean a Mmrr baronce Melidere a natáhla ruce ke Sparhawkovi.

Sparhawk si ji zvedl na obvyklé místo před sebe do sedla.

„Vezmi mě na vyjížďku, tati,“ škemrala tónem malé holčičky.

„Hned budeme zpátky,“ řekl Sparhawk své ženě a odklusal od kočáru.

„Stragen je občas tak nudný,“ řekla Danae kousavě. „Jsem ráda, že ho Melidere trochu pozmění.“

„Cože?“ vyděsil se Sparhawk.

„Kam jsi dal oči, tati?“

„Nedíval jsem se. Oni k sobě opravdu něco cítí?“

„Ona ano. Až bude připravená, dá mu vědět, jak se má cítit on. Co se stalo v Darsu?“

Sparhawk se musel trochu poprat se svým vědomím. „Řekla bys, že jsi zbožná?“ zeptal se opatrně.

„Takhle bych to asi neřekla.“

„Prostě mi odpověz, Danae. Jsi, nebo nejsi spřízněná s náboženstvím?“

„Jistěže jsem, Sparhawku. Jsem ohnisko náboženství.“

„Takže obecně řečeno, bylo by možné tě definovat jako duchovní – ehm – osobu?“

„Kam míříš, Sparhawku?“

„Prostě řekni ano, Danae. Právě se chystám porušit přísahu a potřebuji pro to technickou omluvu.“

„Vzdávám se. Technicky vzato bys mě mohl nazvat duchovní osobou – v trochu jiné církvi, samozřejmě, ale definice sedí.“

„Děkuji. Přísahal jsem, že to neřeknu nikomu kromě jiné duchovní osoby. Ty jsi duchovní osoba, takže ti to můžu říct.“

„To je ryzí sofistika, Sparhawku.“

„Vím, ale jsem z obliga. Švagr barona Kotyka, Elron, je Šermíř.“ Vrhel na ni podezřívavý pohled. „Zahrávala sis zase s chodem věcí?“

„Já?“

„Začínáš trochu přeceňovat potenciál náhody, Danae,“ řekl Sparhawku. „To, co jsem ti teď řekl, jsi dávno věděla, že jo?“

„Podrobnosti ne. To, čemu říkáš ‚vševědoucnost‘, je lidský výmysl. Někdo si ho vysnil, aby si lidé mysleli, že jim nic neprojde. Dozvídám se jen útržky, slabé záblesky. Věděla jsem, že v Kotykově domě je něco důležitého, a věděla jsem, že když budete pozorně poslouchat, zjistíte, co to je.“

„Takže něco jako intuice?“

„To je velmi dobré slovo, Sparhawku. Naše intuice je trochu vyvinutější než vaše, a hodně ji používáme. Vy lidé si jí moc nevšímate – zvláště vy muži. Ale v Darsu se stalo ještě něco, vid’?“

Sparhawk přikývl. „Zase se objevil Stín. Emban a já jsme se zrovna bavili s archimandritou Monselem, když přišla návštěva.“

„V tom případě ten, kdo za tím stojí, je pitomec.“

„Trollí bohové? To je součást jejich definice?“

„Nejsme si stoprocentně jistí, že jde o trollí bohy.“

„Ani ty to nevíš? Nedokážeš nějakým způsobem zjistit, kdo proti tobě stojí?“

Danae zavřela hlavou. „Bohužel ne, Sparhawku. Dokážeme se před sebou skrývat. Ale hloupost, kterou stín projevil v Darsu, odpovídá trollím bohům. Ještě jsme jim nedokázali ani vysvětlit, proč slunce vychází na východě. Vědí, že vyjde každé ráno, ale nikdy si nejsou jistí, na které straně.“

„Přeháníš.“

„Jistě.“ Zamračila se. „Ale zatím bychom neměli zavrňovat myšlenku, že stojíme proti trollím bohům. Je tu několik velmi nenápadných rozdílů – to může být samozřejmě následek jejich střetu s tebou v Azashově chrámu. Dost jsi je vyděsil. Mám podezření, že se spojili s někým dalším. Trollí bohové by podle mě jednali přímočařeji. Jestli je za tím ještě někdo jiný, je trochu infantilní. Ještě nepoznal svět. Obklopil se lidmi, kteří nejsou bystří, a posuzuje všechny lidi podle svých uctívačů. Zjevení v Darsu byla pěkná chyba. Nemusel to dělat a jen se mu podařilo potvrdit, co jsi říkal tomu duchovnímu – řekl jsi mu, co se děje, že ano?“

Sparhawk přikývl.

„Musíme se dostat do Sarsu a promluvit si se Sephrenií.“

„Budeš nás zase zrychlovat?“

„Raději bych měla. Nejsem si ještě jistá, co provádějí naši nepřátelé, ale začínají z nějakého důvodu zrychlovat, měli bychom proto vyrovnat tempo. Odvez mě zpátky do kočáru, Sparhawku. Stragen už se nejspíš přestal předvádět, jak je vzdělaný, a ze zápachu tvého brnění se mi začíná dělat špatně.“

* * *

Přestože tři různé armády doprovázející královnu Elénie měly společný zájem, Sparhawk, Kring a Engessa se rozhodli držet Pelojce, církevní rytíře a Atany pokud možno odděleně. Kvůli kulturním rozdílům by míchání nebylo moudré. Možností nedorozumění bylo zkrátka tolik, že je nebylo možné ignorovat. Všichni velitelé zdůrazňovali svým mužům potřebu přísného dodržování zdvořilostních pravidel a formalit a výsledkem bylo napětí a přehnaná upjatost. Atané, Pelojci a církevní rytíři byli v pravém smyslu slova spojenci, nikoli přátelé. Fakt, že jen málo Atanů mluvilo elénsky, propast mezi složkami malé armády, pochoduující rozlehlou stepí, jen prohluboval.

Na východní Pelojce narazili kus před městem Pelou ve středním Astelu. Kringovi předkové vzešli před nějakými třemi tisíci lety z těchto nekonečných pastvin, ale navzdory času a vzdálenosti, která je dělila, si byly obě větve pelojské rodiny podobné zvyky i oblečením. Jediný významný rozdíl byl ten, že východní Pelojci dávali přednost oštěpům, zatímco Kringovi lidé šavlím. Po rituální výměně pozdravů se Kring a jeho příbuzní posadili se zkříženýma nohama na trávě a „pojídali sůl a probírali záležitosti“, zatímco dvě armády stály nějakých tři sta yardů od sebe a ostražitě se pozorovaly. Očividně dospěly k rozhodnutí nejít dnes proti sobě do války a Kring vedl svého hosta a příbuzného ke kočáru, aby ho představil ostatním. Domi východních Pelojců se jmenoval Tikume. Byl trochu vyšší než Kring, ale měl také oholenou hlavu, protože tento zvyk mezi pelojskými jezdci přetrvával už odedávna.

Tikume všechny zdvořile pozdravil. „Je zvláštní vidět Pelojce ve spojení s cizinci,“ poznamenal. „Domi Kring mi řekl, jaká situace panuje v Eosii, ale neuvědomil jsem si úplně, že dospěje k tak podivným opatřením. Ale nemluvili jsme spolu už víc než deset let.“

„Už jste se setkali, domi Tikume?“ zeptal se Emban překvapeně.

„Ano, Vaše Milosti,“ odpověděl Kring. „Domi Tikume před lety cestoval do Pelosie s králem Astelu. Trval na tom, že se se mnou setká.“

„Otec krále Alberena byl mnohem moudřejší než jeho syn,“ vysvětlil Tikume, „a hodně četl. Našel mezi Pelosii a Astelem mnoho podobností, proto vykonal státní návštěvu u krále Sorose. Pozval mě, abych jel s ním.“ Zatvářil se znechuceně. „Odmítl bych, kdybych věděl, že bude cestovat na lodi. Celé dva měsíce, každý den, mi bylo špatně. Ale s domim Kringem jsme si rozuměli. Byl tak laskavý, že mě vzal s sebou do bažin na lov usí.“

„Podělil se s vámi o kořist, domi Tikume?“ zeptala se Ehlana.

„Co tím myslíte, královno Ehlano?“ nechápal Tikume.

Kring se však nervózně zasmál a trochu zrudl.

Pak ke kočáru přikráčela Mirtai.

„To je ona?“ zeptal se Tikume Kringa.

Kring šťastně přikývl. „Není krásná?“

„Je úžasná,“ souhlasil Tikume nadšeně, skoro s posvátnou úctou. Pak poklekl na koleno. „Domo,“ pozdravil ji a sepnul obě ruce před obličejem.

Mirtai vrhla po Kringovi tázavý pohled.

„To je pelojské slovo, milovaná,“ vysvětlil jí Kring. „Znamená to ‚domiho družka‘.“

„To ještě není jisté, Kringu,“ namítla Mirtai.

„Pochybuješ o tom snad, milovaná?“ odpověděl Kring.

Tikume pořád klečel. „V našem táboře budeš přijata se všemi poctami, domo Mirtai,“ prohlásil, „neboť mezi našimi lidmi budeš královnou. Všichni před tebou budou klekat a všichni ti budou uhýbat z cesty. Na tvou počest budou skládány básně a písně a budou ti předkládány hojné dary.“

„Vážně,“ pravila Mirtai.

„Tvá krása je rozhodně božská, domo Mirtai,“ pokračoval Tikume a pomalu se rozehlíval. „Tvá přítomnost prozařuje šedivý svět a zahanbuje slunce. Stojím v úžasu před moudrostí svého bratra Kringa, který si tě vyvolil za družku. Pojď přímo do našeho tábora, ó božská, aby tě mí lidé mohli uctívat.“

„Svatá prostoto,“ vydechla Ehlena. „Mně nikdo nikdy nic takového neřekl.“

„Nechtěli jsme tě přivádět do rozpaků, královno,“ řekl Stragen pohotově. „Ale naše city k tobě jsou stejné, jen jsme je nechtěli dávat tak okatě najevo.“

„Pěkně řečeno,“ pochválil ho Ulath.

Mirtai se s novým zájmem podívala na Kringa. „Proč jsi mi o tom neřekl, Kringu?“ zeptala se ho.

„Myslel jsem, že to víš, milovaná.“

„Nevěděla jsem,“ odpověděla Mirtai. Zamyšleně našpulila dolní ret. „Ale teď už to vím. Už sis vybral omu?“

„Sparhawk mi poslouží, milovaná.“

„Co kdyby sis šel promluvit s Atanem Engessou, Sparhawk?“ navrhl Mirtai. „Řekni mu za mě, že nepohlížím na dvoření domiho Kringa s nevolí.“

„To je velmi dobrý nápad, Mirtai,“ odpověděl Sparhawk. „Divím se, že mě to samotného nenapadlo.“